

1249

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΥΠΟ

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

Ἐν ὁδῷ Μητροπόλεως.

12

ALPHA

TO THE

ALPHA

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΥΠΟ

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΕΡΡΗ ΚΑΙ ΒΑΜΠΑ

Ὁδὸς Μητροπόλεως.

***

1871

ATOPA

KOMOTIA EYE HPAEIEE HEATE

MTA THOVOTO

THE

MANABHOTOYAT

ET AGHVAIS

ARMED BY NORTH OF LAMBA

TO THE

THE

THE

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΙΜΩΝ ποιητής.

ΔΙΣΧΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ

} αναβιούντες.

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ } αναβιούσαι

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ } ιταίραι,

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις τὴν γύκτα τοῦ ψυχροσθβάτου
τοῦ ἔτους 1870.

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ πλατεῖα τῶν στηλῶν. Ὁ Κίμων κάθεται ἐπὶ μαρμάρου ἔχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ ἀτενίζων πρὸς τὸν οὐρανόν· ἡ ὄψις αὐτοῦ ἔχει τι τὸ ἀπαίσιον· στενάζει βαθέως ἐκ διαλειμμάτων.

ΚΙΜΩΝ

ἮΚΟΥΣΑ ψιθυρισμὸν ὁμοιάζοντα στόνον· ὁ ἄνεμος πνέει μεταξὺ τῶν στηλῶν. ὦ γύναι· σφίγξ ἀκατάληπτος, διατί ἐπιорχεῖς; διατί μεταξὺ τῶν φιλημάτων σου διαχέεις αἰωνίως δηλητήριον;

(Τὸ ὥρολόγιον σημαίνει δωδεκάτην· μικρὰ σιγή.)

Μετὰ μίαν ὥραν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον· ὦ σκώληξ καλούμενε ἄνθρωπος, αἰωνίως λοιπὸν προώ-

ρισται νὰ δάκνης τὰς χεῖράς σου ἐκ τῆς ἀπελπισίας; Αἰῶνες ἐσωρεύθησαν ἐπὶ αἰώνων καὶ ὁ ἐπερχόμενος χρόνος διασκεδάζει ἐν ὄνειρον, μίαν ἐλπίδα. Ἡ πεῖρα... ἀπέκτησα αὐτὴν καὶ ἤδη ὥπλισε τὴν χεῖρά μου. Ἡ νυκτερὶς ἵπταται τρίζουσα ἀπαισίσως· ὕψιστε Θεέ! διατί λοιπὸν ἐμπνέουσι τοσοῦτον ἔρωτα αἱ γυναῖκες ἀφοῦ ἀδύνατον νὰ ἱκανοποιήσωσιν αὐτόν; Ἡ Χαρίκλεια... ἂ! δὲν φονεύομαι χάριν αὐτῆς· οὐδεὶς ἔνεκεν αὐτοῦς ἔρωτος αὐτοκτονούμενος, αὐτοκτονεῖται δι' ὠρισμένον πρόσωπον· θνήσκει διότι ἠπίστησεν εἰς τὸν ἔρωτα, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδεμία εὐγενὴς καρδία δύναται νὰ ζήσῃ. Παῖς ἔτι ἐπίστευσα εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς· ἀπώλεσα τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ ζῶ εἰσέτι· ἐπίστευσα εἰς γυναῖκα, ἠπατήτην καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ὑπνώσω τὸν λίθινον ὕπνον. Τί δύναμιν λοιπὸν ἔχει ὁ ἔρως; Ἡ Χαρίκλεια ἤδη εὐθυμεῖ μετ' ἄλλου· ὦ! τί τὴν μέλει ἐὰν ἔρριψεν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἐὰν συνέτριψε μίαν καρδίαν, ἐὰν κατέστρεψε τὸ μέλλον μου; Τί τὴν μέλει! Τίς γυνὴ λοιπὸν δύναται ν' ἀποδώσῃ τὴν καρδίαν μου;

(Σημαίνει τὸ ὠρολόγιον ἡμίσειαν.)

Ὁρατὸς οὐρανός... φοβερά ἡ σιγὴ αὐτοῦ· ὦ ἂ-

στρα, θὰ μεταβῶ ἄρά γε εἰς τὰς χώρας ὑμῶν;
μυστήριον· τί σκόληξ ὁ ἄνθρωπος! διψᾷ, ἀλλ' οὐ-
δαμοῦ ὕδωρ ἵνα κορέσῃ τὴν δίψαν τῆς μαθήσεως
αὐτοῦ.

(Σημαίνει τὸ ὥρολόγιον τρία τέταρτα.)

Δεκαπέντε λεπτὰ εἰσέτι καὶ ἔπειτα ἐνώπιον τῆς
αἰωνιότητος καὶ οὐδεὶς θὰ μὲ κλαύσῃ. Διατί νὰ
μὴ ἀποθάνω παῖς εἰς τὴν ἀγκάλην τῶν γονέων
μου, ἐκεῖ ὅπου ἐγεννήθην, ἐνώπιον τῆς μητρικῆς
στοργῆς! Τότε θὰ ἔρρεον πρὸς μνήμην ἐμοῦ τὰ
ιερώτερα δάκρυα καὶ ἡ σκιά μου θὰ παρεμυθεῖτο.
Ἦδη παρέρχομαι ἄκλαυστος· ὁποῖον ψυχος!

(Τυλίσσεται εἰς τὸν μανδύαν του.)

Ἄλλὰ τὸ ψυχος τοῦ θανάτου εἶναι ὀξύτερον· τίς
τὸ αἰσθάνεται! οἱ ζῶντες μόνον. Ὡραία ἐσπέρα!
ὦ φύσις, ἄνευ ἔρωτος ὁπόσον εὐμορφον πτώμα
εἶσαι! Ἐκ τῶν συμβόλων τοῦ κάλλους τὸ ὁποῖον
παρουσιάζεις ἐν μόνον ἀνέγγωσεν ὁ ἄνθρωπος—
ἔρως—καὶ ἔπειτα—θάνατος.— Ὁ Ἰὼβ ἠπόρει
διατί ἐγεννήθη· ἀλλὰ καὶ τίς δὲν ἀπορεῖ τὰ
κτήνη μόνον. Φεῦ! ἡ ὀδύνη ἐγεννήθη μετὰ τοῦ
ἀνθρώπου, ἀλλ' εἶναι πάντοτε νέκ. Ὑπάρχει ζωὴ
μετὰ θάνατον; ἃς ἴδωμεν.

(Ὁ Κίμων ἀναβιβάζει τὸν λύκον τοῦ πολυχρότου αὐτοῦ, τὴν αὐτὴν στιγμήν παρουσιάζεται ὁ Αἰσχύλος.)

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Νήπιον ! κλίνον τὸ γόνυ πρὸ τῆς φύσεως ταύτης, λάτρευσον αὐτὴν καὶ σκέπτου μόνον ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι βραχεῖα ὅπως κορεσθῇ τῆς τοιαύτης λατρείας.

ΚΙΜΩΝ

Τίς σὺ ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ ἀλλότρια ;

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Τὸ ὄνομά μου ; Προφέρει αὐτὸ μετὰ σεβασμοῦ ἢ ἀνθρωπότης πᾶσα. Ἠγάπησα αὐτὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Προμηθέως, ἀλλὰ καὶ τοὶ ἀδικηθέντες τὸν Προμηθέα, δὲν παρέστησα αὐτὸν ἐπαιτοῦντα ἀνάνδρως τὸν θάνατον.

ΚΙΜΩΝ

Ὁ Αἰσχύλος· ἄ ! εἶναι νύξ τοῦ ψυχοσαββάτου, σήμερον οἱ θανόντες ἀναβιοῦσιν.

ὁ ἔσχατος ἐπαίτης τῆς ἀρχαιότητος εἶναι ἀνώ-
τερος τῶν βασιλέων ὑμῶν.

(Προσέρχονται ὁ Πλάτων, ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ
Λουκιανός. Ὁ Πλάτων βαδίζει πρὸς τὸν Ἰλισσόν. Ὁ Περικ-
λῆς περιεργάζεται τὰς σήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς·
ὁ Ἀριστοφάνης συρίζων βαίνει πρὸς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου·
ὁ Λουκιανός ἵσταται πρὸ τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Κίμωνος.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Παντοῦ ὄνους ἀπήντησα, Αἰσχύλε, καὶ κύνας
ὕλακτοῦντας. Τί λέγεις πρὸς τὸ ἰσχνὸν τοῦτο
γερόντιον;

ΑἰΣΧΥΛΟΣ

Ὁ νεανίας οὗτος μέλει ν' αὐτοκτονήσῃ ἐξ
ἔρωτος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Νῆ τὴν πάνδημον! καλῶς πράττει· ἡ ἀφορμὴ
εἶναι σπουδαία· πρὸ μικροῦ ἀπήντησα ἄνθρωπον
αὐτοκτονηθέντα διότι τὸ ὑπόδημά του εἶναι
στενόν.

ΚΙΜΩΝ

Σὺ δὲ πάντα σκώπτων δὲν ἠγάπησας ποτέ;

πесен· εἴσθε νήπια προσηλούμενα μέχρι παρα-
φροσύνης εἰς ἀθύρματα.

KIMΩN

Παῦσον· οἰαδήποτε δδύνη, ὅταν φέρῃ πρὸς τὸν
θάνατον εἶναι σεβαστή.

ΔΙΣΧΥΛΟΣ

ἽΟποῖα ἐρείπια περὶ ἡμᾶς! Καὶ ὅμως σὺ τὸ
ἐρείπιον τοῦ πάλαι ἀνθρώπου διεγείρεις βαθυτέ-
ραν τὴν θλίψιν μου. Εἶδον πρὸ μικροῦ τὴν Ἀκρό-
πολιν ἠκρωτηριασμένην, ἐλεεινήν, ῥάκος ἀληθῶς,
ἀλλὰ ζῶν καὶ ὑπάρχον ῥάκος· ἐνῷ ἡ ἀνθρωπότης
ἐξέλιπε πλέον. Οὐδὲν ἔχει ἀρρενωπὸν καὶ καρτε-
ρικόν· συνετρίβη ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ ἄκρου
ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἄκρας εὐαισθησίας. Ἐγένετο
τέφρα ὑπὸ τὴν ὁποίαν οὐδὲ σπινθὴρ ὑπάρχει
πλέον.

(Ἀκούονται βήματα.)

Ἔρχονται, ἔρχονται· ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἐπισκέ-
πτεται τὴν κοιτίδα αὐτοῦ, ἐντὸς τῆς ὁποίας κοι-
μῶνται γαλαῖ. Ἐγέρθητι καὶ προσκύνησον αὐτόν·

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἄλλ' ἡ ῥυτίς καταστρέφει τὸ κάλλος καὶ ἐγὼ
τὸ κάλλος ἡγάπων.

ΚΙΜΩΝ

Καὶ τότε ὁ γάμος, Σαμοσατεῦ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ὁ γάμος εἶναι θεσμός, δὲν πρόκειται περὶ
τούτου. Πρόκειται περὶ ἔρωτος καὶ σὺ οὕτω κα-
λεῖς τὸν φέροντα πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν.

(Ἀκούονται βήματα.)

Ἴδου πλησιάζουσι καὶ οἱ λοιποί· Κίμων, τὴν
ἐσπέραν ταύτην ἀνήκεις εἰς ἡμᾶς, θὰ μᾶς ξενίσῃς,
εἰς τὸ πτώμα τοῦτο τῶν Ἀθηνῶν.

ΚΙΜΩΝ

Μετὰ μικρὸν θὰ μὲ ξενίσητε εἰς τὸν Ἀδην.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἑλληνίδας μὲν τὴν Λυσιστράτην, τὴν Μελπο-
μένην, τὴν Κλεονίκην, τὴν Δορκάδα . . .

ΚΙΜΩΝ

Ἄρκεϊ, ἄρκεϊ· ἐζήτεις τὴν ἡδονὴν μόνον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ὡς ἀληθῶς, ἐνῶ σὺ ζητεῖς τὴν ὀδύνην· ἀλλὰ
καὶ τῶν ἀγενῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ὀρέξεων καὶ πα-
θῶν τὸ τέλος τί ἄλλο εἶναι ἐκτὸς τῆς ἡδονῆς;

(Ἀκούονται βήματα.)

Ἴδου ἡ Κλεονίκη· παιδισκάριον, μὲ ψέγουσιν
ὅτι δὲν ἡράσθην· λάλει σύ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δικαίως, διότι μὲ παρήτησες ἅμα ἐφάνη ἡ
πρώτη ῥυτίς.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ

ὦ ἡγάπησες βαθύτατα ὑπὲρ τὸ δέον· αἱ γυναῖκες ὑμῶν κατώρθωσαν λοιπὸν νὰ σᾶς σύρῳσιν ἀνδράποδα ὕπισθεν τῆς ἐσθῆτος αὐτῶν; Καὶ ὅμως εἶμαι ὠραιότερα αὐτῶν· μὲ ἐπωνόμασαν Ἀθήνην διότι πᾶσαι ἐλησμονοῦντο πρὸ ἐμοῦ.

(Ρίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν πλουσίαν αὐτῆς κόμην καὶ τὸν ἐναγκαλίζεται.)

Κλαίεις;

KIMON

Ἄφες με, ἄφες με.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ

Κλαῦσε, κλαῦσε· τὰ δάκρυα τοῦ ἀνδρὸς ἀξίζουσι περισσότερον τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Οὐδέποτε ἐγκατέλειψα πάσχοντα.

(Ἀσπάζεται τὰ χεῖλη αὐτοῦ.)

Εἶμαι εὐμορφος, τὸ γνωρίζω· αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων εἶναι πλαγγῶνες ἐνώπιον τῆς καλλονῆς μου, δι' αὐτὸ ἐμπνέουσι φθισικοὺς ἔρωτας. Ἐγὼ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Τὸ ἀκάτιον τοῦ Χάρωνος δὲν ὑπάρχει πλέον
στόλος ἀκατίων μεταφέρει τοὺς τεθνεώτας καὶ
πάλιν δὲν ἀρκεῖ.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ σπεύδουσα.

Τίς θέλει ν' ἀποθάνῃ; σὺ νεανία; ἀλλ' εἶσαι
ἄνθος εἰσέτι, εἶναι ὅξυ τὸ βλέμμα σου καὶ δύ-
νασαι μακρὰν νὰ φέρῃς αὐτό· ἡγάπησες λοιπὸν
πολύ; ἦτο ὥραία λοιπὸν ἡ ἐρωμένη; Ἴδου ἀνα-
τέλλει ἡ σελήνη, ἦτο ὥραιότερα ἐμοῦ;

ΚΙΜΩΝ

Κατηραμένη ἔστω ἡ νεότης ἥτις αἰωνίως πλα-
νᾷ· κατηραμένη ἡ γυνὴ ἥτις αἰωνίως προδίδει,
κατηραμένη ἡ ἐλπίς, ἥτις ἀναδεικνύει φοβερω-
τέραν τὴν ἀπελπισίαν, κατηραμένη ἡ πίστις ἡ
τρέφουσα τοὺς μωρούς· καὶ κατηραμένος πρὸ πάν-
των ὁ ἔρως, εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρω-
πος ἀποθέτει τὴν νεότητά καὶ τὸ μέλλον, τὴν
μεγαλοφυΐαν καὶ τὸ θάρρος, καὶ ἀπέρχεται γυ-
μνὸς καὶ ῥιγῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἡ εἰρωνία ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν χειλέων μου.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ἐπιστρέφει συρίζων.

Δότε με κόθορνον καὶ προσωπίδα . . . Ἄ! συγ-
γνώμην· ἐνόμισα ὅτι ἤμην εἰς τὸ θέατρον· εἶδα
τὸν θεὸν τοῦ θεάτρου μου· γέρων χῶλός κατοι-
κῶν ξυλίνην καλύβην· παραλείπω ὅτι ἐκινδύνευσά
νὰ θράψω τὴν κεφαλὴν προσκρούσας εἰς τὸ βά-
θρον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μεγάλανδρου. Αὐτὸς ὁ Μέ-
γανδρος αἰωνίως μὲ βασανίζει· εὐτυχῶς ἀπωλέσθη
τὸ σῶμά του ἄλλως θὰ μὲ συνέτριβεν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Τί εἶδες;

ΣΟΦΙΣΤΑ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τίποτε.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἀληθῶς τίποτε· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν θὰ περιέλ-
θωμεν τὴν πόλιν· ὁ ἐρῶν ἐκεῖνός θὰ χρησιμεύσῃ
ὡς ὁδηγός.

(ΑΓΟΡΑ)

περιχέω ἡδονήν, μέθην καὶ εὐτυχίαν. Ἀναπαύ-
θητι εἰς τοὺς κόλπους μου.

(Ἀπομάσσει τὰ δάκρυα τοῦ Κίμωνος ὅστις περιεργάζεται αὐ-
τὴν ἐπὶ μακρόν· πλησιάζει ὁ Περικλῆς.)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἐρημία καὶ φρίκη, ἀράχνη καὶ πόα, ἐρείπια
καὶ κατάπτωσις. Τὰ προπύλαιά μου συντετριμ-
μένα, κολοβωμένον τὸ Ἐρεχθεϊόν μου, καὶ ἡ λα-
τρεία μου, ὁ Παρθενών, γυμνὸς καὶ συντετριμμέ-
νος. Τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τρία ἀγάλματα τῆς
Ἀθηνᾶς οὐδαμοῦ ὑπάρχουσι πλέον· κατεσκληκός
τι γερόντιον κατοικεῖ τὴν Ἀκρόπολιν, σύμβολον
τῆς νέας Ἑλλάδος. Ποῦ τώρα ὁ θόρυβος τῶν ἐρ-
γατῶν μου, ποῦ οἱ πλᾶσται, οἱ χαλκοτύποι, οἱ
λιθουργοὶ, οἱ βαφεῖς, οἱ χρυσοῦ μαλακτῆρες, οἱ
ἐλέφαντος ζωγράφοι, οἱ ποικιλταὶ, οἱ τορευταὶ
οἵτινες ἐδῶ εἰργάζοντο; Ἐρημία καὶ κατάπτω-
σις· οὐδαμοῦ ἐν ἄγαλμα, οὐδαμοῦ εἰς ναὸς ἀλη-
θῆς, ἔχων στέγην τὸν οὐρανὸν, κομψὸς, λευκὸς
καὶ σύμμετρος, οὐδαμοῦ προτομαὶ εὐκλείας καὶ
κάλλους! Λουκιανέ, χλεύασον τὴν ὀδύνην μου.
εἶναι βαθεῖα ἡ πληγὴ· καυτηρίασον αὐτήν.

(Λσπάζεται αὐτήν· πρὸς τοὺς λοιποὺς)

Ἄς περιέλθωμεν τὴν πόλιν· ἐγὼ ξενίζω ἀπόψε.
Θρασύκλεια, μένε πλησίον μου· σ' ἐπωνόμασαν
Λήθην; φανοῦ ἀξία τοῦ ὀνόματός σου.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ

Διὰ τοῦ ἔρωτος, λησμονεῖται ὁ ἔρως· διὰ τῆς
μέθης λησμονοῦνται τὰ πάντα· ὁ οἶνος μόνος δὲν
προδίδει ποτέ.

ΚΙΜΩΝ ἀποσειρόμενος.

ὦ! αἱ γυναῖκες προδίδουσιν!

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ

Ἡ γυνὴ μάλιστα, αἱ γυναῖκες οὐδέποτε. Τὸ
κάλλος εἶναι αἰώνιον, ἀλλὰ τὸ ῥόδον μαραίνει-
ται. Ζήτω ὁ οἶνος καὶ τὸ φίλημα, αἱ μακρὰ τοῦ
χειμῶνος νύκτες καὶ αἱ περιπλοκαὶ, οἱ ἄσημοι
ψιθυρισμοὶ καὶ αἱ ἐρωτικαὶ μέμφεις κλεπτομένης
λαλιᾶς.

ΚΙΜΩΝ

Βαίνομεν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἐπαγεῖ ἐρῶν ὁδηγός; θὰ λαλήῃ περὶ τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, περὶ τοῦ κάλλους τοῦ προσώπου, τῆς κόμης, τῶν ὤμων, τοῦ στήθους . . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἄρκεϊ τὰ σήμερον ὧτα εἶναι λίαν εὐαίσθητα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Δὲν θέλομεν τοιοῦτον ὁδηγόν· ἐπὶ τέλους θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐρωμένης καὶ εἴμεθα πολλοί.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἡ Θρασύκλεια προσπαθεῖ νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτοῦ τὸν ἔρωτα.

ΚΙΜΩΝ πρὸς τὴν Θρασύκλειαν.

Ἐγείρου, καλλονὴ ἐξαισία, καὶ πρότεινον τὴν παρειάν σου.

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Τὸ ζυθοπωλεῖον τῆς Φιλαδελφείας, ἐν τῇ ὁδῷ Λυκαβηττοῦ.
Ἐντὸς σκιᾶδος, περὶ τράπεζαν στρογγύλην, κάθονται ἕξ
νέοι ἔχοντες ἐνώπιον αὐτῶν φυάλας ζύθου καὶ ποτήρια
πλήρη. Σιγὴ βαθεῖα. Εἰσέρχονται ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀριστο-
φάνης, ὁ Λουκιανὸς, ὁ Κίμων καὶ ἵστανται μακρόθεν βλέ-
ποντες μετὰ περιεργείας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
Ἄλλοτε ἐθρήνουν εὐθυμότερον τοὺς νεκρούς.

ΚΙΜΩΝ
Πῶς σοι ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ ιδέα;

ΔΙΣΧΥΛΟΣ

Ποῦ; ἡ Θρασύκλεια βαίνει μεθ' ἡμῶν· ὁδήγη-
σον ἡμᾶς πρῶτον καὶ ἔπειτα λάβε την.

ΚΙΜΩΝ

Ἐμπρὸς λοιπόν· καὶ κατὰ πρῶτον ἰδοὺ τὰ ἀ-
νάκτορα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.

ἐκείνον ὅστις δὲν ἔχει ἄνθη κατὰ τὸ ἔαρ, ὅστις
ἔχει χιόνιας κατὰ τὸ θέρος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Εὐθυμοῦσιν! Ἡ ἀράχνη κατοικεῖ εἰς τὴν καρ-
δίαν αὐτῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Θ' ἀναμιχθῶ μετ' αὐτῶν.

(Πρὸς τοὺς νέους.)

Ἑταῖροι! σᾶς προσφέρω φυάλην οἴνου.

Πρῶτος νέος.

Δὲν πίνομεν οἶνον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Τί σκέπτεσθε μετὰ τοςαύτης σπουδαιότητος;

Πρῶτος νέος.

Τὸ ὑπόδημά μου εἶναι στενὸν καὶ μ' ἐνοχλεῖ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Βλέπω τοὺς θρηνοῦντας ἐκεῖ προσφιλεῖ νεκρόν.

ΚΙΜΩΝ

Ἄλλ' αὐτοὶ εὐθυμοῦσιν, ὦ κάλλιστε.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Παίξεις; ἀλλὰ τότε πῶς πενθοῦσιν;

ΚΙΜΩΝ

Τοιαύτη εἶναι ἡ εὐθυμος νεότης ἡμῶν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Δι' αὐτὸ εἶναι μωρὰ καὶ ἡλιθία, ἄνευ ζωῆς καὶ χάριτος. Ἡ σιωπηλὴ νεότης κυοφορεῖ τὴν ὑπουλόγητα καὶ τὸ ἔγκλημα, τὴν ἀνανδρείαν καὶ τὴν φθίσιν. Τὰ λιμνάζοντα ὕδατα σήπονται. Ἡ ἀληθοῦς νεότης παίζει, ἄδει, θορυβεῖ· ἔχει τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ἔχει τὸν κεραυνὸν εἰς τὸ βλέμμα. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἐνῆαυτὸν

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ κατ' ἰδίαν.

Ἴδου ὁ νεκρὸς, θν οἱ ἄλλοι θρηνοῦσι.

(Πρὸς τοὺς νέους.)

Ἄρκεῖ, κύριοι, χαίρετε.

ΛΟΙΠΟΝ; ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Λοιπόν;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Δὲν ἐννοῶ τίποτε, τίποτε. Εἶναι δυνατόν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ διασκεδάζωσιν; Ἴσως ἀπέκα-
μον ἐκ τῆς εὐθυμίας καὶ ἡρεμοῦσι πρὸς στιγμὴν.
Ἀληθῶς, ἰδοὺ ἤρχισαν λαλοῦντες. Ἡ συζήτησις
αὐτῶν εἶναι ζωηρά.

Πρῶτος νέος.

Τὰ χειρόκτια τῆς Σουηδίας εἶναι τὰ ἄριστα.

Δεύτερος νέος.

Προτιμῶ τὰ γαλλικὰ, εἶναι κομψότερα.

Δεύτερος νέος.

Ἐπεςε σταγὼν ζύθου εἰς τὸ ὑποκάμισόν μου
καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπισκεφθῶ ἀπόψε τὴν ἐρω-
μένην μου.

Τρίτος νέος.

Ἐγὼ ἔπαθα φοβερὰν συμφοράν. (κλαίει)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ταλαίπωρε νέε! σὲ λυποῦμαι!

Τρίτος νέος.

Ἐγραψαν ὅτι ἐν ποιήμα μου εἶναι ἐλσεινόν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, πρὸς τὸν τέταρτον, μαιδιῶν.

Σὺ δέ;

Τέταρτος νέος.

Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σκεφθῶ, κύριε! τίποτε.

σκοληγκόδροτον· ὥς Ἴον ἐπὶ τοῦ ὁποίου διήλθε
κοχλίας. Αἶ, κύριοι, αἱ Ἀθῆναι δὲν εἶναι εὐθυ-
μοι, ἀπερχόμεθα εἰς τὸν Ἀδην; ἐκεῖ ὑπάρχει
περισσοτέρα εὐθυμία.

ΚΙΜΩΝ

Αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω· ἐγὼ δὲ κρατῶ τὴν
Θρασύκλειαν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Πρὸς Θεῶν τῶν μακάρων πόσον ταχέως ἔλη-
σμώνησες τὴν Χαρίκλειαν! Ἄς μείνωμεν καλλι-
τερον. Ἀναίτιον πένθος εἶναι κωμικώτερον γέ-
λωτος.

(Ἐξέρχονται εἰς τὴν ὁδὸν Λυκαβηττοῦ ὅπου συναντῶσι
τὸν Δίσχύλον ὁπωσοῦν ἐξημμένον).

ΚΙΜΩΝ

Ποῦ ἐπλανᾷσο, Δίσχύλε;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἄν ὑπάρχουσιν οἶνοπωλεῖς, εἴμχι βέβαιος ὅτι

Τρίτος νέος.

Βέβαια· σὺ λατρεύεις τυφλῶς πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ Γαλλίας.

Δεύτερος νέος.

Καὶ σὺ πάντοτε ἀντιλέγεις (ἐγείρεται). Καλὴν νύκτα σας, κύριοι.

Τέταρτος νέος.

Ἔλα τώρα· ἐθύμωσες; μὴ διαλύεις τὴν εὐθυμίαν.

Δεύτερος νέος.

Οὐδὲ στιγμὴν μένω.

(Ἀποσύρεται καὶ ἀποσύρονται καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιπλήττοντες ἀλλήλους).

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Καὶ ἡ εὐθυμία διελύθη· ἀξία λύσις τοῦ δράματος. Χαιρεστάτη νεότης! ὥς φύλλον ῥόδου

καὶ νέα. Τώρα ὑπάρχει ἐν νέον εἶδος θεοῦ, δη-
λαδὴ κακὸς δαίμων, ἔχων οὐράν, κέρατα, δυσει-
δὴς καὶ ἀποτρόπαιος. Καλεῖται διάβολος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Εἰς τὰ περὶ θεῶν καὶ διαβόλων δὲν ἀναμι-
γνύομαι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ἀναμιγνύομαι ὅμως ἐγὼ ὅστις ζητῶ ὕλην
τραγωδίας. Ὁ διάβολος ἐπὶ τῆς σκηνῆς! Ὁρατὸν
θέμα. (Πρὸς τὸν Ἀριστοφάνην.) Σὺ θὰ φορῇς τὸ προ-
σωπεῖόν του.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Καὶ σὺ τὴν οὐράν.....

ΚΙΜΩΝ

Περὶ διαβόλου ἅς μὴ δμιλῶμεν ἥδη· ἅς ἴδω-
μεν τοὺς κατ' Αἰσχύλον καλῶς εὐθυμοῦντας.

ἐντὸς αὐτῶν ἦτο. Ὁ θεὸς τὸν ὁποῖον λατρεύει
καλεῖται Διόνυσος.

ΔΙΣΧΥΛΟΣ χειρονομῶν.

Χθονὸς μὲν ἐς τηλουργὸν ἤκομεν πέδον
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἀληθῶς· εἰς Ἀθήνας τὰς νέας. Εἶδες πῶς εὐ-
θυμοῦσι τώρα;

ΔΙΣΧΥΛΟΣ δεικνύει τὸ ἐπὶ τῆς ἰδοῦ οἰνοπωλεῖον.

Ἐκεῖ εὐθυμοῦσι καλῶς· εἰσῆλθον καὶ ἔπια πο-
τήριον οἴνου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἐν μόνον; ἀμφιβάλλω.

ΔΙΣΧΥΛΟΣ

Καὶ περὶ τίνος σὺ δὲν ἀμφιβάλλεις. Ἐμαθον

Τρίτος.

Βάστα τὰ βαρέλια σου' ἀναποδογυρίζονται.

(Πίνουνσι καὶ πίπτουσι κατὰ γῆς.)

ΑΙΣΧΥΛΟΣ στενάζων.

Ἔχουσι δίκαιον· ὁ οἶνος, ἄχ! ὁ οἶνος εἶναι ὁ
θεὸς ἡμῶν.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Δωμάτιον ὕπνου ἐν οἰκίᾳ εὐπρεπεῖ· εἰσέρχεται ὁ σύζυγος μετὰ
τῆς συζύγου του ἐνδεδυμένοι ὡς ἀπὸ χοροῦ. Ἐξῶθεν κατα-
σκοπεύουσιν ὁ Κίμων μετὰ τῶν λοιπῶν.

Ὁ σύζυγος χασμώμενος.

Ὡραῖα ἐπεράσαμεν ἀπόψε. Ἐπαιξα βιστ καὶ
πικέτον τέσσαρχας ὥρας. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους
δὲν ἐσάλευσα ἀπὸ τὴν θέσιν μου. Φαντάσου ὅτι
εἰς τὸ πικέτον εἶχα παράδοξον τύχην.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Οίνοπωλεῖον. Πρὸς τὸ βάθος βαρέλια μέγιστα. Ἐν τῷ μέσῳ τραπέζια καὶ θρανία ξύλινα. Οκτὼ ἄνδρες ἐν τῷ οἴνοπω-
λείῳ· τρεῖς ἐξ αὐτῶν κατάκεινται οἰκτρῶς μεθυσμένοι·
δύο ἄλλοι ψάλλουσι θορυβῶδῶς πίνοντες· τρεῖς ἐγρηγο-
ροῦσι μὲν ἀλλ' ἔχουσι βλακώδη ὄψιν. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύ-
της ῥίπτει κάτωχρον φῶς λυχνία κρεμαμμένη ἀπὸ τινος
βαρελίου.

Εἷς.

Ζήτω ὁ νέος δήμαρχος (στρέφεται δεξιᾷ καὶ ἀρι-
στερᾷ). ᾠΑ! δὲν εἶναι παρών· εἰς τὸν διάβολον λοι-
πὸν τὸν στέλλω, μολονότι ἡμπορεῖ νὰ εὔρη καὶ
μόνος του τὸν δρόμον. Εἴκοσι ὀκάδας κρασί ἀντὶ
ὀκτὼ ψήφων! Αἴ! κρασοπατέρα (θραύει μίαν φιάλην).
Κρασί φέρε· τί διάβολο· ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ μὲ
κάμη βαρέλι, ὅχι ἄνθρωπον· καὶ λέγουν ἔπειτα
πῶς δὲν κάμνει λάθη ὁ Θεός. Κρασί, κρασί καὶ
ζήτω τῆς ψηφοφορίας.

Ἄλλος.

Τί γαυγίζεις σύ; θέλεις νὰ γεμίσης ὥς τὴν
γλῶσσαν κρασί διὰ νὰ σιωπήσης;

Ὁ σύζυγος.

Ἀλήθεια· ὁ οἰκοδεσπότης κλέπτει εἰς τὰ χαρτιά.
(Χασμῶνται καὶ ἐκδύονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Εἰς ἄλλην οἰκίαν· ἡ διασκευὴ ὡς ἡ προηγουμένη.

Ὁ σύζυγος.

Ἐδαπανήσαμεν πεντακοσίας δραχμὰς διὰ νὰ
χορεύσωμεν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἡ σύζυγος.

Αἰωνίως παραπονεῖσαι. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἠμπορῶ
ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἑσπέρας νὰ ὑπηρετῶ.

Ὁ σύζυγος.

Αὔριον δὲν ἔχομεν ἄρτον.

(ΑΓΟΡΑ)

Ἡ σύζυγος.

Ἀληθῶς ὥραϊα διεσκεδάσαμεν. Φαντάσου ὅτι ὁ Χαράλαμπος ἔδειρε καὶ ἐγκατέλειψε τὴν σύζυγόν του, ἀναχωρήσας δι' Ἀμερικὴν, ἡ Αἰκατερίνη ἐξύβρισεν ἀνηλεῶς τὸν σύζυγόν της καὶ, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔμενεν ἀτάραχος, ὡμολόγησεν ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον.

Ὁ σύζυγος.

Δὲν εἰξεύρω ἂν γνωρίζεις βιστ διὰ νὰ σὲ ἐξηγήσω μὲ πόσῃν τέχνῃν ἔπαιξα.

Ἡ σύζυγος, βλέπουσα τὴν ἐσθῆτά της.

Κρῖμα· ἐξεσχίσθη καὶ τὴν ἐφόρεσα κατὰ πρῶτον ἀπόψε.

Ὁ σύζυγος.

Τὸ πανταλόνιόν μου εἶναι εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Τί ὥραϊα ὅμως ἐπεράσαμεν!

Ἡ σύζυγος.

Παρετήρησες πόσον ψυμμίθιον εἶχεν ἡ οἰκοδέσποινα;

Ἡ σύζυγος.

Βεβαίως· θὰ φορῶ καὶ τὸ νέον ἐκ Παρισίων ἐνδυμα. Ἀλλὰ πρὸ δύο ἐτῶν ἔχω φοβεράν ἀτυχίαν εἰς τὰς ἐνδυμασίας μου. Γράφω εἰς Παρισίους νὰ μὲ πέμψωσιν ἐνδύματα τοῦ συρμοῦ· ἕως οὗ ἐτοιμασθῶσιν, ἀποσταλῶσι καὶ φθάσωσιν ἐδῶ, παρέρχεται ὁ συρμὸς, ὥστε ἀναγκάζομαι νὰ τὰ δωρήσω εἰς τὴν ὑπηρέτριαν. Γράφω ἐκ νέου καὶ συμβαίνει τὸ αὐτό. Ἐπετάξαμεν οὕτω εἴκοσι χιλιάδας δραχμῶν.

Ὁ σύζυγος.

Φεῦ! τὸ γνωρίζω καλῶς.

Ἡ σύζυγος.

Αἶ! τί νὰ γίνη· ἤμπορεῖς νὰ μὴ ἀκολουθήσης τὸν συρμόν; σὲ δακτυλοδεικτοῦσιν. Ὁ συρμὸς ἀντικατέστησε τὰ πάντα· τὴν ἠθικὴν, τὴν ἀρετὴν, τὸ πνεῦμα· διότι εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ, εἶναι δυνατόν νὰ εἶσαι εὐφυὲς χωρὶς νὰ ἔχῃς τὴν εὐφυΐαν τοῦ συρμοῦ; ἤμπορεῖς νὰ εἶσαι ἐνάρετος χωρὶς νὰ ἔχῃς τὴν ἀρετὴν τοῦ συρμοῦ; Τὸ αὐτὸ

Ἡ σύζυγος.

Φρόντισε νὰ εὕρης.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Εἰς ἄλλην οἰκίαν· ἡ διασκευὴ ὡς ἡ προηγουμένη.

Ὁ σύζυγος.

Καὶ δὲν μὲ μέλλει διότι ἔχασα χιλίας δραχ-
μὰς, ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ τὰς πληρώσω.

Ἡ σύζυγος.

Ἴσως εὐρεθῶσι τὰ ἐνώτιά μου· διέταξα νὰ
παρατηρήσωσιν εἰς τὸν δρόμον μήπως τὰ εὕρωσιν.

Ὁ σύζυγος.

Αὐρίον τὸ ἐσπέρας θὰ ὑπάγωμεν ;

φίλτατε συνετέλεσες ἄρκετὰ, διότι ἐχόρευσα πρὸ πάντων μαζύ σου.

Νεαρίας.

Ναί· εἶχον τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν· ὦ! ἀπόψε εἶσαι ἀξιολάτρευτος· ὦραία ὥς τὸ κάλλος αὐτό.

Οἰκοδέσποινα.

Ἄρκει· παρακαλῶ ἐξάγεις τὴν καρφίδα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐπανωφορίου μου; Καλῶς· οὔφ! τί ζέστη! (πλησιάζει πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον.)

Νεαρίας.

Καὶ πότε θὰ χορεύσωμεν πάλιν;

Οἰκοδέσποινα.

Περίεργος ἐρώτησις. Ἄγνοῶ. Τί μέλος θέλεις νὰ σὲ παίξω;

Νεαρίας.

Οὐδέν· ἂν προστεθῇ καὶ ἡ τῆς μουσικῆς γοη-

συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἐνδύματα. Ἀλήθεια δὲν ἐρωτήσαμεν τί κάμει τὸ μικρὸν, ὁ ἰατρὸς μὲ εἶπεν ὅτι κινδυνεύει. (φωνάζει) Ἀσπασία, Ἀσπασία.

Ἀσπασία εἰσερχομένη.

Τί θέλετε κυρία;

Ἡ σύζυγος.

Πῶς εἶναι τὸ παιδί μου;

Ἀσπασία.

Ἀπέθανε, κυρία μου.

ΣΚΗΝΗ 5'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ πολυτελῆ αἴθουσαν· ἐν τῇ μιᾷ γωνίᾳ κλειδοκύβαλον. Εἰσέρχεται ἡ οἰκοδέσποινα πλουσιώτατα ἐνδεδυμένη καὶ συνοδευομένη ὑπὸ νεανίου.

Οἰκοδέσποινα.

Ἐξηντλήθην· ἐχόρευσα ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ σὺ

τέκνων σου καὶ ὅστις στερεῖ αὐτὰ τῆς ἀληθοῦς
ἀνατροφῆς ἣν δίδει μόνη ἡ μήτηρ. Περὶ ἐμοῦ δὲν
λαλῶ· εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ καὶ δύναμαι νὰ ὑπο-
μείνω πᾶσαν συμφορὰν· ἀλλὰ εἶμαι ὑπεύθυνος τοῦ
μέλλοντος καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν τέκνων μου.

Ἡ σύζυγος.

Χαρίλαε, βαρύνομαι τὰς ὀμιλίας αὐτάς· δὲν
ἔχουσι χάριν· εἶναι ὀμιλίαι παρελθούσης ἐποχῆς.

Ὁ σύζυγος.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, εἰς πάντα αἰῶνα, ἡ μήτηρ
εἶναι μήτηρ, κυρία μου, καὶ ἔχει καθήκοντα.

Ἡ σύζυγος.

Ἐγήρασες, ἐγήρασες. Καὶ ἐσκοτίσθης ὑπὸ τοῦ
εὐρώτος.

Ὁ σύζυγος.

Πιθανόν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐξηντλήθη ἡ ὑπό-
μονή μου· ἡδυνάμην τὰ πάντα νὰ ὑποφέρω· ἀλλὰ

τεία εἰς τὰς λοιπὰς, πιθανὸν νὰ παραφρονήσω ἐξ ἔρωτος.

Οἰκοδέσποινα.

Εἶσαι βέβαιος;

Νεαρίας.

Μετριοφρονεῖς ἀκαίρως· ἡ ἀδικεῖς τὴν αἰσθη-
τικὴν δυνάμιν μου. Μολονότι ἴσως ἔχεις δίκαιον·
δὲν ὑπάρχει ἀνοητότερος τοῦ λέγοντος πρὸς γυ-
ναῖκα εὐμορφον ὅτι εἶναι εὐμορφος.

Οἰκοδέσποινα.

Διατί; Τὸ πρᾶγμα μὲ φαίνεται παράδοξον, μο-
λονότι ἡ παραδοξολογία βασιλεύει ἀπὸ τινος εἰς
Ἀθήνας.

Νεαρίας.

Διατί; Ἀλλὰ ἡ εὐμορφος γυνὴ ἤκουσε μυριά-
κις ὅτι εἶναι εὐμορφος· καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἀκούῃ
αἰωνίως τοῦτο, θὰ ἐπροτίμα τὴν θέσιν τῆς ἀσχή-

κρίνει διὰ τοῦτο αὐτὰ καὶ αὐστηρότερον, καὶ δι-
τῶς ταῦτα ἀδικοῦνται, ὄντα ἀληθῶς μὲν ὀρφανὰ
μητρός, ἐμπίπτοντα δὲ καὶ εἰς αὐστηροὺς κριτάς.

Ἡ σύζυγος.

Καὶ τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμω; Νὰ πλύνω, νὰ
μαγειρεύω;

Ὁ σύζυγος.

Δὲν εἶπον τοῦτο· μὴ στρεψοδικεῖς. Εἶπον ὅτι
δέον ἐπὶ τέλους νὰ μεριμνήσῃς περὶ τῶν τέκνων
σου.

Ἡ σύζυγος.

Κυρίέ μου, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὁ καιρὸς τῆς
δουλείας τῶν γυναικῶν παρῆλθε· δὲν εἶσθε πλέον
δεσπότες ἡμῶν, ἔχομεν θέλησιν, εἴμεθα ὄντα καὶ
ἡμεῖς ἴσα πρὸς σᾶς.

Ὁ σύζυγος.

Κανεῖς δὲν τὸ ἀρνεῖται· ἀλλὰ δὲν ἐγνοῶ τὴν

Οἰκοδέσποινα.

Βλέπομεν.

(κρούει τὸ κλειδοκύμβαλον· μετ' ὀλίγον ἀνοίγει ἡ θύρα
καὶ εἰσέρχεται ὁ ἰατρός.)

Ἰατρός.

Κυρία μου· ἂν ᾔτο δυνατόν νὰ διακόψετε πρὸς
στιγμὴν τὴν μουσικὴν. Μετ' ὀλίγον ἐπαναλαμβάν-
ετε, ἀλλ' ἤδη ψυχορραγεῖ ὁ σύζυγός σας.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Εἰς ἄλλην οἰκίαν· ἡ διασκευὴ ὡς ἡ προηγουμένη. Ὁ σύζυγος,
ἡ σύζυγος. Ὁ Κίμων μετὰ τῶν λοιπῶν ἔξωθεν.

Ὁ σύζυγος.

(ἐκείνη ἀνακαθίσκει ἐν τῇ αἰσθητῇ)

Τέλος πάντων ἀνεχώρησαν πάντες καὶ δύνα-
μαι νὰ σὲ δμιλήσω ὀλίγον. Ἑλένη, εἶναι καιρὸς
νὰ παύσῃ ὁ ἔρωσ οὗτος πρὸς τὰς συναναστροφὰς
καὶ τὴν ἐπίδειξιν, ὅστις ἀφαιρεῖ τὸν ἄρτον τῶν

Ἡ σύζυγος.

Ὁ πολιτισμὸς, κύριε, θεωρεῖ τὴν γυναῖκα ἀξίαν λατρείας.

Ὁ σύζυγος.

Εἰς τὸν διάβολον ὁ κολοκυθένιος αὐτὸς πολιτισμὸς ὃν ἐπλάσαν οἱ βλαῖκες οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ διασκεδάζωσι διὰ τῶν χρημάτων ἡμῶν. Ὁ πολιτισμὸς σᾶς θεωρεῖ ἀξίας λατρείας; ἀλλὰ τότε ἅς δώσῃ σύνταξιν εἰς σᾶς.

Ἡ σύζυγος.

Ἐπὶ τέλους ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς φλυαρίας αὐτάς.

Ὁ σύζυγος.

Ἄ! δὲν ὑπακούεις; πολὺ καλὰ· λοιπὸν ἰσότης εἴπομεν; ἔχεις θέλησιν εἴπομεν; ἄριστα· ἀπὸ αὐριον δὲν σὲ δίδω ὀβολόν.

δὲν ὁ' ἀνεχθῶ ἐπὶ πλέον νὰ μένωσι τὰ τέκνα μου ὀρφανὰ μητρός.

Ἡ σύζυγος.

Διάβολε· παρεφρόνησες, ἢ σπεύδεις νὰ λάβῃς νέαν σύζυγον; Ζῶ εἰσέτι, φίλτατε, ἰδὲ πῶς πάλ-
λει τὸ στῆθός μου ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς συνα-
ναστροφῆς.

Ὁ σύζυγος.

Εἴθε νὰ ἔπαλλεν ἀπὸ μητρικὴν στοργήν. Ζῆς ἀλλ' ὅχι διὰ τὰ τέκνα σου· τὰ μικρὰ γαλουχοῦσι καὶ ἀνατρέφουσιν αἱ ὑπηρετρίαι, τὰ μεγαλήτερα, ἀνατρέφουσιν οἱ παιδαγωγοί, τὰ βλέπεις σπανίως, καὶ εἰς αὐτὰ ἀποσβέννυται βαθμηδὸν ἡ πρὸς τὴν μητέρα ἀγάπη, καὶ σὺ δὲν ἐννοεῖς πλέον τί ἐστὶ μητρικὴ στοργή. Οἱ δοῦλοι καὶ οἱ παιδαγωγοὶ δὲν δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὰ τέκνα σου οὔτε τὴν χρηστότητα, οὔτε τὴν εὐλάβειαν, οὔτε τὴν ἀρετήν. Ἡ κοινωνία κλαίει τὴν τύχην τῶν ὀρφανῶν καὶ ὅταν ἀνδρωθῶσιν, εἶναι ἐπεικῆς πρὸς τὰς ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀνατροφῆς κακίας· ἐνῶ δὲ ἡ κοινωνία μακαρίζει τὰ ἔχοντα μητέρα τέκνα,

Ὁ σύζυγος.

Ἄφες τὰ θεατρικὰ κατὰ μέρος, παρῆλθεν ὁ καιρὸς τῆς μωρίας μου. Θὰ ἔμβης εἰς τάξιν;

Ἡ σύζυγος.

Θὰ μὲ δίδης χρήματα;

Ὁ σύζυγος.

Θὰ ἔμβης εἰς τάξιν;

Ἡ σύζυγος, βλέπουσα τὴν μορφήν αὐτῆς
εἰς τὸν καθρέπτην.

Δὲν μὲ τὸ ἐπιτρέπει ὁ καθρέπτης.

Ὁ σύζυγος, θραύων τὸν καθρέπτην.

Θὰ ἔμβης εἰς τάξιν;

Ἡ σύζυγος, χορεύουσα.

Εἶμαι λίαν εὐκίνητος εἰσέτι.

παράδοξον αὐτὴν ἰσότητα διὰ τῆς ὁποίας ἡμεῖς
 ἐγενόμεθα ἔρμια τῆς ἀφορήτου ἰδιοτροπίας σας.
 Εἶσαι ἴση πρὸς ἐμέ; Κάλλιστα· ἀλλ' ἐγὼ ἐργά-
 ζομαι ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας ὅπως αὐξήσω
 τὴν περιουσίαν ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων ἡμῶν· ἐγὼ
 ἐγείρομαι μετὰ τοῦ ἡλίου, ὑφίσταμαι τόσας καὶ
 τόσας πικρίας τοῦ θετικοῦ βίου, ἀγωνίζομαι, μά-
 χομαι πρὸς ἐχθρούς, συκοφαντοῦμαι, ὑβρίζομαι
 καὶ ἐπιστρέφω τὸ ἐσπέρας ὅπως ἀναπαυθῶ διὰ
 τὴν πάλιν τῆς ἐπιούσης, καὶ εὐρίσκομαι αἴ-
 φνης ἐν τῷ μέσῳ θορύβου συναναστροφῆς καθ' ὃν
 δαπανᾶται τὸ κέρδος τῆς ἡμέρας τὸ μετὰ το-
 σούτου μόχθου κτηθὲν, ἀφαιρεῖται δὲ ἀπ' ἐμοῦ ἡ
 μετὰ τὸν μόχθον ἀπαραίτητος γαλήνη. Καὶ ὅταν
 σὲ εἰπῶ· Ἑλένη φρόντισε λοιπὸν καὶ περὶ τῆς
 ἡθικῆς εὐημερίας τῶν τέκνων σου, ἐνῷ ἐγὼ φρον-
 τίζω περὶ τῆς ὕλικῆς· μὴ ρίπτεις εἰς τοὺς κηφῆ-
 νας τὴν ἐκ τῆς περιουσίας ἀνεξαρτησίαν τῶν τέ-
 κνων σου, σὺ ἀπαντᾷς — ἀλλὰ κύριε, ἡμεῖς δὲν
 εἴμεθα δοῦλοι τῶν ἀνδρῶν, ἡμεῖς εἴμεθα ἴσαι
 πρὸς σᾶς, ἡμεῖς ἔχομεν θέλησιν. Ὡραία ἰσότης.
 ἐγὼ ἀγωνιῶ, καὶ σὺ φροντίζεις περὶ τῆς ἐσθῆτος
 σου, ἐγὼ ἀναλίσκομαι, καὶ σὺ μυρόνεσαι, ἐγὼ
 ἀποκάμνω, καὶ σὺ ἀγρυπνεῖς μέχρι τῆς πρωῒας
 καὶ με ἀφαιρεῖς τὸν ὕπνον μου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, πλησιάζων πρὸς τὴν τράπεζαν.

Ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας ἀναγινώσκετε ἐφημερίδας;

Πρῶτος νέος.

Μάλιστα· πρὸς τί ἡ ἐρώτησις;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Πόσον ἐκέρδησεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ αἵματος;

Πρῶτος νέος.

Ἐδιπλασιάσθη ὁ βίος του.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Πόσον διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀνακαλύψεων;

Πρῶτος νέος.

Ἐτριπλασιάσθη ὁ βίος του.

(ΑΓΟΡΑ)

Ἡ σύζυγος.

Πῶς; καὶ τί θὰ γίνω ἐπαίτις;

Ὁ σύζυγος.

Ἄς σὲ θρέψῃ ὁ πολιτισμός· ἐγὼ θὰ δαπανῶ
ὅπου θέλω τὰ χρήματά μου, εἶμαι ἴσος πρὸς σὲ
καὶ πρὸ πάντων κύριος τῶν χρημάτων μου.

Ἡ σύζυγος.

Ἀλλὰ θ' ἀναχωρήσω ἐκ τοῦ οἴκου.

Ὁ σύζυγος.

Ὑπαγε εἰς τὸν διάβολον. Θὰ κοιμῶμαι τότε
ἡσύχως. Καὶ ἔπειτα ἀπορεῖς διατὶ δὲν νυμφεύον-
ται αἱ θυγατέρες σου.

Ἡ σύζυγος, μετὰ μελιχίου τρόπου.

Χαρίλαε! . . . .

νετο σημαία τῆς ἐλευθερίας. Εἵπατέ με κύριοι,
λέγουσιν ἀλήθειαν αἱ ἐφημερίδες;

Πρῶτος νέος.

Ἄλλ' ἡ ἐφημερίς δὲν εἶναι ἱστορία.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἐγὼ δυσπιστῶ καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν. Ἔργα
θέλω, ἔργα· καὶ προτιμῶ τὸν δημοσιογράφον,
ὅστις ἀντὶ νὰ δημηγορῇ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, λαμ-
βάνει τὸ ὄπλον καὶ μάχεται ὑπὲρ αὐτῆς.

Πρῶτος νέος.

Οἱ λόγοι εἶναι τὰ σπέρματα τῶν ἔργων.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Βεβαίως· ἀλλ' ὅχι ὅταν οἱ λόγοι σπείρωνται
εἰς τὰ καφενεῖα.

Ὁ σύζυγός, κρούων τὸν κώδωνα.

Ὁ Ὑγίαινε λοιπόν. (εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης) Δὸς τὰ
φορέματά μου εἰς τὴν ἄμαξαν. (ὁ ὑπηρέτης ἀπέρχεται)
Ἀναχωρῶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ θὰ σὲ στέλλω δραχμὰς
ἐκατὸν πεντήκοντα κατὰ μῆνα ἐφ' ὅρου ζωῆς.
Χαῖρε Ἑλένη· ἡ ἰσότης εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Τὸ Καφενεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· περὶ τράπεζαν διά-
φοροι νέοι ἀκούουσιν ἀναγινωσκόμενον τὸν Ἐθνοφύλακα.
Ὁ Κίμων καὶ οἱ λοιποί.

Πρῶτος νέος.

Ἀνέγνωσα ἐξ ἐφημερίδας ἐπὶ δεκτῷ ὥρας.

Δεύτερος νέος.

Καὶ ἐγὼ, ἀδελφε, ἀλλὰ δὲν ἐνόησα τίποτε.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Νέοι! Εὐγε, λοιπὸν αἱ γυναῖκες ἄρχουσι σήμερον;

ΚΙΜΩΝ

Διὰ τῆς χάριτος, διὰ τῆς εὐφυΐας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἄλλὰ καὶ διὰ τῆς κουφότητος, τῆς ἀστασίας, τῆς φλυαρίας, τῆς δειλίας. Τὸ ἀνδρικὸν φύλον ἐταπεινώθη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐγένετο ἥσσον ἢ καὶ κατώτερον τῶν γυναικῶν.

ΚΙΜΩΝ

Εἶσαι μισογύνης.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἀπεναντίας· λατρεύω τὰς γυναῖκας περισσώτερον τοῦ ἀστακοῦ. Ἄλλὰ νομίζω προσφορώτε-

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Καὶ ὁμῶς ἡ φύσις ἔταξεν ἀνώτατον ὕρον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, θν οὗτος δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ· διὰ τοῦτο ἅμα ἀφ' ἐνὸς ἐκέρδησεν ὁ ἄνθρωπος, ἀφ' ἐτέρου ἀντισταθμίζεται τὸ κέρδος δι' ἴσης ζημίας. Ἡ ἐφημερίς εἶναι τὸ ἰσοζύγιον. Ἐρχεσαι ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς δέκα λεπτά· κέρδος πεντήκοντα λεπτῶν· τὸ ἐσπέρας ἀναγινώσκεις ἐφημερίδας ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας· ἀπώλεια ὀκτὼ ὥρων. Τί εἶναι ἐφημερίς; Τροποποιήσεις τῆς γραίας ἥτις κάθεται εἰς τὰς θύρας κακολογοῦσα, ἢ τῆς προαγωγῆς ἥτις κάθεται εἰς τὸ κατώφλιον ἐπαινοῦσα· ψεῦδος τιθέμενον εἰς κυκλοφορίαν· ἡ ἀντιστάθμις ἐπὶ τέλους ὅλων τῶν λοιπῶν ἀνακαλύψεων.

Πρῶτος νέος.

Κύριε· ἡ ἐφημερίς εἶναι σημαία τῆς ἐλευθερίας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Τότε ἡ περισκελὶς τῶν δημοσιογράφων ἐγέ-

εἶδες πόσον εὐλύγιστον ἀνάστημα ἔχει; Τὸ κάλλος μετὰ τῆς υγείας διήλθεν ἐνώπιόν μου, καὶ θέλεις νὰ μὴ ἀσπασθῶ αὐτό;

ΚΙΜΩΝ

Ἄλλ' εἶσαι εὐπατρίδης καὶ εἶναι δούλη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Τὸ κάλλος εἶναι ἀριστοκρατικόν· τί θέλεις νὰ προτιμήσω τὴν φθισιῶσαν καὶ καταρρέουσαν οἶκο-δέσποιναν, τὰ ὥχρὰ καὶ καλαμώδη ταῦτα κοράτσια, τῆς ἀνθηρᾶς, υγιοῦς καὶ ἡδυπαθεστάτης μορφῆς τῆς παιδίσκης; Ἡ γυνὴ εἶναι κάλλος καὶ οὐδὲν ἄλλο· ἅμα δὲν ἔχει κάλλος εἶναι πίθηκος, γαλῆ, τίγρις, ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' ὅχι γυνή. Προτιμῶ δὲ πάντοτε εὐμορφον ὑπηρέτριαν ἀσχήμου οἰκοδεσποίνης. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον θεοὺς ἀηδεστάτους ἐκ χρυσοῦ, ἡμεῖς ἐλάτρευομεν τὴν ἐκ μαρμάρου Ἀφροδίτην τοῦ Πραξιτέλους.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Περὶ τίνος ἄρα γε λαλοῦσι μετὰ τόσης ζωηρότητος; Ἐδῶ ὁ κόσμος διασκεδάζει.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Αἴθουσα χοροῦ· πληθὺς νέων καὶ νεανίδων ἐνδεδυμένων πολυτελεῶς. Διάλειμμα. Εἰς τὸν διάδρομον ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Περικλῆς, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Λουκιανός, ὁ Πλάτων, ὁ Κίμων.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἐδῶ βλέπω ὑπάρχουσιν οἰκοδέσποιναι καὶ δοῦλοι.

ΚΙΜΩΝ

Πῶς δοῦλοι; Εἶναι νέοι περιποιούμενοι τὰς κυρίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Καὶ διὰ τοῦτο μένουσιν ἐνώπιον αὐτῶν κυρτοὶ, δειλοὶ καὶ μὲ τεταμέναις τὰς χεῖρας;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἡμῶν οἱ ἄνδρες πρὸ τῶν γυναικῶν δὲν εἶχον τεταμέναις τὰς χεῖρας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, πρὸς τὸν Ἀριστοφάνην.

Ἄλλ' αὐτὴ εἶναι τέρας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Πιθανὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ᾔηναι μύωψ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Αἶ! τότε ἔπρεπε νὰ ᾔηναι καὶ βωβός.

Γυγὴ.

Πρὸ ὀλίγου ἐλέγετε τὸ αὐτὸ εἰς τὴν γείτονα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Εὖγε!

Ἀρήρ.

Μένετε τόσον ζωηρῶς ἐντετυπωμένη εἰς τὸν
νοῦν μου, ὥστε ἐνόμιζα ὅτι λαλῶ πρὸς ὑμᾶς.

ρον εἰς τὸν προορισμὸν τῶν νὰ δεσπόζωνται ἢ νὰ δεσπόζωσιν ἡμῶν.

(διέρχεται ὑπηρέτρια φέρουσα γλυκίσματα.)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Εἶσαι χαριεστάτη, παιδίσκη μου.

Παιδίσκη.

* Ἀφες με, βιάζομαι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

* Ἀδύνατον· θ' ἀσπασθῶ τὸν λακκίσκον τοῦ λαιμοῦ σου.

(ἀσπάζεται αὐτήν, ἥτις τὸν ὠθεῖ καὶ παρέρχεται).

ΚΙΜΩΝ

Εὖγε Περικλείς· οὐδέποτε ἐφαντάσθην σὲ καταδιώκοντα παιδίσκας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

* Ἀλλὰ δὲν εἶδες πόσον εἶναι εὐμορφος; Δὲν

ΛΟΚΙΑΝΟΣ

Ψεύδεσαι, ὁμοιάζει ἀσκόν.

Β'. Ζεῦ γ ο ς.

Ἀρήρ.

Κυρία μου, μὴ μὲ παρατηρεῖτε, δι' ὄνομα τοῦ
Θεοῦ μὴ μὲ παρατηρεῖτε.

Γυρή.

Διατί; τοσοῦτον φόβον σᾶς προξενεῖ τὸ βλέμ-
μα μου;

Ἀρήρ.

Ἀπεναντίας μὲ θορυβεῖ, ἅ! πῶς μὲ θορυβεῖ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Καὶ εἶναι παραβλώψ! Παράδοξον. Ἐδὼ συνώ-
μοσαν νὰ ἀπατῶσιν ἀλλήλους· ἐγὼ δὲν ἐννοῶ
πλέον τίποτε· ἐδὼ πίπτει βροχὴ ψευδῶν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἄληθῶς ἡ μόνη διασκεδάσις, ἀξία τοῦ ὀνόματος τούτου εἶναι ὁ χορὸς, καὶ τοῦτο διότι ἐλήφθη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ χορὸς βυθίζει εἰς μέθην, εἰς ἔκστασιν, γυμνάζει τὰ σώματα καὶ καθιστᾷ αὐτὰ εὐκίνητα ὥς γλῶσσαν γυναικῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Βέβαια, βλέπει κανεὶς καὶ τοὺς πόδας τῶν γυναικῶν οὕς σὺ τόσον ἠγάπας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὅπως ἀγαπῶ τὴν ἡδὴ τὴν προμηνύουσαν τὸν ἥλιον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἐν τούτοις ἅς ἀκροασθῶμεν τί λέγουσι.

Α'. Ζεῦ γος.

Ἀρῆρ.

Κυρία μου, εἴσθε ὠραιότατη ἀπόψε.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Πανεπιστημίου· περιφέρεται τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος. Τὸ Πανεπιστήμιον φορεῖ ἐνδυμασίαν πολύχρουν, ἡ δὲ Ἀκαδημία κυανῇν ἐσθῆτα.

Ἀκαδημία.

Ἐπεθύμουν νὰ διδαχθῶ τὰς προόδους τῆς σοφίας, τὰς προόδους τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἐπὶ πολὺ ἔμεινα μακρὰν τοῦ κόσμου, ξένη πρὸς πᾶσαν ἐπιστήμην. Εἰς ποῖον ν' ἀποταθῶ; Σὺ ξενίζεις πάντας, γνωρίζεις ἕκαστον ἐξ αὐτῶν· εἰπέ με τίς ὁ σοφώτερος· ἡμεῖς εἴμεθα νήπια ἐνώπιον τῶν νεωτέρων σοφῶν.

Πανεπιστήμιον.

Κατὰ πρῶτον, τίνας ἐπιστημονικοῦ κλάδου προόδους θέλεις νὰ διδαχθῇς.

Ἀκαδημία.

Δὲν ἐννοῶ, φίλτατον γερόντιον, τί λέγεις· ἐπεθύμουν εἰς νὰ μ' ἐξηγήσῃ τὰ πάντα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Κάλλιστα!

Γυρή.

Καὶ ὁμῶς εἶμαι δύσθυμος ἀπόψε· δὲν εἰζεύρω
τί ἔχω· πάλλῃ ἰσχυρότερον ἢ καρδία μου, αἰ-
σθάνομαι φρικιάσεις.

Ἀρήρ.

Αὐτὸ καθιστᾷ ὑμᾶς συμπαθητικωτέραν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ψεύδεσαι! ὁμοιάζει κρεωπώλην.

Γυρή.

Ἡ κυρία Θεωνος πῶς σᾶς φαίνεται;

Ἀρήρ.

Ἀηδῶς ἐνδεδυμένη· σεῖς εἴσθε ἐξαισιώως.

Πανεπιστήμιον.

Μὲ συγχωρεῖς· ὁ ἱατρὸς δὲν γνωρίζει πάλιν πᾶσαν τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην· ὑπάρχουσιν εἰδικότητες· ὁ ἱατρὸς εἶναι ὀφθαλμολόγος, ἢ χειρουργός, ἢ παθολόγος· θὰ ἔλθῃ δὲ εὐδαίμων ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμολόγοι θέλουσιν ἐπίσης ὑποδιαρεθῇ εἰς ἱατροὺς τοῦ δεξιοῦ καὶ ἱατροὺς τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ.....

Ἀκαδημία.

Καὶ ἱατροὺς τοῦ μέλανος καὶ ἱατροὺς τοῦ γλαυκοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἀξιόλογα. Πρὸς θεῶν τῶν ἐπουρανίων ἐγένετο λοιπὸν τοιοῦτος καταμερισμὸς τῆς ἐπιστήμης; Μετέβαλον αὐτὴν εἰς ῥάκη καὶ καλοῦσι τοῦτο παιδείαν;

Πανεπιστήμιον.

Εἰδικότης, φιλτάτη, εἰδικότης· οὕτως ἕκαστος κλάδος ἔκαμε γιγαντιαίας προόδους.

Ἀκαδημία.

Εὖγε! βιομηχανικὸς καταμερισμὸς τῆς ἐπι-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἡμεῖς εὐρισκόμεθα ὑπὸ στέγην εὐτυχῶς.

Γυνή.

Ὁ χορὸς μ' ἐζωογόνησε.

Ἀρήρ.

Καὶ σεῖς ἐμέ.

(Φωναί· εἰς τὸν χορὸν, εἰς τὸν χορὸν! Ἡ ὑπηρέτρια ἐπιστρέφει καὶ διέρχεται πρὸ τοῦ Περικλέους.)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἐχεις περίφημον κνήμην.

Παιδίσκη.

Θέλετε ὕδωρ; Ὅρισατε εἰς τὸ δωμάτιον νὰ σᾶς δώσω.

δία κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς φοιτήσεως αὐτῶν
ὅτε προσέρχονται πλήρη ἀλλοκότων θεωριῶν καὶ
ἐκ τῆς ἀπειρίας πείθονται ὅτι ἔχουσι πτέρυγας
διὰ τῶν ὁποίων δύνανται ν' ἀνέλθωσιν εἰς τὰ
ὑψιστα τοῦ οὐρανοῦ δώματα.

Ἀκαδημία.

Ἐπειτα γίνονται ἄνδρες σοβαροὶ κοιμώμενοι
ἐπὶ τῶν θρανίων, καὶ τότε πείθονται τέλος πάν-
των ὅτι ἡ σοφία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐπιστημο-
νικὴ βιομηχανία καταπεσοῦσα ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς ἀ-
πάλαι ἐμετεωρίζετο εἰς τὴν τάξιν τῶν σανδα-
λοποιῶν.

Παρεπιστήμιον.

Καὶ ὅμως ἡ εἰδικότης θαυματοποιεῖ, ἡ εἰδικό-
της ἀνέπτυξε τὴν ἐπιστήμην ἐπὶ τοσοῦτον. . . .

Ἀκαδημία.

Ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε διέρρηξεν αὐτήν. Ἄκου-
σον, φίλτατον γερόντιον, πῶς σκέπτεσθε σεῖς. Ὁ

Πανεπιστήμιον.

Εἷς; ἀδύνατον· ἐκτὸς ἂν ἀποταθῇς πρὸς τὸν θεὸν ἢ τὸν διάβολον, διότι πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον φαίνεται ὅτι ἡ παιδεία ἔχει περισσοτέραν σχέσιν. Ἡ σοφία διαιρεῖται εἰς σχολὰς, αἱ σχολαὶ εἰς ἔδρας.

Ἀκαδημία.

Ἄριστα· ἀλλ' ἂν, παραδείγματος χάριν, ἐρωτήσω τὸν φιλόσοφον περὶ ἱατρικῆς;

Πανεπιστήμιον.

Θὰ μείνῃ ἄναυδος ὥς ἡ ἔδρα του, δηλαδή ἡ ξυλίνη. Ὅστις γνωρίζει τὰ πάντα, οὐδὲν οἶδεν.

Ἀκαδημία, καγχάζουσα.

Χαριστάτη ἀπολογία τῆς ἀδυναμίας τῶν νέων πνευμάτων. Λοιπὸν ὁ φιλόσοφος ἀγνοεῖ τὴν ἱατρικὴν, ὁ ἱατρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ πᾶσαν ἄλλην σοφίαν, ὁ ζωολόγος περιστρέφεται εἰς τοὺς ὄνους του καὶ ὁ μαθηματικὸς εἰς τὰ μηδενικά του;

φλυαρίας. Ἀλλὰ, ἐπίτριπτε, δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἐγέ-
νεσο σοφιστῆς καὶ ὅτι ἐπιχειρεῖς ν' ἀποδείξῃς τὸ
μέλαν λευκόν;

Ἀκαδημία.

Λοιπὸν θ' ἀπέλθω ἄπρακτος.

Πανεπιστήμιον.

Ζητεῖς τ' ἀδύνατα.

Ἀκαδημία.

Τοῦλάχιστον τίνος μαθήματος δύναμαι ν' ἀ-
κροασθῶ αὖριον;

Πανεπιστήμιον.

Τὴν πρωΐαν, ἀνατομίαν τοῦ κώνωπος, μάθημα
διαρκοῦν ὅλην ταύτην τὴν θερινὴν ἐξαμηνίαν.

Ἀκαδημία.

Ὑψιστοι θεοί!

στήμης. Ἡ καθολικὴ παιδεία, ἡ παιδεία ἐκείνη ἥτις διὰ τῆς κατὰ τὸ δυνατόν πανσοφίας ἔφερε τὴν διάνοιαν ἡμῶν μέχρις αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ, ἡ πανσοφία ἐκείνη ἐξέλιπεν. Ὁ εὐρύς ὀρίζων ὁ μέχρι τοῦ ἀπείρου ἐκτεινόμενος, ἐκωλύθη· ἡ ἀπεραντος ἔκτασις διηρέθη εἰς μικρὰ τεμάχια· καὶ εἶπον εἰς τὸν ἄνθρωπον—σὺ θὰ μελετᾷς τὸ χόρτον τοῦτο ἐφ' ὅρου ζωῆς· θὰ κατασκευάσῃς ἐπιστήμην δι' αὐτοῦ· σὺ θὰ μελετᾷς τὰ ζῶα καὶ θὰ κατορθώσῃς περιαιτολογῶν νὰ ὀμιλῇς περὶ τοῦ ὄνου ἓνα μῆνα. Καὶ εἶπον εἰς τοὺς μαθητάς·—σὺ θὰ σπουδᾷς τοῦτο μόνον καὶ ὅχι ἐκεῖνο. Ὡστε ἐνῶ ὁ ἄλλοτε σοφὸς ἐγνώριζε τὰ ὕπατα διδάγματα πάσης ἐπιστήμης καὶ εὕρισκόμενος ἐνώπιον τῆς δημιουργίας ἀντελαμβάνετο αὐτῆς, ὡς γεωλόγος, ὡς φυσιολόγος, ὡς ποιητῆς, ὡς φιλόσοφος, ὡς νομικὸς, ὡς ἱατρὸς, σήμερον οἱ μὲν λησμονοῦσι τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ χάριν ἀκάνθης, οἱ δὲ ἔρπουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγνοοῦντες ἂν ὑπάρχῃ οὐρανὸς, οἱ δὲ θεραπεύουσι τὰ ἔλκη τοῦ ἀνθρώπου ἀγνοοῦντες ἂν φύωνται ῥόδα.

Παραπιστήμιον.

Πάντοτε φλυαρίας! Νομίζω ὅτι ἀκούω τὰ παι-

Εἰς κλητὴρ.

Στάσου! Ταράσσεις τὸν ὕπνον τῶν πολιτῶν
ἀκολούθει με εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τί λέγει τὸ δὴ τοῦτο τὸ ἔχον τῆς αἰδοῦς τὸ
χρῶμα ἐπὶ τῆς βράχεως του καὶ ὄχι ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου;

ΚΙΜΩΝ

Ἐπρεπε νὰ σὲ εἰδοποιήσω· ἡ ὥρα παρῆλθε
καὶ δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἄδειν εἰς τὰς ὁδοὺς. Αὐτὸς
εἶναι ἀστυνομικὸς κλητὴρ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Κατὰ πρῶτον ἄς ἀπαλλαγῶμεν τοῦ ὀχληροῦ
τούτου ἀνδραρίου. Κέπφε, ἡγωνίσθης ποτὲ εἰς
τὴν πυγμὴν;

Κλητὴρ.

Ἄφες τὰς φλυαρίας καὶ ἀκολούθει.

Φειδίας ἐπλασε τὴν Ἀθηνᾶν ἐξαίσιον ἄγαλμα. Ἀλλὰ ἂν εἷς ἄνθρωπος δαπανήσῃ τὸν βίον ὅλον κατασκευάζων ἐν οὔς, ἕτερος ῥίνα, τρίτος μέτωπον, τέταρτος χεῖρας, ἐννοεῖται ὅτι θὰ τελειοποιήσῃ τὸ οὔς, τὸ μέτωπον, τὴν ῥίνα, τὰς χεῖρας πολὺ τελειότερον τοῦ Φειδίου. Λοιπὸν λαμβάνετε τελειοποιημένα τὰ μέρη ταῦτα ἐνὸς ὅλου καὶ προσαρμόζετε αὐτὰ καὶ κατασκευάζετε. . . . τέρας· οὐδεμία γενικότης ἐκφράσεως ὑπάρχει, οὐδεμία ἐνότης μεγαλοφυΐας, οὐδεμία ἀτομικότης. Καὶ ὅταν προσέλθῃ σοφώτερός τις ὑμῶν καὶ σᾶς εἴπῃ· — Ποῖον εἶναι τὸ τέρας τοῦτο; Ἀναφωνεῖτε· τέρας; εἶσαι παράφρων. Ἴδὲ κάλλος ῥινόε, ἰδὲ λεπτότητα γραμμῶν ἣν οὐδ' ἐφαντάσθη ὁ Φειδίας, ἰδὲ κάλλος μαστῶν οὔς οὐδέποτε ἤσπασθη οὐδὲ κατὰ διάνοιαν ὁ Πραξιτέλης. Πολὺ καλὰ· ἀλλὰ ἡ ῥίς δὲν εἶναι ἀνάλογος τοῦ μετώπου, τὸ μέτωπον τῶν ὤτων, αἱ χεῖρες τοῦ προσώπου. Ἀδιάφορον, κραυγάζετε, ἡ ἐπιστήμη προώδευσε κατ' ἰδίαν, ἰδὲ τὸ οὔς, τὴν ῥίνα, τὰς χεῖρας.

Πανεπιστήμιον.

Μὰ τὸν μισθὸν, καὶ ἄλλο τι ἔπρεπε νὰ ἐπιδείξῃ τις πρὸς σέ, ἴσως ἔπαυε τὸν Νεῖλον τοῦτον τῆς

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ Πλατεῖα τῆς Μητροπόλεως. ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ,
ΔΙΣΧΥΛΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, ΠΛΑΤΩΝ,
ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΚΙΜΩΝ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ὠραία πλατεῖα! Οἱ νῦν Ἀθηναῖοι εἶναι λίαν
φιλόκαλοι ἀναμφισβητήτως· ἐδῶ οἰκία καταρρέ-
ουσα, ἀξία νὰ κατοικῇται ἀπὸ σκορπίους μόνον,
ἐκεῖ ἐρείπια· πανταχοῦ ἀκαθαρσία καὶ βόρβορος·
ὦραία πλατεῖα.

ΣΚΠΗΗ ΙΑ΄.

Ἡ ἐδὸς Ἑρμοῦ· ἔμπροσθεν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Δισχύλος, ὁ Πλάτων, ὁ Δευκιάδης καὶ ὁ Κίμων.

ΚΙΜΩΝ

Ἐλαβα τὴν κλεῖδα τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ ναοῦ τῆς μητροπόλεως.

ΠΛΑΤΩΝ

Καιρὸς νὰ ἴδωμεν καὶ τὸν πρῶτιστον τῶν ἐν ταῖς νέαις Ἀθήναις ναῶν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ἄδει.

Μὰ τὰ σκόροδα ὁ ἔρως
ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης
ἔπαυσε τὸν βίον τέρπων
φέρει ἤδη τὴν ὀδύνην
καὶ τὸ πένθος.

KIMΩN

Διότι ὅλοι οἱ ἀνίκανοι γίνονται ἀστυνομικοὶ κλητῆρες· ἐνθυμοῦμαι πέρυσιν ὅτι φύλακες τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ θεοῦ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς κλοπῆς, ἦσαν δύο κλητῆρες ὧν ὁ μὲν ἦτο τυφλὸς καὶ χωλὸς, ὁ δὲ βωβὸς καὶ κωφός. Παραλείπω ὅτι ὁ κλέπτης φυλάσσεται καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε πίπτει εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας· ὁ δὲ ἄδων δὲν φυλάσσεται καὶ διὰ τοῦτο συλλαμβάνεται.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Καὶ πάλιν δὲν ἐννοῶ διατὶ τὸ ἄδειν ἀπαγορεύεται, ἀφοῦ ὄχημα διερχόμενον θορυβεῖ περισσότερον καὶ ἀηδέστερον.

KIMΩN

Διότι τὸ ἄδειν καὶ τὸ γελαῖν σήμερον λογίζεται ἔγκλημα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Σώσατέ με! ἔπεσα ἐντὸς λάκκου βορβόρου· αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ πλατεῖα τῆς μητροπόλεως;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Προηγου σύ.

(Καταφέρει πυγμὴν ἰσχυράν ἐπὶ τοῦ προσώπου
τοῦ κλητῆρος ὅστις πίπτει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἑδωρόμενος.
Πάντες γίνονται ἄφαντοι).

ὅτ' εὐδοκίᾳ εἴτ' νοχὺ ὅτ' εὐδοκίᾳ εἴτ' εὐδοκίᾳ
— ; οὐκ οὐκ

εὐδοκίᾳ εἴτ' εὐδοκίᾳ εἴτ' εὐδοκίᾳ
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ
εὐδοκίᾳ εἴτ' εὐδοκίᾳ εἴτ' εὐδοκίᾳ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Κατὰ πρότερον εἰς ἀναγκαῖον τοῦ ὄχλου
τοῦτον ἀνδρῶν. Κίπρος, ἡγεμόνιστος ποτὲ εἰς
τὴν πόλιν;

Ἀφ' ὧν φωνῶν εἰς τὴν πόλιν.

πᾶσαν βάσανον, πάντα ἐξευτελισμὸν καὶ πᾶσαν
ταπεινώσιν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός σου. Εὐτυχεῖς σεῖς
οἱ τοιοῦτον λατρεύοντες θεὸν πρὸς ὃν ἀνέρχεσθε,
καὶ οἱ ἀμαθέστεροι, εὐχερέστερον ἢ ὅσον ἐγὼ ἡδυ-
νήθην ν' ἀνέλθω, καὶ ὅστις ἔζησεν ἐν μέσῳ ὑμῶν
καὶ ἐδίδαξε καὶ ἐδάπτισε τὴν ἀνθρωπότητα τὸ
νέον τῆς ζωῆς βάπτισμα!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἐτελείωσες; Ἄς ἐξέλθωμεν.

ΠΛΑΤΩΝ

Καὶ διατί τόση βία;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Διότι μὲ πιέζει ὁ σκοτεινὸς οὗτος θόλος περισ-
σότερον τοῦ τάφου· διότι οἱ λόγοι συγχέονται
ἀπαισιῶς ὑπὸ παραδόξου ἀντηχήσεως· διότι πᾶσα
ἡ ἐσωτερικὴ διασκευὴ διεγείρει ἐν τῇ ψυχῇ μου
τὸν φόβον. Σὺ ἐδιδάχθης τὰ μυστήρια τῆς Αἰγύ-
πτου, δὲν ἔχεις καθαρὸν ἑλληνικὸν πνεῦμα· ἀγα-
πῆς τὰ μυστήρια.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Κίμων, πρόσεχε σὲ παρακαλῶ μὴ ἔλθῃ ὁ κλη-
τὴρ αὐτός. Λοιπὸν φυλάττεται ἐπιμελῶς ἡ ἡσυ-
χία τῆς πόλεως;

ΚΙΜΩΝ

Δηλαδή ὁ ἄδων, ἐπειδὴ συνήθως εἶναι φιλήσυ-
χος καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, κινδυνεύει νὰ διανυκτε-
ρεύσῃ εἰς τὰς φυλακάς. Αἱ νυκτοκλοπαὶ ὅμως καὶ
αἱ ληστεῖαι καὶ οἱ φόνοι δύνανται νὰ πράττονται
ἐν πλήρει ἀνέσει· τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ χαρα-
κτὴρ τῶν Ἑλλήνων διεσώθη λίαν εὐάγωγος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Δὲν γνωρίζω ἂν τὸ εὐάγωγον τοῦ χαρακτῆρος
εἶναι εὐτύχημα ἢ δυστύχημα· δὲν ἐννοῶ διότι εὐ-
κόλως σύρεται ἀπὸ τῆς ῥινός, ἀλλὰ διότι ὁ εὐά-
γωγος πολλάκις εἶναι λίαν δυσάγωγος.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Καὶ διατί ὁ ἄδων συλλαμβάνεται καὶ ὁ κλέ-
πτης ὄχι;

αὐτὸ νόμισμα ὅτι ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἵψος ἔχει· ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦ ὑψηλοῦ εἶναι ἐπώδυνον αἶσθημα· ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι εὐθυμος· εἶναι λίαν, λίαν σκυθρωπή. Ἡ λατρεία ὑμῶν δὲν ἀπορρέει ἀπὸ τῶν ἐμφύτων αἰσθημάτων τοῦ πλήρους καὶ ὑγιοῦς ἀνθρώπου, ἀλλ' ὥργανώθη ἐν ἡμέραις συμφορῶν ὑπὸ ἀνθρώπων δυστυχῶν, οἵτινες ἔδει νὰ παλαίσωσιν ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ νὰ πολεμήσωσι διαφθορὰν ἐσχάτην. Ἡ ἀνθρωπότης τότε κατείχετο ὑπὸ μέθης καὶ ἐκυλίστο εἰς ὄργια· καὶ κατὰ τῆς ὑπερβολῆς ἀντετάχθη ἡ ὑπερβολή. Δι' αὐτὸ μάχεται πρὸς τὰ ἐμφυτὰ αἰσθήματα. Ἡ λατρεία ὑμῶν εἶναι ἡ λατρεία τῆς μέσης ἡλικίας τῆς ἀνθρωπότητος, λατρεία λελογισμένη, δὲν ἔχει τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀφέλειαν τῆς νεότητος. Βεβαίως ἡ νεότης ἐφαντάζετο τὸν κόσμον πολὺ καλλίτερον παρ' ὅ,τι εἶναι, ἀλλ' ἡ πλάνη αὕτη εἶναι τοῦλάχιστον εὐγενῆς, καὶ ἡ δοξασία εἰς ἣν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἶναι προτιμότερα τῆς ὑμετέρας δοξασίας. Ὅχι! Ὁ κόσμος δὲν εἶναι τόσο κακὸς ὅσον σᾶς διδάσκουσιν· ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τόσο διστραμμένος ὅσον ἐπείσθητε· ἡ ζωὴ αὕτη δὲν εἶναι πράγματι ἐξορία· αἱ αἰσθήσεις δὲν ἀπα-

KIMON

ὦ δὲν ἐκοσμήθη ἀκόμῃ· περίμενε μετὰ αἰώ-
νας πολλοὺς, ὅταν θὰ καταρρεύσῃ ἡ ἐκκλησία, θὰ
κοσμηθῇ ἡ πλατεῖα.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Τὸ ἔνδον τοῦ ναοῦ τῆς μητροπόλεως φωτιζόμενον ὑπὸ κηρίων.
Οἱ προηγούμενοι.

ΠΛΑΤΩΝ, κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου.

Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς ἐκεῖνος ὃν ἠσθάνθην,
ἀλλ' οὗ τὴν μεγαλοπρέπειαν δὲν ἠδυνήθην νὰ μαν-
τεύσω πλήρη. Ὁ Θεὸς τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς
ἀγάπης, ὁ Θεὸς τῆς ἐπεικειάς καὶ τῆς συγγνώ-
μης. Ἐδὼ κρέμαται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ ἐπὶ τῶν
τύπων τῶν ἡλίων αὐτοῦ ἀποθέτω τὸν θερμότερον
τῶν ἀσπασμῶν· διότι ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ τοῦ ἀν-
θρωπίνου γένους· Ἄ! τὸν ἀκάθινον στέφανον αὐ-
τὸν καὶ ἐγὼ λατρεύω, καὶ ἂν ἐγεννώμην μετὰ
σοῦ ἢ μετὰ σὲ προθύμως ἤθελον δεχθῇ τὸ ἔργον
τοῦ ἀποστόλου καὶ ὑποστῇ πᾶσαν κάκωσιν καὶ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τὸ κάλλος, δὲν ἐνοήσατε ἀκόμῃ ὅτι εἶναι ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ θεοῦ καὶ ὅτι ἐνώπιον αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος συγκινεῖται καὶ ἄκων καὶ λατρεύει τὸν θεόν; Τελευταῖον διατί ἐταπεινώσατε μέχρις ἐξουδενώσεως τὸν ἄνθρωπον; Καὶ τί μέγα δύναται νὰ πράξῃ ὁ νομίζων ἑαυτὸν σκώληκα; Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι σκώληξ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐπλασε τὴν Ἀθηνᾶν, ὅστις ἔκτισε τὸν Παρθενῶνα, ὅστις ἔγραψε τὴν Ἰλιάδα. Αὐτὸς ὁ Πλάτων, ὅστις τὴν ἔρπει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐντὸς τῆς μητροπόλεως, δὲν ἦτο θεὸς, ἦτο ἄνθρωπος.

ΚΙΜΩΝ

Βεβαίως· ἀλλ' ἐνώπιον τῆς αἰωνιότητος εἶναι σκώληξ ὁ ἄνθρωπος.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

* Α! Ἡ αἰωνιότης, τὸ ἄπειρον, τὸ τέλειον, ἰδοὺ αἱ εἰκόνες αὗς πάντοτε προβάλλετε καὶ αἵτινες συντρίβουσι τὰς ἀσθενεῖς καρδίας· μετρεῖτε τὸν βίον ὕμῶν ἐν χρόνῳ, ταλαίπωροι. Ἀλλὰ διατί ἐνώ-

ΠΑΛΑΤΩΝ

Ἐξέλθετε· ἐγὼ θὰ προσευχηθῶ πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου τούτου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐνῶ ἐξέρχονται τοῦ ναοῦ.

Δι' αὐτὸ ἡ σχολή του ἐτράπη εἰς τὸν μυστηκισμόν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τὸ βέβαιον εἶναι, Κίμων, ὅτι ἔχοντες ἀληθῆ θεὸν, δὲν ἔχετε κατάλληλον λατρείαν. Ὑπάρχει ἐν αὐτῇ πολὺ τὸ μυστηριῶδες, τὸ σκοτεινόν, ἐν ᾧ στροβιλοῦται μέχρι σκοτοδινιάσεως τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐξεγείρετε τὴν ψυχὴν, οὐχὶ ὅπως ἡμεῖς ἄλλοτε διὰ τοῦ καλοῦ καὶ μόνον διὰ τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ δέους καὶ τῆς φρίκης.

KIMON

Ἡ λατρεία ἡμῶν δὲν εἶναι ἱλαρά, ἀλλ' ἔχει πολὺ τὸ ὕψος.

ἐγείρει ἐν τῇ ψυχῇ βαθύτατα θρησκευτικὰ αἰσθήματα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Συγκινεῖ σέ, ἀλλ' ὅχι τὸ πλῆθος. Ποῖον εἶναι τὸ ἄριστον τῶν ἠθικῶν παραγγελημάτων σας;

ΚΙΜΩΝ

Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τὴν παραγγελίαν ταύτην ὀλίγιστοι δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι· καὶ ὅσοι δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσιν αὐτήν, δύσκολον νὰ ὑπακούσωσι. Διότι πάντοτε τὸ πάθος εἶναι ἰσχυρότερον τοῦ λόγου. Ἡ ἠθικὴ διδασκαλία δὲν διαπλάττει μόνη τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐθνῶν. Ἄν ἀντὶ τοῦ ῥητοῦ ἐκείνου τὸ ὅποῖον ὀλίγιστοι εὐκαίρως θὰ ἐκτιμήσωσιν, ἂν ἀντ' αὐτοῦ παρουσιάσω εἰς τὸ πλῆθος, ἐν τῷ μέσῳ ναοῦ καλλίστου καὶ ἀφελοῦς, ἐπὶ θέσεως περιδλέπτου, ὥραϊον ἄγαλμα, τὴν παρθένον τοῦ Φειδίου, δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὸ κάλλος πᾶν τοῦ ἀγάλματος τὸ περιϋστάμενον πλῆθος;

τῷσι πάντοτε, καὶ πάντοτε τὸ λογικὸν δὲν
παραλογίζεται.

ΚΙΜΩΝ

Ἦ Καὶ ὅμως μὲ συνεκίνησε βαθύτατα ἡ σοβαρό-
της τῆς λατρείας αὐτῆς.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τὸ πιστεύω, δι' αὐτὸ ἐζήτεις πρὸ μικροῦ ν' αὐ-
τοκτονήσης. Ἄ! ὅστις ζῇ ἐν τῷ ὕλικῳ κόσμῳ καὶ
λησμονῶν τοῦτο ἐπιθυμεῖ νὰ γίνη ἄϋλος, ἀνάγκη
ν' ἀποθάνῃ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Φιλοσοφεῖτε; ἄρα φλυαρεῖτε. Ἡ φλυαρία εἶναι
θυγάτηρ τῆς φιλοσοφίας, ὡς ὁ σκώληξ τῆς σήψεως.

ΚΙΜΩΝ

Ἡ Θρασύκλεια ἀκόμη δὲν ἐφάνη;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

᾽Ωραίζεται χάριν σοῦ, εὐδαιμον θνητέ.

λοῦ καὶ ἀφίεται ἀχαλίνωτος εἰς τὰ πάθη αὐτῆς.
Ἄν ὁ Πλάτων δὲν ἔζη εἰς Ἀθήνας ἐντὸς πόλεως
κομποτάτης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ καλλιτεχνη-
μάτων καὶ ὑπὸ τῆς ὠραιότητος φύσεως, σὲ βε-
βαιῶ οὐδέποτε ἤθελε γράψει τὸν Φαίδωνα, τὸν
Γοργίαν, τὸ συμπόσιον.

ΚΙΜΩΝ

Εὖγε! μετέβαλες ὅλας τὰς ὠραίας γυναῖκας
εἰς ἱεροκήρυκας, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν εἰς ἀπο-
φθέγματα ἀγάπης καὶ τὰ χεῖλη εἰς ἀποφθέγματα
ἀρετῆς.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Νομίζεις ὅτι μ' ἐμπαίζεις καὶ ἐμπαίζεις σαυ-
τόν. Καὶ δὲν γνωρίζεις ὅτι ὠραία καὶ σεμνὴ κόρη
δύναται νὰ ἐνσταλάξῃ ἐν τῇ ψυχῇ σου τὴν ἀρε-
τὴν ἣν δὲν δύνανται νὰ σὲ ἐμπνεύσωσιν ἑκατὸν
ἠθικαὶ διδασκαλίαι; Συμφωνεῖς Περικλεῖς;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Συμφωνῶ· ἐγὼ οὐδέποτε ἐνόησα ἄλλην πρὸς

πιον καλλίστης εἰκόνης ὁ ἄνθρωπος καταλαμβάνεται ὑπὸ γαλήνης ἀναμιμνησκούσης τὸν θάνατον; διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπολαμβάνει πλήρη τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀπείρου, τοῦ τελείου, τοῦ αἰωνίου. Διὰ τί λατρεύετε τὸν θεὸν ὑμῶν ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῃ ὑπὸ σκοτεινοῦς θόλους; Ἐξω, εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς φύσεως, ἐν ὥραίᾳ ἡμέρᾳ, ἐνῶ μακρὰν φαίνεται ἡ θάλασσα, ἐκεῖ ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται τὰ ὑπατα θρησκευτικὰ αἰσθήματα. Διατί ἐκωλύσατε διὰ θόλων τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ πρὸς ὃν τείνουσιν αἱ διάνοιαι ὑμῶν;

KIMΩΝ

Ἐθέσχαμεν νέον οὐρανὸν ἐπὶ τῶν πρώην ἀστέρων ναῶν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Τεχνητὸν ὅμως οὐρανὸν, οὐδὲ κατὰ σμικρὸν ἀξίζοντα τὸν ἄλλον ἐκεῖνον.

KIMΩΝ

Ἡμεῖς θαυμάζομεν τὴν διδασκαλίαν ἣτις

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὑποκριτής, αἰωνίως ὑποκριτής. Ἐλησμόνησε
πόσον ἡγάπα τὰς ἑταίρας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἄ! οἱ φιλόσοφοι, οἱ φιλόσοφοι.

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Περιφέρονται οἱ Παρθενῶν ὅστις
φορεῖ ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ Ἀνάκτορον φέ-
ρον μεσαιωνικὴν στολὴν, φανάκην, πόρπας, μανδύαν. Αἴ-
φνης συναντῶνται.

ΜΟΡΤΟΚΛΑΝ

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ

Γνωρίζεις ἐπὶ τέλους ὅτι πολὺ ὑπερηφανεύθης,
κύριε, διότι ὀλίγοι ἰδιότροποι ἀρχαιολόγοι σὲ
προσφέρουσι θυμιάματα καὶ διότι μωροὶ ποιηταὶ
συμπληροῦσι τὰ κενὰ τῶν στίχων διὰ σοῦ;

ΚΙΜΩΝ

Καὶ διατί δὲν θὰ ἐννοήσῃ κάλλιον τὴν ἠθικὴν
διδασκαλίαν;

ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Διότι πρὸ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ὁ ὄχλος χά-
σκει ὡς ἐνώπιον σχοινοβάτου.

ΚΙΜΩΝ

Ἐστῶ, τὸ περιστάμενον πλῆθος θὰ ἐννοήσῃ
τὸ κάλλος, ἀλλὰ τοῦτο τί σημαίνει;

ΔΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἄλλ' οὐδὲν ἄλλο ἐξημεροῖ τόσον τὰς ψυχὰς
καὶ ἐξαγιάζει τὰς προαιρέσεις, οὐδὲν ἄλλο κατα-
πραῦνει τὰ πάθη καὶ ἐξεγείρει πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει
εὐγενὲς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ὅσον ἡ θεὰ
τοῦ κάλλους καὶ ἡ ἔννοια αὐτοῦ. Τὰ ἐγκλήματα
γίνονται ἐν τῷ σκότει οὐχὶ διὰ τὰ καλύπτωνται,
ἀλλὰ διότι ἔνεκα τοῦ σκότους ἡ ψυχὴ τοῦ κα-
κούργου δὲν περισπᾶται ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ φύσει κα-

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ἐρμῶν; Θαυμάσια· ἀλλὰ παραλείπων τοὺς μαγείρους, τοὺς ὑπηρέτας, τοὺς θαλαμηπόλους καὶ τοὺς λοιποὺς οἵτινες σὲ περιστοιχίζουσι· παραλείπων τοὺς κύνας οἵτινες ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ μαγειρείου βλέποντες ἀναμένουσι τὸ ῥιφθὲν σόμενον ὁστοῦν, δὲν μὲ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, ἔχω ἐγὼ τὴν πληθὺν τῶν θεραπευόντων σε;

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ

Εἰρωνείας, αἶ! εἰρωνείας. Ἄλλὰ σὺ ἔχεις ἐραστὰς ἄνευ ιδιοτελείας, λάτρεις ἄνευ συμφέροντος· σὲ ἀνύψωσαν εἰς τάξιν θεοῦ, καὶ εἶσαι γραῖα νωδός.

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ἐστὼ· ἀλλ' ἐνῶ ὁ χρόνος μὲ συνέτριψεν, ἐνῶ ἀνῆρπασε τοὺς ἀρίστους τῶν στολισμῶν μου καὶ τὰς ἀρίστας τῶν ἀρετῶν μου, πάλιν δὲν ἀπεκάλυψα ἔτι εἰς τὸν κόσμον ὅτι διδάσκει τὸ ἐρείπιον τοῦτο τοῦ παρελθόντος. Βεβαίως δὲν ἔχω τὸ πολυθέλητρον κάλλος σου· ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν ὁμοιάζω στρατῶνα.

τὸν θεὸν λατρείαν ἀληθεστέραν ἐκείνης ἢ ἐν ἡμῖν
 διεγείρει ἡ θεὰ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ κάλλους.

ΚΙΜΩΝ

Καὶ ἡ ὥραία γυνή; φέρεται εἰς τὸν ναὸν
 τοῦ ναοῦ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ΚΙΜΩΝ

Ἐγὼ εἶμαι εἰδωλολάτρης.

Ἐπεὶ οὖν εἶπεν οὗτος, ἔβλεπεν ὁ
 Περικλῆς ἐπὶ τῷ Κίμῳ.

Ἡ ἀρχαία εἰδωλολατρεία δὲν ἦτο θρησκεία
 εἰμὴ καθόσον ἐτράπη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ κα-
 λοῦ καὶ τότε παρήγαγεν δλόκληρον πολιτισμὸν,
 τὸν κάλλιστον ἴσως τῶν ἀνθρωπίνων πολιτισμῶν.
 Πρὸς τὸν Δία ἀφηρημένως ἀπονέμω ἴσην τιμὴν
 οἶαν καὶ πρὸς λαχανοπώλην, ἀλλ' ἂν ἔβλεπες,
 Κίμων, ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ!

Ὁ Κίμων ἀνέβη εἰς τὸν ναὸν τοῦ
 ναοῦ.

ΠΛΑΤΩΝ, ἐξερχόμενος τοῦ ναοῦ.

Ἐγκαταλείπω τὰς Ἀθήνας· εἶναι περιττὸν νὰ
 ἴδω τι ἄλλο· εἶδον τὸν ἐσταυρωμένον· ἀρκεῖ.
 (γίνεται ἄφαντος.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Δωμάτιον ποιητοῦ, ὅπου ἀτάκτως κεῖνται βιβλία ἐπὶ καθισμάτων, ὑποδύματα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνδύματα ἐντὸς τῶν βιβλιοθηκῶν. Ὁ ποιητὴς ἀναγινώσκει, ἐνῶ ὁ Κίμων μετὰ τοῦ Ἀριστοφάνους, τοῦ Περικλέους, τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Δίσχολου, ἀκροῶνται ἐξωθεν.

Ποιητής.

Ἄς ἀπαγγείλωμεν καὶ πάλιν τὸ ποίημα.

• Ο ΕΠΙΟΡΚΟΣ •.

(Ἑλληνικὴ παράδοσις.)

Καὶ ἐπὶ τέλους «σὶ ἀγαπῶ» ἀπήντησέν ἡ κόρη· οὐδ' ἀπήντησε καὶ ἔκλεισεν ἐκ τῆς αἰδοῦς τὸ ὄμμα· καὶ εἶπε «—Εἰπὲ καὶ πάλιν, φίλη μου, ὦ, πρόφερε ἀκόμα τὴν λέξιν ταύτην, διατί ἐσίγησας; τὰ ἔρημα εἶν' ἔρημα, περὶ ἡμᾶς σκότος βαθὺ ἀπλοῦται· οὐδ' ἔρος εἶναι αἴσθημα πανάγιον· εὐδαίμων, εὐδαίμων ὅστις ἀγαπᾷ, ὅστις ἀφοσιούται.» Εἶπεν ὁ Θάνος, ἔκλιγε καὶ τὴν ἡσπάρθη τρέμων·

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Φαίνεται ὅτι ἡ ὑπαρξίς μου αὐτὴ σὲ ἐρεθίζει·
διότι ἐγὼ εἶμαι πάντοτε προσηνὴς καὶ μετριόφρων.

ΑΝΑΚΤΟΩΝ

Μετριόφρων αἶ· ἀγνοεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ ἀποκα-
λῶν ἑαυτὸν μετριόφρονα εἶναι ὁ ὑπατος τῶν φι-
λαύτων;

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Πιθανόν· ἀλλὰ τὸ στάδιον ἑκατέρου ἐξ ἡμῶν
εἶναι ὅλως διάφορον· δὲν συγκρουόμεθα· πρὸς τί
ἡ ἔρις;

ΑΝΑΚΤΟΩΝ

Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ ἀνδρὸς ἑδὲν παραπονεῖ-
ται δικαίως ὅταν ὁ σύζυγος ἀπονέμη περὶ σσοτέ-
ραν λατρείαν εἰς τὴν εἰκόνα τῆς πρώτης συζύ-
γου; Δὲν δέχομαι νὰ ἐπαινῇσαι καὶ νὰ θαυμάζε-
σαι, ἐνῶ ἐγὼ ἐγκαταλείπομαι ἔρημον.

III

«—Πληροῦτε τὰ ποτήρια, χωρίς φειδοῦς κιρνᾶτε!»
 »περὶ ἡμᾶς ἄς φέρεται ταχέως ἡ φιᾶλη·
 »ἡ νόμφη πρώτη τῆς χαρᾶς τὰ ἄσματα ἄς ψάλλη·
 »Εὐδαίμων ὅστις ἀγαπᾷ καὶ ὅστις ἀγαπᾶται.
 »Κιρνᾶτε· Θάνε προσφιλῶς ἡ Δέσπω σ' ἀτενίζει·
 »τὸ βλέμμα τοῦτο εὐτυχῇ ὑπόσχεται τὸν βίον·
 »Ἐπὶ μικρὸν σιγήσατε· ἡ νόμφη ἄσμ' ἀρχίζει·
 »τὰς χεῖράς σας μακρύνετε ἀπὸ τῶν ποτηρίων»·
 Ἀλλὰ πῶς αἴφνης ἄναυδος ἡ Δέσπω ἀπομένει;
 Καὶ διατί εἰσέγησεν; Ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης
 ἀραὶ ἀντήχησαν, ἀραὶ μετὰ φωνῆς τρεμούσης.
 Τίς ἦτο; ἡ ὁμήγουρις σιγᾷ ἐκπεπληγμένη.
 «Ἐπίορκε! ἡ νῦξ αὐτὴ εἰς ἄλλην δὲν ἀνήκει;
 »ἐκείνην ἐθανάτωσες μετὰ ἀναλγησίας·
 »τελοῦσι γάμους μετ' αὐτῆς τὸ σκότος καὶ ἡ φρίκη·
 »ἀλλὰ ὑπάρχει τιμωρὸς καὶ τῆς ἐπιπορίας.....»
 Ὁ οἶνος ἤδη ἔπαυσεν ἐκ τῆς φιᾶλης ῥέων·
 ὁ θόρυβος εἰσέγησε· γαλήνη διεχύθη·
 ταχύτατα καὶ ἡ ἀρὰ αὐτὴ ἐλησμονήθη.
 Ἡ νόμφη εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς ἀνήκει πλέον.

IV

«—Ἐθραύσθη τὸ παράθυρον· σκιά ἐκεῖ προβαίνει.
 «—Ἡσύχασε· ἡ χάλαζα τὴν ὕελον μαστίζει.
 «—Ἐσθέσθη ἡ λυχνία μας, ἐκεῖθεν τίς βαδίζει;
 «—Ὁ ἄνεμος τὴν ἔσβεσε· κοιμοῦ ἀγαπωμένη,

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ

Σιώπα εἰδωλολάτρα. **ΠΑΡΘΕΝΩΝ**
 Κάλλιον εἰδωλολάτρης, παρά ὑποκριτῆς ἄθεος
 κρυπτόμενος ὀπίσθεν προσωπείου πιστοῦ. Ὑπῆρξα
 τὸ κάλλιστον προῖδν τῆς καλλίστης τῶν ἐποχῶν
 καὶ ἐγὼ καὶ τοι εἰδωλολάτρης ἐχειραγώγησα εἰς
 τὸν κόσμον τὴν θρησκείαν, καὶ δὲν ἀπεχωρίσθην
 ἀπ' αὐτῆς εἰμὴ ὅταν αὕτη ἡδύνατο μόνη νὰ βα-
 δίση. Ἐνῶ σὺ ὑπῆρξες ἐνίοτε φώλεά. . . .

Σιώπα σὲ λέγω, αὐθαδὲς ὄν.

ΠΑΡΘΕΝΩΝ
 Σιγῶ· ἀλλ' ἡ σιωπὴ μου ἐλάλησεν ἀνὰ μέσον
 τοσούτων αἰώνων.

ΣΚΗΝΗ Ε.

Δωμάτιον ποιητοῦ. Ὁ ποιητὴς γράφει εἰς λεύκωμα στίχους·
οἱ προηγούμενοι·

Ποιητὴς, καταθέτων τὸ κονδύλιον.

Ἐτελείωσεν ἔχει καλῶς ὥς ἀναγνώσωμεν.

«ΞΤΑΓΩΝ ΥΔΑΤΟΣ».

Ἐνῶ συνέθετον ἐν ἔργον, φίλε,
διὰ τὸ λεύκωμά σου, καὶ ποικίλαι
ἐτάραττον ἰδέαι τὴν ψυχὴν μου·
αἴφνης ἐπέστησε τὴν προσοχήν μου,
σταγὼν ἐπὶ τοῦ χάρτου μου πεσοῦσα·
ἐφαίνετο ἐν ποίημα ζητοῦσα.
Ὠραία, στίλβουσα, διαυγεστάτη,
τὴν λάμψιν ἀντενάκλα τῆς λυχνίας·
ἦτο εἰς χρώματα πλουσιωτάτη,
ἀδάμας, ἔλεγε, πολλῆς ἀξίας.
Τίς οἶδε πόθεν ἦλθε, κῦμα ποῖον
ἐξήτμισεν ὁ ἥλιος ὁ καίων·
ἄνω χωρῶν τὴν ἔσυρε μυρίων
κ' ἐδῶ τὴν ἔφερεν ὁ νότος πνέων.

«—Θάνα, μὲ εἶπον τάχιστα δ' ἔρω λησμονεῖται·
 »ταχέως θὰ λησμονηθῶ, καὶ τότε θ' ἀποθάνω.
 »Ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ ὅστις μᾶς βλέπει ἄνω,
 »ὃν πᾶσα πάσχουσα ψυχὴ θερμῶς ἐπικαλεῖται,
 »ὀρχίσου ἀτελεύτητον ἀγάπην.» Ἡρεμία
 ἐξαίφνης ἐπεκράτησεν· ἡ φύσις ἠκροῶτο
 τὸν ὄρκον ἀναμένουσα ἐν σιωπῇ βαθείᾳ.
 Ὁ Θάναος ἦτο εὐτυχής, ἡγάπα, ἡγαπᾶτο·
 τὸ μέλλον ἦτο ἄγνωστον, οὐδεὶς τὸ διακρίνει.
 «—Ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς σκοτίας·
 »σὲ δίδω ὄρκον πίστει, ἀγάπης αἰωνίας».
 Εἶπε, κ' ἡ Μύρτω ἐπ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν της κλίνει...
 Ὁ βύας ἔρρηξε φωνὴν ἐξαίφνης ἀπαισίαν·
 κύων ὠρύετο μακράν· τοὺς θάμνους συνταράσσει
 ἄνεμος πνεύσας πρὸς στιγμὴν, καὶ μὲ φωνὴν ὀξεῖαν
 αἱ νυκτερίδες ἔπτανται ἐν τῇ στυγνῇ ἐκτάσει.

II

Κοιμᾶται ὑπὸ τὴν σκιάν ἡ Μύρτω κυπαρίσσου,
 εἰς νύκτα ἀτελεύτητον, εἰς ἄφωτον σκοτίαν.
 Ἐπλήρωσε μὲ τὴν ζῶν βραχεῖαν εὐτυχίαν.....
 Ἡγνῶει τὴν φριχίαν τῆς φοβερᾶς ἀβύσσου
 ἥτις ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τὴν πρώτην μέθην χαίνει·
 εἰς ὄρκους πίστιν ἔδωκε καὶ εἰς ἀνθρώπου χεῖλη
 καὶ ἤδη σύντροφος πιστὸς τὸ φέρετρον τῇ μένει.
 Ἡμέρα πλέον δι' αὐτὴν ποτὲ δὲν θ' ἀνατείλῃ·
 τὰ εὖθυμ' ἄσματα αὐτῆς διὰ παντὸς σιγῶσι.
 Τετέλεσται· ἂν ἔζησέ ποτε τίς ἐνθυμεῖται;
 Ὁ ζῶν τοσοῦτον εὐχερῶς πολλάκις λησμονεῖται
 καὶ οἱ θαγόντες θέλετε νὰ μὴ λησμονηθῶσιν;

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οίχια Κομμωτρίας.

Κομμώτρια, ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ.

Ἐτελείωσες τέλος πάντων; ἀπέκαμα· ὑποφέρεται αὐτὸ νὰ μὲ βασανίζης δύο ὥρας;

Κομμώτρια.

Ἰδέτε εἰς τὸν καθρέπτην· τί ὠραῖον ἔνδυμα! τοῦ τελευταίου σειρμοῦ· τί ὠραῖα χειρόκτια! τί ὠραῖαι ταινίαι! Ὅπισθεν ἐδῶ ἐξογκοῦται χαρίεστατα τὸ φόρεμα· τὴν ἐξόγκωσιν ταύτην ἐφεῦρον αἱ ἔγκυαι γυναῖκες, διὰ νὰ μὴ καταστρέφηται ἡ περιφέρεια τοῦ κορμοῦ καὶ τώρα ἐδέχθησαν αὐτὴν πᾶσαι αἱ γυναῖκες καὶ εἶναι ἀπαραίτητος στολισμός. Ἀπὸ ποῦτον χωρίον εἰσθε;

» ἡ τρικυμία ἂν ἐκτὸς βοᾷ τεταραγμένη
 » σὺ ἔχεις τὴν ἀγκάλην μου λιμένα' μὴ φοβεῖσαι.
 «—Ὀσφρύνομαι θυμίαμα, ἀκούω θρηνηδίας.
 «—Τὰ δένδρα σείει ὁ βορρᾶς· Δέσπω δειλὴ δὲν εἶσαι,
 » πῶς τόσῃ σὲ ἐνέπνευσεν ἡ θύελλα δειλίαν;
 «—Τίς κλαίει; εἶναι γυναικὸς φωνὴ αὐτὴ καὶ θρῆνος
 » πρὸς τὴν καταρασθεῖσάν σε φωνὴν παρομοιάζει,
 » ὅτε εἰς τὰ ποτήρια ἐχύνετο ὁ οἶνος.
 «—Οὐδὲν ἀκούω· τοῦ βορρᾶ ὁ θρῆνος σὲ τρομάζει.
 » Ἀλλὰ κρύωνεις; διατὶ ψυχρὰ τοσοῦτον εἶσαι;
 » εἶμαι ἐγὼ πλησίον σου, ὦ Δέσπω, μὴ φοβεῖσαι.
 » Εἶσαι ψυχρὰ ὥς μάρμαρον· μὲ ἀγαπᾷς; ὦ λάλει·
 » εἰσήγουν ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ ἀνεμοζάλη».

V

Ἄνέτειλεν ὁ ἥλιος· ἐπὶ τῶν παρθύρων
 μόνον σταγόνες τῆς βροχῆς ἐσώζοντο ἀκόμα·
 ἦτο ὥραϊον τ' οὐρανοῦ καὶ διαυγὲς τὸ χρῶμα·
 Διασκεδάζει ἡ αὐγὴ τὴν φρίκην τῶν ὀνείρων.
 Ὁ Θάνατος πλήρης ἔρωτος ἡγέρθη τὴν πρωΐαν,
 καὶ πρὸς τὴν Δέσπω ἔστρεψε ταχύτατα τὸ ὄμμα·
 τὴν Δέσπω δὲν ἀπήντησε τὴν προσφιλεῖ συμβίαν·
 τῆς Μύρτως εἶδεν ἔντρομος πλησίον τοῦ πτώμα.

VI

Κορμώτρια.

Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγία! Καλὲ τόσον διε-
φθάρησαν εἰς τὸ Μενίδιον;

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ

Τί φλυαρεῖς; Τίς σὲ ἐλάλησε περὶ Μενιδίου;
ἔκδυσέ με. Ἡ αἰδῶς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐνδυμάτων
ὅπως ἀποκαλυφθῇ καὶ ἡ ἐνδυμασία ὑμῶν εἶναι
πολὺ ἀναιδεστέρα τῆς ἀρχαίας γυμνότητος ἐν ᾗ
ἡ ἔκφρασις τοῦ κάλλους συνεπήγετο τὴν εἰκόνα
τῆς σεμνότητος.

Κορμώτρια.

Ἀλλὰ σταθῆτε, ἂν δὲ μὲ πιστεύετε ὅτι ἡ ἐν-
δυμασία αὕτη εἶναι τοῦ συρμοῦ, σταθῆτε νὰ σᾶς
δείξω τὰς εἰκόνας.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ

Σὲ πιστεύω· ἀλλὰ δὲν θέλω τὸν ἀνόητον αὐτὸν
συρμόν. (ῥίπτει τὴν κόμην καὶ σχίζει τὰ ἐνδύματα). Εἶμαι
ὠραιότερα μὲ τὴν ἀπλὴν ἐνδυμασίαν ἣν εἶχον

Ἀπὸ τοῦ πόντου τὴν ὑγρὰν ἀγκάλην
 εἰς τ' οὐρανοῦ ἀνῆλθε τὰς ἐκτάσεις·
 ἀτομικότης πρὸς στιγμήν· καὶ πάλιν
 θὰ πέσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.
 Ἰσως διέβρυσεν ἐκ τῶν ἐγκάτων
 τῆς γῆς, ἐν μέσῳ φοβερῶν χασμάτων.
 Ἐκεῖ ἀκτὶς δὲν φθάνει τοῦ ἡλίου,
 σιγῇ ἐπικρατεῖ κοιμητηρίου·
 ἐκεῖ δὲν ἔστιλβε διαυγεστάτη
 ἀφοῦ τὸ φῶς ἡμέρας ἔστερεῖτο·
 ἀλλ' ἔπταεν αὐτὴ σκαιά ἂν ἦτο
 εἰς τοῦ ταρτάρου τὰ φρικώδη κράτη;
 Ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης ἂν κοσμεῖται
 δι' ἀρετῆς καὶ δι' εὐαισθησίας
 ἐντὸς ψυχρᾶς ἂν ζήσῃ κοινωνίας
 τί πταίει ἂν τὴν ἀρετὴν ἀρνεῖται;
 Καὶ ἐξηγτλεῖτο ἡ σταγὼν ἐκεῖνη
 ἢ μ' εὐγλωττίαν τόσῃ σιωπῶσα·
 τίς οἶδε πάλιν ποῦ τὴν διευθύνει
 ἢ φύσις ἢ ἀτελευτήτως ζῶσα;
 Τίς οἶδεν· ἴσως πάλιν κατοικεῖται,
 ἴσως ὑπάρξεις συγκρατεῖ μυρίας·
 ἐὰν ὁ οὐρανὸς εὐρύς καλεῖται,
 εἶναι σταγὼν πρὸ τῆς δημιουργίας.
 Κ' ἐνῶ τοιαῦτα ἐσκεπτόμην τότε
 παρῆλθον αἱ ἐμπνεύσεις μου αἱ πρῶται·
 νὰ γράψω ἄλλο τι δὲν ἠδυνήθην,
 καὶ ἔσβεσα τὸ φῶς καὶ ἐκοιμήθην.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Δωμάτιον ποιητοῦ. Ἡ διασκευή ὅπως ἐν τῇ Ε'. σκηνῇ.

Ποιητής.

Ἄν δὲν συγκινηθοῦν καὶ τώρα, ἀναμφισβητήτως ἐξέλιπε πλέον ἢ εὐαισθησία.

(ἀπαγγέλλει.)

«ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ».

I

Ἦτο ἡ νύξ ἡ εὐθυμος τῆς πρώτης τοῦ Μαίου·
ἡ φύσις, πᾶσα ἄρωμα καὶ ἔρω, ἐμειδία,
πιστὴ εἰκὼν τοῦ νεαροῦ καὶ μειδιῶντος βίου
ὅστις ἐπίσης διαρκεῖ ὡς ἔαρος νύξ μία.
Καὶ εἶδον ὄνειρον· ποινὴ θανάτου μ' ἐπεβλήθη·
ἀλλὰ τὸν λόγον ἀγνοῶ· πολλοὶ τὸν ἀγνοοῦσι·
ἀρκεῖ ὅτι θαυμάζουσι τοὺς δικαστὰς τὰ πλήθη
καὶ ὅταν πίπτῃ κεφαλὴ παιδρῶς χειροκροτοῦσι.
Βραδέως ἀνεβαίνομεν τὸν λόφον τοῦ Θησείου·
ὁ δῆμιος ἐβάδιζε πλησίον μου· βαθεῖα,
βαθεῖα ἐβασίλευε σιγὴ καὶ ἡρεμία.
Ἦτο πολὺ περίλυπος ἡ ὄψις τοῦ δημίου·

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ, βλέπουσα εἰς τὸν καθρέπτην.

Πῶς; τί; ποία εἶναι αὐτὴ ἥτις φαίνεται εἰς τὸν καθρέπτην; ἐγώ; ἐγὼ ἥτις ἀπέβαλα τὰ ἀρχαῖα ἐνδύματα ἵνα φανῶ ὠραιότερα εἰς τὸν Κίμωννα; Ἄλλ' αὐτὴ ἡ κόμη εἶναι φορτίον δλόκληρον, ἀληθῶς ἔρμα τῆς κεφαλῆς ἐνῶ ἐλαφρὰ δὲν εἶναι ἡ κεφαλὴ μου καὶ ἔχω τόσον ὠραίαν κόμην. Αὐτὸ εἶναι ἀνηπόφορον. Διὰ τῶν ἐνδυμάτων τούτων ὁμοιάζω τὰς σφῆκας· ἀληθῶς τὰς σφῆκας· θ' ἀποδυθῶ.

Κομμώτρια.

Κυρία μου, εἰς τὸ Μενίδιον, διότι φαίνεται ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ εἴσθε, εἰς τὸ Μενίδιον πιθανὸν νὰ ἔχουν ἄλλας ιδέας περὶ ἐνδυμασίας, ἀλλὰ ἐδὼ βλέπετε, ὁ κόσμος εἶναι πολιτισμένος.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ. Ὁ!

Ἀλλὰ διὰ τοῦ πολιτισμοῦ τούτου καταστρέφεται τὸ ἀληθές κάλλος, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ὅταν θέλομεν νὰ παραστήσωμεν ἐν τῇ πλήρει αὐτοῦ μεγαλοπρεπείᾳ εἰκονίζομεν γυμνόν.

III

• —Μὴ ἀναμένεις· κάλλιον πρὶν ἴδης ν' ἀποθάνης.
 » Τίς οἶδεν· εἶναι φοβερά αὐτὴ δοκιμασία·
 » ἀπόθανε τερπόμενος ὑπὸ γλυκείας πλάνης
 » ὅτι ὑπάρχει διὰ σὲ λατρεύουσα καρδία ».
 Εἶπεν ὁ δῆμιος· κ' ἐγὼ ἐφώνησα· — « ἀκόμα
 » ἀκόμα ἄς προσμείνωμεν· τίς οἶδεν! εἰς τὸ πλῆθος
 » θὰ εὔρεθῇ καὶ δι' ἐμὲ περιληγμένον στήθος,
 » θὰ μ' ἀτενίσῃ ἔνδακρυ περιληγμένον ὄμμα.
 » Ἰδέ· ἐκείνη ἔρχεται· ἡ παιδική μου φίλη·
 » ὦ! τὴν ἡγάπησα πολὺ, ἀκόμη τὴν λατρεύω,
 » εἰς τὴν καλὴν καρδίαν της ὡς εἰς θεὸν πιστεύω,
 » θὰ μὲ δωρήσουν τὴν ζωὴν τὰ εὐμορφά της χεῖλη.
 » Ἡ κόρη ἐπλησίασε· σιγᾷτε· θὰ λαλήσῃ,
 » μὲ εἶδεν· ὦ ὑπερ ἐμοῦ τὴν χάριν θὰ ζητήσῃ·
 » ὅχι ἐν δάκρυ, τὴν ζωὴν θὰ ἔδιδον θυσίαν
 » ἐὰν ἡτύχῃ δι' αὐτὸ ἡμέραν ἔστω μία ».
 Ἐστάθη· μὲ ἠτένισε τὴν κόμην διορθοῦσα
 κ' ἐστράφη πρὸς τὴν γείτονα περὶ χορῶν λαλοῦσα.
 Ὁ δῆμιος ἐδάκρυσεν· ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας
 καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν. Οὐδὲ δημίῳ στήθη
 ἐκείνη ἥτις παρ' ἐμοῦ τοσοῦτον ἡγαπήθη;
 Ἄ! ἐπλημμύρησεν ἡ γῆ ἀπὸ καρδίας στείρας!

IV

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος· φῶς ἄπλετον ἐχύθη·
 ἐλπίδας νέας ἔφερεν εἰς τῶν θνητῶν τὰ στήθη·
 οὐδὲ ἐν νέφος τ' οὐρανοῦ τὴν ἔκτασιν θολῶγει.
 ὅλα χαρά· μία ψυχὴ ἐπένθει μία μὲνη.

πρότερον. Τὸ ἐννοεῖς ; ἐγὼ δὲν θέλω νὰ θαυμάζωσι τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός μου ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ θαυμάζωσι τὴν ἐν τῇ κεφαλῇ μου φενάκην ἀλλὰ τὴν ἄφθονον αὐτὴν κόμπη· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ προσηλοῦται τὸ βλέμμα, εἰς τὴν πορφυρᾶν αὐτὴν ταινίαν, ἀλλ' εἰς τὰ χεῖλη μου. Τίς οἶδε πόσαι ἐκ τῶν γυναικῶν σας, ἂν ἐξέβαλον τὴν ἐσθῆτα, θὰ παρουσίαζον σῶμα πιθήκου.

Κομμώτρια.

Καλὲ, κυρία μου, ἐτρελλάθητε.

ΘΡΑΣΥΚΛΕΙΑ

Αἱ ἄσχημοι γυναῖκες ἔχουσιν ἀνάγκην ν' ἀποσπῶσι τὴν προσοχὴν ἀπὸ τοῦ προσώπου διὰ τῆς καλῆς ἐνδυμασίας. Ἐγὼ, ἰδὲ, ἰδὲ πόσον εἶμαι εὐμορφος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ὦς Σκύθην ἐμέ, ἐμέ τὸν εὐπατρίδην, τὸν πρώ-
τιστον τῶν φιλοκάλων ἀνθρώπων, τὸν ἄρχοντα
τοῦ λεπτοφρεστέρου πολιτισμοῦ ;

ΚΙΜΩΝ

Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε· γνωρίζεις τί ἐστὶν
ἐθιμοταξία ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Καὶ τί μὲ τοῦτο ;

ΚΙΜΩΝ

Καὶ τί μὲ τοῦτο ; ἀλλ' ἂν εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰ-
κίαν πολιτισμένου ἀνθρώπου σήμερον, πρέπει νὰ
γνωρίζῃς πῶς θὰ ἐξαγάγῃς τὸν πῖλόν σου· πῶς
θὰ κλίνῃς τὸ σῶμά σου, οὐχὶ βεβαίως ὅπως δεί-
κνυται πᾶσα τοῦ σώματος ἡ μεγαλοπρέπεια, ἀλλ'
ὅπως ἐκφράζεται ἡ ὑποτελεια· πρέπει νὰ καμμύῃς
κομφῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ φέρῃς λεπτὸν εἰς
τὰ χεῖλη μειδίημα.

μὲ συνεπόνει· ἀπαντᾷ κανεὶς ψυχὰς ἀγίας,
 ὑπὸ δημίου ἔνδυμα, ὑπὸ μορφᾶς ἀγρίας.
 «— Ἄν μέχρι τῆς ἀνατολῆς, μὲ εἶπε, τοῦ ἡλίου
 » ἂν εἷς ἀπὸ τοὺς θεατὰς τὴν χάριν σου ζητήσῃ,
 » ὁ δῆμιος τὸ θυμὸν τοῦ ἀμέσως θ' ἀπολύσῃ.»
 Ἔσταθμεν· περὶ ἡμᾶς ἡ φύσις ἐκοιμᾶτο·
 ὁμίχλη εἰς τῶν ἐλαιῶν τὸ δάσος ἐπλανᾶτο·
 οὐδεὶς ὑπῆρχε θεατῆς τοῦ δράματος, ἢ μόνον
 ὁ οὐρανὸς ὁ πάντοτε κωφεύων πρὸς τὸν πόνον.

II

Προσῆρχοντο οἱ θεαταὶ καὶ ἐτοποθετοῦντο.
 Γνωστὸν ἢ φίλον οὐδαμοῦ διέκρινα ἀκόμα·
 ἀλλ' ἤρχοντο τὸ θέαμα ποθοῦντες· συνωθοῦντο
 νὰ ἴδουν ἂν πρὸ τῆς θανῆς θὰ μεταβάλλω χρῶμα.
 Ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦ Πειριαιῶς τὸν δρόμον, φωνὴ μία
 ἀντήχησε πολλὴ γνωστή· ἀρχαία γνωριμία,
 ἀρχαῖός μου συμμαθητῆς προσήρχετο· πρὸ χρόνων
 δὲν ἤκουσα τῆς προσφιλοῦς φωνῆς αὐτοῦ τὸν τόνον·
 ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ἂν λησμονῇ τῆς χθὲς τὴν ἐρωμένην,
 δὲν λησμονεῖ τῶν παιδικῶν ἐτῶν τὰς γνωριμίας.

Καὶ ἤλπισα..... δὲν ἤκουσα κραυγὴν ἐκφερομένην,
 κραυγὴν ζητοῦσαν χάριτα, κραυγὴν φιланθρωπίας.
 Προσῆλθον ἄλλοι· φίλοι μου στενοί· πολλὰς θυσίας
 ὑπέστην ἕνεκεν αὐτῶν· φεῦ! τὰς εὐεργεσίας
 ἐκείνας ἐλησμόνησα καὶ ἐνθυμοῦμαι μόνον
 ὅτι ἠγάπησα αὐτοὺς ἐνθέρμως τόσον χρόνον.
 Καὶ ὅλοι μὲ ἠτένιζον μετὰ περιεργείας,
 ἀλλὰ οὐδεὶς ἠσθάνετο, οὐδ' ἔχνος συμπαθείας.

KIMΩN

Ὁ ἐρχόμενος ἐκεῖθεν; εἶναι . . . . ἃ, εἶναι ῥή-
τωρ ἐπιτάφιος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Τώρα ἐννοῶ· ἐνθουσιᾷ φαίνεται, ὥς πάλαι ποτὲ
ἐγὼ ἐκφωνῶν τὸν ἐπικήδειον.

KIMΩN

Μὴ βεβηλοῖς σαυτόν· οἱ σημερινοὶ ἐπικήδαιοι
εἶναι διακωμώδησις καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀρχαίου λόγου.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Εἶσαι ὑπερβολικὸς, Κίμων. Ἦρχισα νὰ φοβοῦ-
μαι, Λουκιανέ, ὅτι κακὸν ἐλάβομεν ὁδηγόν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Εἶναι φιλόσοφος; Ὅχι· ἀρκεῖ εἶναι ἄνθρωπος.

Τὸ πλῆθος ἀνυπόμονον τὴν λύσιν ἀναμένει
καὶ ἦσαν τόσοι φίλτατοι, καὶ ἦσαν ὅλοι ξένοι!....
« — Ἐμπρός, ἐφώνησα, ἐμπρός! ὁ μόνος ἡμῶν βίος
» εἶν' ὁ ἀντανακλώμενος εἰς προσφιλεῖς καρδίας·
» καὶ ἀφοῦ πρόκειται νὰ ζῶ ἐν μέσῳ ἐρημίας
» Ἄς ἀποθάνω. Χαίρετε, ὦ φίλοι αἰωνίως ».

V

Ἡγέρθην καὶ ἀφυπνισθεὶς βαθέως ἐλυπήθην·
δὲν πρέπει νὰ ἐγείρεται ὅστις οὐδὲν ἐλπίζει·
τὸ ὄναρ ἦτο ἀληθές· ποτὲ δὲν ἠγαπήθην,
καὶ ὅμως πῶς ἠγάπησα ὁ ὕψιστος γνωρίζει.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Ἡ ὁδὸς Σταδίου.

ΚΙΜΩΝ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΚΙΜΩΝ

Ἄδύνατον· διότι θὰ σὲ ἐκλάβωσιν ὡς Σκύθην.

ὅτι οὐδείς προσέχει· διότι τὰ πράγματα ἐξευτε-
λίσθησαν ἅπαξ καὶ οὕτω διαμένουσιν.

(ἔρχεται ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Αἰσχύλος).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἴδου ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Αἰσχύλος. Ποῦ
εἴσθε, κύριοι;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ἡθέλησα νὰ ἐπισκεφθῶ οἰκίαν τινὰ ἀπρόσκλη-
τος καὶ τὴν ἔπαθα· με ἀπεδίωξαν κακῶς, διότι
δὲν ἤμην ἐνδεδυμένος εὐπρεπῶς.

ΚΙΜΩΝ

Ἀκούεις, Περικλεῖς; Καὶ τί ἄνθρωποι ἦσαν;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Νέοι οἵτινες ἐπώλουν τὰ βιβλία των διὰ ν' ἀ-
γοράσωσιν ἐνδύματα τοῦ συρμοῦ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Καὶ ἂν δὲν συναινέσω εἰς τοῦτο;

ΚΙΜΩΝ

Ὁ κύριος ὃν θέλεις νὰ ἐπισκεφθῇς θὰ σοῦ σρέψη
τὰ νῶτα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Λοιπὸν τὸ προσωπεῖον παρατηροῦσι καὶ ἡ ἀν-
θρωπίνη ἀξία ταυτίζεται μὲ τὸν λαιμοδέτην ;

ΚΙΜΩΝ

Ἄναμφιβόλως· τὸ προσωπεῖον τὸ ὁποῖον κα-
λοῦσιν ἐθιμοταξίαν. Σήμερον ἀληθῶς ὁ βίος εἶναι
κωμῳδία καθ' ἣν ἕκαστος ἐκλαμβάνει ὡς σπου-
δαῖον τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παίζει· καὶ διὰ
τοῦτο δὲν γελά.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ καγχάζων.

Ἴδὲ, Περικλείς, διὰ τί χειρονομεῖ ἐκεῖνος ;

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Δωμάτιον ποιητοῦ. Ὁ ποιητής, οἱ προηγούμενοι.

Ὁ ποιητής, ἀναγινώσκει.

«ΦΑΙΔΡΑ».

Οὐδείς σ' ἐνόησεν· οὐδείς ἐνόησε τὴν βίαν
τοῦ ἐνοικοῦντος ἔρωτος τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου·
ψυχαὶ τοιαῦται, ὡς ἡ σὴ, δὲν τίθενται ἐξ ἴσου
μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κοινούς, μὲ τὴν κοινὴν λατρείαν.

Ἐρως ἀθέμιτος! ἀλλὰ δὲν ἔχει ἡ καρδιά
θεσμούς δὲν ἔχει, ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ
ἂν συγχωρῇ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ κοινωνία·
δὲν ἀναμένει τοὺς θεσμούς ὑμῶν νὰ ἐρωτήσῃ.

Καὶ σεῖς οἱ ἔχοντες καὶ πῦρ καὶ ποιητοῦ καρδίαν
καὶ σεῖς ἀρὰν ἐρρίψατε κατὰ τοῦ ἔρωτός της;
Δὲν συνεκίνησεν ὑμᾶς τὸ σθένος τῆς φλογός της
ἡ πάλῃ καὶ ὁ θάνατος μετὰ τὴν τρικυμίαν;

Ὡ βέβαια τὴν ὁμαλὴν ἀγάπην ἐννοεῖτε·
δὲν θέλετε οἱ θεαταὶ νὰ παραξενευθῶσι·
τοῦ πλήθους πρὶν συγγράψετε τὴν ὄρεξιν ζητεῖτε·
προσέχετε οἱ συνετοὶ ἂν σᾶς χειροκροτῶσιν.

Οἱ ποιηταὶ ἐσύριξαν τὸν Βύρωνα, καὶ ὅμως
τὴν Παριζίαν τοῦ ἐγὼ ἀναγινώσκω κλαίων·
καὶ εἷς ὑπάρχει ἀληθὴς ἐπὶ τοῦ κόσμου νόμος,
τὸ αἶσθημα· τ' ἄλλα σκιαὶ ψευδῶν θεσμῶν, ματαίων.

KIMΩN

Ἐκφωνεῖται διὰ πάντα ἀποθνήσκοντα ἐπικήδεις λόγος, μονονοῦ δὲ καὶ διὰ τοὺς ἀποθνήσκοντας κύνας. Ἀποθνήσκει ἀγαθὸς γεωργός· ἀμέσως ἐπικήδειος λόγος· ἀνοίγεται ἡ παλαιὰ διαθήκη κατὰ τύχην, καὶ κατὰ τύχην λαμβάνεται ἐξ αὐτῆς ῥητόν. Π. χ. «καὶ ὁ Νῶε εἰσῆλθεν εἰς τὴν κιβωτόν.» τοῦτο τίθεται ὡς λόγιον ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπικήδειου λόγου· ἀκολουθῶς ὁ γεωργὸς μετατρέπεται εἰς ἥρωα, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπότης πρέπει νὰ κλίνη γόνυ· ἐγκωμιάζονται αἱ πράξεις αὐτοῦ, παραβάλλεται μὲ τοὺς ἐν Θερμοπύλαις καὶ Πλαταιαῖς προμαχήσαντας, ἀδιαφόρως ἂν ἀπέθανεν ἐκ πυρετοῦ ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ. Ἔρχεται ὁ ἐπίλογος, δάκρυα καὶ κοπετοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Καὶ τότε ὅταν ἀποθνήσκη διάσημος ἀνὴρ;

KIMΩN

Ἐπαναλαμβάνονται τὰ αὐτά· ἐννοεῖται ὁμῶς

πότῃς εἶναι ἄσπλαγχνος· διατί νὰ ὑπάρχωσι φυ-
λακαί, δεσμὰ, καταδίκαι θανάτου;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, προχωρῶν πρὸς τὸν ποιητήν.

Δὲν ἀγαπῶ τοὺς ποιητάς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω
πρόχειρον βλασφημίαν, χαῖρε ποιητά.

Ποιητής.

Φάντασμα! ὦ ἂν εἶσαι τὸ φάντασμα τῆς ἐπι-
εικείας, σὲ ἐξορκίζω ἔμπνευσόν με νὰ συγγράψω
περὶ αὐτῆς. Ἡ καρδιά μου ἐσπαράχθη σήμερον·
εἶδον ἄνθρωπον καταδικαζόμενον εἰς θάνατον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, πρὸς τὸν Ἀριστοφάνην.

Φαίνεται ὅτι φαντάσματα ἐμπνέουσι σήμερον
τοὺς ποιητάς. (πρὸς τὸν ποιητήν) Εἶμαι ἡ ἐριννύς.

Ποιητής, ἀνεγειρόμενος ἔντρομος.

Ἡ ἐριννύς!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἡ ἐριννύς μάλιστα, ἡ καταδιώκουσα ἀμειλί-

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Αἰωνίως δ' συρμός. 'Αλλ' ὅποῖος Ζεὺς εἶναι λοι-
πὸν δ' θεὸς οὗτος;

ΚΙΜΩΝ

'Αληθῶς Ζεύς· φέρεις ὑπόδημα καλὸν καὶ χει-
ρόκτια; ἰδοὺ τὸ ζήτημα. 'Αλλ' εἶσαι κλέπτῃς· τί
σημαίνει ἄφοῦ φέρεις χειρόκτια· εἶσαι πλαστο-
γράφος· τί σημαίνει ἄφοῦ φέρεις ἐστιλβωμένα
ὑποδήματα· εἶσαι ἄτιμος· ὦ! μεγάλον πρᾶγμα
ἄφοῦ φέρεις τόσον λαμπρὸν λαιμοδέτην· εἶσαι
ἀμαθής· τρώντι αὐτὸ ἐνδιαφέρει πολὺ· ἀλλὰ δὲν
βλέπουνσι τί ὥραϊα εἶσαι ἐνδεδυμένος;

Ποιητής.

Οἷμοι! ναί.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Δηλαδή ἐπιθυμεῖς τὸ ἔγκλημα νὰ μὲνῃ ἀτιμώρητον καὶ τοῦτο ὑπὲρ τῆς ἐπεικειάς;

Ποιητής.

Τὸ ἔγκλημα! Ἀλλὰ τίς οἶδε τὰς περιστάσεις εἰς τὰς ὁποίας εὗρέθη ὁ πράξας τὸ ἔγκλημα· τίς οἶδεν ἂν δὲν ἔκλεψεν ἄρτον διότι αὐτὸς ἐλιμοκτόνει, διότι τὰ τέκνα του ἰσχνὰ καὶ σκελετωδῆ ἄρτον ἐζήτουν· διότι ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἣν ὑπερηγάπα, δὲν εἶχε πλέον γάλα νὰ θηλάσῃ τὰ τέκνα της;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, εἰσέρχεται ἐν μέσῳ αὐτῶν·

ὁ ποιητὴς ἀναπηδᾷ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Καὶ δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ὑποθάλπεις τὸ ἔγκλημα διὰ τοιούτων ἀρχῶν, ὅτι ἡ ἐπεικεία εὐρίσκεται εἰς τὸ στόμα τῶν δεομένων ἐπεικειάς, ὅτι ὁ ἁμαρτήσας πρέπει νὰ τιμωρηθῇ; Τίς σέ

ΛΙΣΧΥΛΟΣ, πρὸς τὸν Ἀριστοφάνην.

Εἰς ποίαν τάξιν ποιημάτων ἀνάγεται τοῦτο;

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁσπρίων ἅτινα φυσῶσι τὴν κοιλίαν.

ΚΙΜΩΝ

Εἶναι ἡ ποίησις ἣτις παρεισδύουσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, περιγράφει τοὺς μυχιαιτάτους αὐτοῦ στοχασμοὺς, τὰς μᾶλλον ἀορίστους ἐπιθυμίας, τοὺς μᾶλλον ἀορίστους πόνους· ἔχει τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Σατανᾶ καὶ τὴν περιπάθειαν τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ, δακρύουσα μᾶλλον ἢ μειδιῶσα, φέρει ὡς σημαίαν αὐτῆς τὸ «περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου»· μὴ ἐμπαίζης τὴν ποίησιν αὐτὴν Λίσχυλε, σὺ ὅστις ἔγραψες τὸν Προμηθεά δεσμώτην.

Ποιητῆς, μονολογῶν.

Τώρα ἐν ποίημα ὑπὲρ τῆς ἐπεικειᾶς, ποίημα ἔμπλεων πάθους καὶ μελαγχολίας. Ἄ! ἡ ἀνθρω-

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἄ! ἔχεις καρδίαν δι' αὐτὸν καὶ δὲν ἔχεις καρδίαν διὰ τὸν ἀδικηθέντα· ὕψοις μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τὴν κακίαν καὶ δὲν βλέπεις ὅτι ἐλησμονήθη ἡ ἀρετὴ καὶ ὅτι ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος ὁ ἐργαζόμενος ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ, ὁ ἐναρέτως ζῶν παρέρχεται χωρὶς οὐδεὶς νὰ ἐρωτήσῃ τίς εἶναι· ἐνῷ ἂν αἴφνης φονεύσῃ ἄνθρωπον, ἂν μεταβληθῇ εἰς κακοῦργον, θὰ σπεύσετε κραυγάζοντες· ἐπείκεια, ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐλεήσατε! Καὶ οὕτω μαραίνεται ἡ ἀρετὴ καὶ πολλαπλασιάζεται τὸ ἔγκλημα.

Ποιητής.

Ἔστω, ἔστω, ἀλλὰ . . . . δὲν θ' ἀπέλθετε;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Καῦσε τὸ περὶ ἐπεικειᾶς ποίημά σου.

Ποιητής.

Καὶ τότε θὰ φύγετε;

χως τὸ ἐγκλημα, ἢ ταραττούσα τὸν ὕπνον τοῦ
κακουργήσαντος, ἢ μέχρι παραφροσύνης μαστί-
ζουσα αὐτόν.

Ποιητής.

Ἐρρε· βάρβαρον προῖδον βαρβάρου ἐποχῆς· ἀνά-
θεμα κατὰ σοῦ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἐπιστρέφω τὸ δάνειον. Ἀλλὰ, ἐπιεικέστατε
ἄνερ, σπουδαίως φρονεῖς ὅσα λέγεις;

Ποιητής.

Σπουδαίως; Ἡ ἀμφιβολία εἶναι ὕβρις· ἀλλὰ
καὶ τί δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἐριννύν!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, κατ' ἰδίαν.

Μὲ ἐκλαμβάνει σπουδαίως ὡς ἐριννύν. (πρὸς τὸν
ποιητὴν) Καὶ λοιπὸν διατί νὰ ὑπάρχωσι θανατικάι
ποιναί, φυλακαί, δεσμά, ἢ λοιπὴ συνοδία;

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι πλήρες ἀνθρώπων· μεταξὺ τοῦ πλήθους, ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Λουκιανὸς, ὁ Περικλῆς, ὁ Δίσχυλος, ὁ Κίμων. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρίσταται

Ο ΒΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ,

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΕΥΣ, ΗΡΑ, ΕΡΩΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΪΣΑ, ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, ΠΥΡΡΑ, Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Αἱρεταὶ τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς ἥτις παριστᾷ τὰ Ὀλύμπια δώματα· Ἐπὶ τῆς σκηνῆς Ζεὺς, Ἥρα, Ἔρως, Ἑρμῆς, Αἴσα, πίνοντες νέκταρ καὶ τρώγοντες ἀμβροσίαν.

ΖΕΥΣ, πρὸς τοὺς λοιποὺς θεοὺς.

Ὁ τῶν θεῶν βίος εἶναι τῇ ἀληθείᾳ λίαν μονότονος· νέκταρ καὶ ἀμβροσία, ἀμβροσία καὶ νέκταρ,

ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαγιαζῇς τὸ ἔγκλημα διὰ
τὸ ὅποῖον χύνεις περισσότερα δάκρυα ἢ διὰ τὸ
θῦμα; βλέπεις τὸν φονέα· ἀλλὰ δὲν βλέπεις τὰ
τέκνα τοῦ φονευθέντος, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἥτις
ἔμεινεν ἔρημος, ἄνευ στηρίγματος, καὶ ἀφοῦ ἔμει-
νεν ἔρημος αὐτὴ ἥς ὁ ἀνὴρ δὲν ἔπταισε, διατί νὰ
μὴ μείνῃ ἐκείνη ἥς ὁ ἀνὴρ ἡμάρτησεν;

Ποιητής, πλησιάζων πρὸς τὸν Λουκιανόν.

Εἶναι ἡ ἄλλη ἔριννύς;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἐρώτησον, ἀγνοῶ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Δὲν ἀπαντᾷς, ἀγαθέ; ἐβωβάθης;

Ποιητής.

Συμπαθῶ ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ὅστις ἡμάρ-
τησεν.

ZEYΣ

Ναί, φιλτάτη "Ηρα· ἀλλὰ καὶ ἡ ποικιλία αὕτη κατήντησεν ὁπωσοῦν μονότονος· αἱ συζυγικαὶ περιπτύξεις ὑποθέτω ὅτι καταντῶσιν ἐπὶ τέλους ψυχραί.

ΕΡΜΗΣ

Ζεῦ! πρόσσεχε μὴ παροργίσῃς τὴν "Ηραν· διότι ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς· σὺ δὲν γνωρίζεις ποῖαν θύελλαν ἐγείρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ὁπόταν ὀργισθεῖσα ἐπιπίπτει κατὰ τῶν ἐπιλοίπων θεῶν.

ΗΡΑ·

Πρὸ πολλοῦ παρετήρησα τὴν ψυχρότητα ταύτην· (κρυφίως πρὸς τὸν Ἑρωτα) ῥίψε ἔν βέλος ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Διός.

ΕΡΩΤ·

Θὰ τὸ ἐκσπάσῃ καὶ θὰ μὲ ραπίσῃ. Ἐπειτα ἄλλοτε ἔρριψα ἄπειρα ὑπὲρ σοῦ βέλη καὶ αἱ πληγαὶ ἐπουλώθησαν ἤδη. Ἐὰν πράξω τὸ αὐτὸ καὶ τώρα, θὰ προξενήσω κακὸν ἀντὶ καλοῦ· δὲν ἀναγεννᾶται ὁ ἐσθесμένος ἔρως.

ZEYΣ

Πρέπει νὰ ἐφεύρωμεν τρόπον διασκεδάσεως.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Ἀναμφιβόλως.

Ποιητής, καίων τὸ ποίημα.

Ἐστω· τοιαῦται ιδέαι εἶναι ἄξιοι τοῦ οὐρανοῦ
καὶ οὐχὶ τῆς γῆς· καὶ διὰ τῆς φλογὸς ταύτης ἃς
ἀνέλθωσιν εἰς τὸν πλάστην.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ZEYΣ

Καὶ τοῦτο ἐπὶ στιγμὴν ἔλησμόνησας φαίνεται
τὸ θηρίον ὅπερ ἐκλήθη αἰωνιότης.

HPA

Διατί δὲν μεταβάλλεις τὰ νέφη εἰς χρυσᾶ, πα-
ρέχοντα ἡμῖν περισσοτέραν λαμπρότητα;

ZEYΣ

Σὺ φροντίζεις μόνον περὶ τῆς νυμφικῆς σου
παστάδος καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου. Ἐρως, γνωρί-
ζεις τρόπον διασκεδάσεως.

EPΩΣ

Ἐγώ; ὅστις δὲν ἀρκεῖται εἰς ἐμέ, δι' οὐδενὸς
ἄλλου τρόπου δύναται νὰ διασκεδάσῃ.

ZEYΣ

Ἀληθῶς παιδίον μου; Εἶσαι ὑπερμέτρως φί-
λαυτος. Ἀλλὰ τίποτε παιδικώτερον τοῦ ἔρωτος
καὶ ἐννοεῖς ὅτι πρὸ μυριάδων χρόνων παρῆλθεν ἡ
παιδική μου ἡλικία. Αἶσα, διατί σιγᾶς; πάν-
τοτε ἀγρία καὶ μελαγχολική;

AΪΣΑ

Ἀφοῦ σὺ, ὕπατε θεῶν, εἶσαι βαρύθυμος, εἴμαι

ἰδοὺ αἱ διάφοροι περιπέττειαι αὐτοῦ· ἡ σοφία, ὅταν γνωρίζῃ κανεῖς τὰ πάντα, οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, εἶναι χίμαιρα· ἡ ἀθανασία, οὐδεμίαν ἔχει ἐπίσης ἀξίαν ὅταν δὲν παρατείνεται ἡ ζωὴ διὰ καθημερινῶν ἀγώνων καὶ μόχθων· ἡ εὐδαιμονία εἶναι ἀφόρητος συμφορὰ, ὅταν δὲν ᾔῃται ἀμοιβὴ ἐλπίδων, ὣν αἱ πλεῖσται ἀπατῶσι, μία δὲ πραγματοποιοῖται. Μόνον τὸ διὰ νίκης ἀποκτώμενον ἔχει ἀξίαν· καὶ ἤρχισα νὰ πιστεύω ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τὴν συμφορὰν μόνον ἔχομεν ἀθάνατον. Ἀθάνατον! ὦραϊον πρᾶγμα! νὰ μεταβάλλωνται περὶ σὲ τὰ πάντα καὶ σὺ νὰ μένης ἀμετάβλητος, σύρων εἰς αἰῶνας αἰώνων τὴν ὑπαρξίν σου διὰ μέσου συντριβομένων κόσμων, σβεννυμένων καὶ ἀναπτομένων ἡλίων, ἀνοιξέως καὶ χειμῶνος. Ἐκορέσθην πλέον, ἔκορέσθην, καὶ, μὰ τὴν ἀθανασίαν μου αὐτὴν, ἐπόθησα τὸν θάνατον. ὦ, ἀφόρητος μοτοτονία, ὁ τῶν θεῶν βίος.

HPA

Καὶ δὲν ποικίλλω ἐγὼ τὸν μακρὸν τοῦτον βίον, δὲν σὲ θωπεύω, δὲν σὲ περιπτύσσω, δὲν σὲ περικλείω εἰς τὴν ἀθάνατον ἀγκάλην μου; Παραπονεῖσαι, Ζεῦ, ἀλλὰ πᾶν παράπονόν σου εἶναι ὕβρις κατ' ἐμοῦ.

ὄνειρώδη αὐτῶν βίον, ποῦ θὰ καταναλίσκεται ἡ εὐφυΐα, ἡ καρδιά, ἡ δραστηριότης αὐτῶν καὶ τίνα ἔργα θὰ πλάττωσι μέχρις οὗ ἐξυπνήσωσιν ἐν τῷ θανάτῳ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων θὰ ἴδωμεν τίνι τρόπῳ θ' ἀναδεχθῶσι νὰ παλαίσωσι πρὸς τὸ πεπρωμένον, ἀφοῦ τὰς ταινίας πάσης κινήσεως αὐτῶν θὰ κρατῶ ἐγώ.

ZEΎΣ

Μὲ ὑποθέτεις λίαν χαιρέκακον· ἡ συμφορὰ, οἱ μάταιοι μόχθοι καὶ ἡ ἀγωνία τῶν νευροσπαστῶν σου, νομίζεις ὅτι θὰ μὲ τέρπωνσιν;

Αἶσα

Μάλιστα, Ζεῦ, μάλιστα. Θὰ ἦναι εἶδος θεάτρου· οἱ πόνοι καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτῶν θὰ ἦναι σκιᾶς ὄνειρον καὶ οὐδὲν ἄλλο· θὰ φαντάζονται αὐτὰ μὲν ὅτι πάσχουσι καὶ σὺ ἐπίσης ὅτι πάσχουσιν. Πᾶν ὅ,τι θνήσκει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ζῇ· καὶ ὁ βίος αὐτῶν θὰ ἦναι βραχύς. Ἀστραπὴ διασχίζουσα τὸ σκότος τῆς αἰωνιότητος ἢ πτηνὸν διερχόμενον τὸν ἀέρα καὶ ἀφανιζόμενον μετ' ὀλίγον εἰς ἄγνωστον ὀρίζοντα.

ZEΎΣ

Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ διασκεδάσω πολὺ, ἀλλὰ τί

τρόπον ποικιλίας τῆς ζωῆς τῶν ταλαιπώρων ἀθανάτων. Σκεφθῆτε σεῖς· καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχετε, συγκαλῶ εἰς συνέδριον τοὺς ὑποχθονίους καὶ τοὺς ἐνυαλίους θεοὺς.

HPA

Ἐγὼ ἀποσύρομαι· τὸ συμβούλιον τοῦτο προσβάλλει ἀμέσως τὴν φιλοτιμίαν μου.

(ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει καὶ ἀκροᾶται).

ΕΡΜΗΣ

Δὲν εἶναι εὐκόλος ἡ εὑρεσις διασκεδάσεως τῶν ἀθανάτων.

ZEVS

Εἰς κόρακας λοιπὸν ἡ ἀθανασία, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ τρόπος διασκεδάσεως. Παράδοξον πρᾶγμα ἀληθῶς! Διατί εἶμαι ἀθάνατος; διατί εἶμαι θεός; τίς μὲ ἐπλασε θεόν; Ἡ τύχη; Ἀλλὰ τότε ἡ τύχη εἶναι ὁ ὕπατος τῶν θεῶν, καὶ εἶμαι παίγνιον αὐτῆς. Δός μοι ποτήριον νέκταρος.

ΕΡΜΗΣ, δίδων τὸ ποτήριον.

Δημιούργησον δύο ἡλίους, δέκα σελήνας· τί ὥραϊον πανόραμα θά ᾔητο!

καὶ εἶδον τὸν ὥραϊον τοῦτον οὐρανὸν, τὰς κατα-
φύτους κοιλάδας, τοὺς ῥύακας, τὰ ἄνθη, καὶ
ἤκουσα τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν, ἐνόμισα ὅτι εὐ-
ρισκόμενῃ εἰς τόπον εὐδαιμονίας, εἰς παράδεισον
τρυφῆς. Ἐν μὲ ἔλειπεν ἔτι, τὸ στέμμα πάσης
καλλονῆς, ἡ συμπλήρωσις πάσης εὐτυχίας, σὺ,
Πύρρα. Ἐστράφην, σὲ εἶδον, σὲ ἠναγκαλίσθην. . . .
Πύρρα ἐνθυμεῖσαι; μετὰ μικρὸν ὁ ἥλιος ἔδυσε·
σκότος ἠπλώθη ψηλαφητὸν, καὶ ἄνω εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν, ἀντὶ τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου ἀστέρος, ἀμυ-
δρά τινα καὶ τοι παμπληθῇ φῶτα ἐπλανῶντο.
Τὸ σκότος ἦτο φοβερὸν, καὶ μ' ἐνέπνεε φρίκην·
ἤκουον μακρὰν τοὺς μηχανημοὺς ἀγρίων ζώων· ἡ-
σθανόμενῃ ἔρποντας περὶ ἐμὲ ὄφεις καὶ παρεμυ-
θούμην διὰ σοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ σὲ ἐφοβού-
μην περισσότερον. Ἡ νύξ ἐκείνη ἡ ἀπέραντος παρ-
ῆλθε καὶ ἀνέτειλε πάλιν ὁ ἥλιος· ἀλλ' ἐδιδάχθην
πλέον ὅτι ἡ γῆ αὕτῃ εἶναι χώρα συμφορᾶς.

ΠΥΡΡΑ

Καὶ ὅμως εἶναι εὐμορφος ἡ γῆ αὕτη.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

Ἐνίοτε, ναί· ἀλλ' ἤδη ὁ καύσων εἶναι πολὺς·
ἐλθὲ νὰ καθήσωμεν ὑπὸ σκιάν· θέλω ν' ἀναπαυθῶ

κ' ἐγὼ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ἀναλίσκομαι καθύδουσα καὶ σύρω τὴν ἀνίαν μου διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπὶ τῆς αἰωνιότητος. Ὑπάρχει ἐν τούτοις τρόπος νὰ διαλύσωμεν τὴν ἀνίαν ταύτην.

ZEYΣ

Σπεῦσε, λέγε.

Αἶσα

Ζεῦ, ἐπιθυμεῖς νὰ διασκεδάσης; Ἔστω. Ἐπίτρεψον νὰ κατασκευάσω νευρόσπαστα, δίδουσα αὐτοῖς ὄνειρώδη ὑπαρξιν καὶ τοποθετοῦσα αὐτὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰς ταινίας τῶν νευροσπάστων θὰ κρατῶ ἐγὼ, καὶ ἐγὼ θὰ ρυθμίζω τὰς κινήσεις καὶ τὸ μέλλον αὐτῶν· ἐν μόνον δὲν θέλω ρυθμίζειν τὸν ἀγῶνα εἰς τὸ νὰ μὲ καταβάλωσιν· ἀγῶνα φοβερόν εἰς ὃν θὰ καταναλίσκεται πᾶσα αὐτῶν ἡ δραστηριότης, καὶ καθ' ὃν οὐδέποτε θέλω ἡττηθῆ.

ZEYΣ

Καὶ κατὰ τί τότε θὰ γίνῃ ὁ βίος ἡμῶν τερπνότερος;

Αἶσα

Ἐμπρώτοις θὰ τοῖς διδάξω νὰ σὲ λατρεύωσι, νὰ σ' ἐπικαλῶνται, νὰ ἐγείρωσι ναοὺς καὶ βωμοὺς εἰς σὲ ὃν θὰ λατρεύωσιν ὡς δοτῆρα πάσης ζωῆς· Ἐπειτα θὰ ἰδῶμεν πῶς θέλουσιν ὀνομάσει τὸν

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

Ἐγεννήθησαν ἐν ὤδινες.

ΠΥΡΡΑ

Ἄλλ' ὅταν μειδιῶσι, λησμονῶ τὰ πάντα.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

Καὶ ὅμως τρέμω καὶ δι' αὐτά· δὲν γνωρίζω διατί· ἀλλὰ ἀπόψε εἶδον καθ' ὕπνον ἐν ἐξ αὐτῶν· ἔκειτο εἰς τὴν κοιτίδα του ἄφωνον, ὠχρόν, ἀκίνητον ὡς τὸν λίθον ἐκεῖνον· δὲν κατείχετο ὑπὸ ὕπνου, ἢ κατὰσσις του ἦτο κάτι τι φοβερώτερον, ἢ συχώτερον, ψυχρότερον τοῦ ὕπνου. Ἡθέλησα νὰ τὸ ἐξεγείρω, ἀλλ' εἰς μάτην· τὸ ἐκάλεσα δις καὶ τρίς, τὸ ἐκίνησα, τὸ ἠσπάσθην, ὅλα εἰς μάτην· ἔκειτο ἐκεῖ ἀκίνητον, ψυχρόν. Ἐνῶ δὲ ἐκάλουν αὐτὸ, ἤκουσα φωνὴν ἀντηχοῦσαν καὶ κραυγάζουσιν—θάνατος.— Ἐξύπνησα· ἐταράχθην, ἔτρεμα ὅλος, καὶ ὅμως δὲν γνωρίζω τί σημαίνει ἡ λέξις. Τί θὰ εἰπῇ-θάνατος-Πύρρα;

ΠΥΡΡΑ

Ἀγνοῶ· ἀλλ' ἡ ὥρα παρέρχεται· ὁ ἥλιος ἤρ-
χισε νὰ κλίνη· θύσωμεν πρὸς τὸν θεὸν καὶ ἔπειτα
δειπνήσωμεν.

ποιητέον; Ἐστω λοιπὸν, δημιουργήσον τὰ νευ-
ρόσπαστά σου.

Αἶσα

Ἄς καλέσωμεν ταῦτα ἀνθρώπους, ὅπως δὲ
ἡμεῖς οἱ θεοὶ, ἔστωσαν καὶ ταῦτα ἀνὴρ καὶ γυνή·
καὶ σὺ, παιδίον Ἑρως, θὰ κατέρχεσαι ἐκ διαλειμ-
μάτων εἰς τὴν γῆν καὶ θὰ ῥίπτῃς τὰ βέλη σου.
Ἄ! ὅταν ὁ πηλὸς ἐξ οὗ θὰ κατασκευάσω αὐτούς,
λάβῃ ζώην καὶ αἰσθησιν, τότε, Ζεῦ, τότε θὰ ἐν-
νοήσης ποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ θεότης.

Ζεῦς

Ἡ Αἶσα λοιπὸν ἔστω πρόεδρος τοῦ παιγνιδίου
τούτου, διευθύνουσα αὐτό. Ἀλλὰ πρόσεχε· κρά-
τει καλῶς τὰς ταινίας τῶν νευροσπάστων σου,
διότι ἄλλως ἀπωλέσθης καὶ σὺ, κατέστρεψες δὲ
κ' ἐμέ.

Αἶσα

Ἡ συμβουλή εἶναι ματαία. Μὴ σὲ μέλλει.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἡ πεδιάς τῆς Θεσσαλίας.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, ΠΥΡΡΑ.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

Ὅτε κατὰ πρῶτον ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου

Εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνου κατεφύγομεν
καθὼς ἐπαῖται τῶρα ἐκαθήσαμεν
εἰς ἴδιον βωμὸν ἡμῶν, τὸν μάρτυρα
τῆς ῥώμης τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν, ἀλλὰ
καὶ τῆς φιλοξενίας καὶ πραότητος.
ὦ τέκνα, προσφιλῇ ἀλλ' ἀπροστάτευτα,
τοῦ Ἡρακλέους τέκνα, τῶρα ἔρημα,
μετὰ μικρὸν εἰς Ἀθηνὰ κατέλθητε.
Δὲν θὰ ἰσχύσῃ τῆς μητρὸς σας ἡ στοργὴ
νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ὑμῶν. ὦ γέροντες,
σεῖς ὅσοι ἠγαπήσατε τὸν Κρέοντα,
τὸν Ἡρακλέα ὅσοι ἐγνωρίσατε,
ὁ Λύκος νὰ φονεύσῃ ἐπιτρέπετε
ἀθῶα θύματα ἀγαπητὰ εἰς σᾶς;

Ὁ χορυφαῖος.

Τὰς βακτηρίας τῶρα μόλις φέρομεν
δι' ὧν στηρίζονται τὰ σώματα ἡμῶν,
τὰ ἀσθενῇ καὶ τρέμοντα ἐκ γήρατος.
ὦ θύγατερ τοῦ Κρέοντος, ἀδύνατον
τὸν τύραννον αὐτὸν νὰ καταβάλωμεν.

ΜΕΓΑΡΑ

Ἀδύνατον! Λοιπὸν θὰ ἀποθάνωσιν;

πλησίον σου. Βλέπεις; ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἔρημος καὶ ἐν σοὶ μόνον κατοπτρίζομαι.

ΠΥΡΡΑ

Θές τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τῶν γονάτων μου· εἶσαι ὠρχίος οὕτω, ἔχεις ἀνδρικόν κάλλος, τὸ ὅποιον λατρεύω (ἀσπάζεται τὰ χεῖλη του). Ἄλλ' ἡ ψυχὴ σου εἶναι καταβεβλημένη, καὶ ἐπομένως μαλακωτέρα καὶ μᾶλλον προσεγγίζουσα πρὸς τὴν ψυχὴν μου.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶναι καταβεβλημένη! Πιστεύεις; ἂν ἐξαίρεσής τὰς βραχείας τοῦ ἔρωτος στιγμὰς, τὰς στιγμὰς καθ' ἃς ἀναπαύομαι ἐπὶ τοῦ στήθους σου, ὁ λοιπὸς βίος εἶναι σάλος διηνεκῆς καὶ ἀφόρητος, ἀφόρητος πάλῃ. Παλαίομεν τὸν χειμῶνα διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὸ ψῦχος τοῦ βορρᾶ, τὸ θέρος διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου· ἡ βροχὴ, ἡ χάλαζα μαστίζει ἡμᾶς.

ΠΥΡΡΑ

Ἔχομεν τὰ τέκνα ἡμῶν καὶ ἀνακουφίζομεθα. Εἰς τὰ τέκνα ταῦτα συνεδυσάσθησαν αἱ ὑπάρξεις ἡμῶν, νομίζω ὅτι εἰς αὐτὰ εἴμεθα ἐγὼ καὶ σύ.

ὅτι τὸ βῆμα τοῦ πατρὸς ἀκούουσι,
 κ' εὐθύμως πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἔσπευδον,
 καὶ ἡμιλλῶντο τίς νὰ φθάσῃ πρώτιστος!
 Καὶ ὅμως δὲν προσήρχετο. Ἐβράδυνεν,
 ἐβράδυνε παρὰ πολὺ δ' Ἡρακλῆς.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Ὁ Λύκος ἔτι δὲν ἐφάνη.

ΜΕΓΑΡΑ

Τάχιστα

θὰ ἔλθῃ· δὲν θὰ λησμονήσῃ· τάχιστα
 θὰ ἔλθῃ, Ἀμφιτρύων, ἔσο βέβαιος.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Τὰ τέκνα ταῦτα κλαίουσιν.

ΜΕΓΑΡΑ

Τὰ δύστηνα!

ἄώρως, ναὶ, ἄώρως θ' ἀποθάνωσιν,
 τὴν δρόσον ἔτι φέροντα τοῦ ἔαρος.
 Μὲ πόσῃ ἐπιμέλειαν τ' ἀνέθρεψα!
 ὁ τύραννος ἐκεῖνος μὲ ἐσπάραξε·
 τῶντι θρόνους ἐμελέτων δι' αὐτὰ
 κ' εὐδαιμονίαν ἀδιάλειπτον· ἐγὼ,

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, καγχάζων μετὰ πικρίας.

Ναὶ βεβαίως· εὐχαριστήσωμεν τὸν Δία διότι ἔθεσεν ἡμᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῶν ταλαιπωριῶν καὶ τῶν βασάνων, τῶν στερήσεων καὶ τῆς ὀδύνης. Εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν ὑπέρτατον, διότι ῥαίνομεν τὴν γῆν διὰ τοῦ ἰδρωτός ἡμῶν καὶ ἔχνη αἵματος ἀφίνομεν ὥς ἔχνη διαβάσεως· λατρεῖα πρὸς τὸν ὑψιστον διότι ὁ ἥλιος καίει τὸ πρόσωπον καὶ ἡ βροχὴ μαστίζει τὸ σῶμα ἡμῶν· ἰκεσία πρὸς τὸν πανάγαθον ὅστις πολλαπλασιάζει τὰ προσκόμματα τοῦ βίου, ὅστις διὰ στιγμὴν εὐδαιμονίας ἀντέταξε μακρὰν πικρίαν, καὶ οὔτινος δὲν γνωρίζομεν πᾶσιν τὴν καλοκἀγαθίαν, διότι δὲν ἐπίαμεν τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένος· θυσία πρὸς τὸν Δία, διότι ἐπὶ τέλους ποῖον ἔσεται τὸ τέρμα ὅλων τούτων τῶν ἀγαθῶν;

ΠΥΡΡΑ

Μὴ βλασφήμει, Δευκαλίων.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ

Ἔχεις δίκαιον· σύγγνωθι, Πύρρα, σὺ ἥτις πάντοτε χαλιναγωγεῖς τὴν ὀργήν μου. Ἄλλ' ἀπέκαμα σήμερον ἕως οὗ συλλέξω τὴν λιτὴν ἡμῶν τροφήν, παλαίσας πρὸς ἄρκτους, πρὸς ὄφεις, πρὸς

προθύμως βαίνω. Ἀλλὰ, Δύκε, φείσθητι
τὰ βρέφη ταῦτα, δὲν σ' ἠδίκησαν.
τὰ δέιλαια κἀνένα δὲν ἠδίκησαν.

ΔΥΚΟΣ

Τοῦ Ἡρακλέους εἶναι οἱ ἀπόγονοι
καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἠδίκησάν, ἄρκεϊ.

ΜΕΓΑΡΑ

Ἴδὲ τὴν ἀνθηρὰν αὐτῶν μορφὴν,
καὶ τὸ μεδίαμα τὸ ἀφελέστατον
τὸ μὲ τὰ δάκρυα λουόμενον,
καὶ φείσθητι τῆς ἀγαθῆς νεότητος.

Πατὴρ δὲν εἶσαι, μάτην, μάτην ἐπαιτῶ.
Δὲν ἤκουσες, νᾶ σὲ φωνάζῃ «πάτερ' μου»
μὲ τὰ μικρὰ τοῦ χεῖλη τὰ κομψότατα
ἐν ὃν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα σου αὐτὰ πεσόντα
Σὺ ἀγνοεῖς ἢ λέξεις τέκνον τί δηλοῖ
ΔΥΚΟΣ

Δηλοῖ ἀπόγονον τοῦ πολεμίου μου.

(πρὸς τοὺς δορυφόρους)

Δαυλοὺς ἐδὼν σωρεύσατε καὶ θέσατε.

Ὁ κορυφαῖος.

Ἐπῆρχεν ἐποχή καθ' ἣν ἀδύνατον
οὐδέποτε ἐπρόφερον τὰ χεῖλη μας·
ἀλλ' ἤδη οὐδὲ ὄρθιοι ἰστάμεθα·
ὕπὸ τῶν χρόνων ἤδη ἐκυρτώθημεν,
καὶ πρὸς τὴν γῆν ἡ ὄψις ἡμῶν φέρεται,
τὴν γῆν ἣτις ἀμείλιχος καλεῖ ἡμᾶς.

ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ

Ἐκ τοῦ βωμοῦ δὲν δύναται ὁ τύραννος
να ἀποσπάσῃ τὰ ἀθῶα θύματα.

ΜΕΓΑΡΑ

Τολμᾷ τὰ πάντα ἡ ψυχὴ τοῦ ἀσεβοῦς.

ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ

Ἴδὲ, οἱ παῖδες πρὸς τὴν θύραν στρέφουσι
τὸ βλέμμα· ἴσως ἀναμένουσι
να ἴδουν τὸν πατέρα ἐπιστρέφοντα.

ΜΕΓΑΡΑ

Οἷμοι! ποσάκις οὕτως ἠπατήθησαν!

ποσάκις ἐνῶ ἤκουον τὰ ἄθλά του

περὶ ἐμὲ καθήμενα, ἐνόμιζον

νὰ στολισθῶσιν εὐπρεπῶς· ἀλλοίμονον !
 τίς θὰ τολμήσῃ ν' ἀποδώσῃ ἔπειτα
 τὰ πρὸς τοὺς τεθνεῶτας ὀφειλόμενα
 ὑπὲρ τῆς ἡρεμίας τῶν σκιῶν αὐτῶν ;

ΛΥΚΟΣ

Ἔστω· (πρὸς τοὺς δορυφόρους)
 καὶ σεῖς φυλάττετε ἐπιμελῶς
 μὴ δραπετεύσωσι· φρουρεῖτε ἕξωθεν·

(ἀπέρχεται ἡ Μεγάρα μετὰ τῶν τέκνων τῆς).

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Δὲν ἔχω τῶρα πλέον, Λύκε, τίποτε
 νὰ ἐπαιτήσω παρὰ τῆς ἀγρίας σου
 ψυχῆς· δὲν ἔχω ὦ ! ἂν ἦτο δυνατὸν
 τὸ ρόπαλον νὰ σφίγξω εἰς τὴν χεῖρά μου,
 θὰ ἔβλεπες ὁ Ἀμφιτρύων πῶς λαλεῖ,
 θὰ ἔβλεπες ἂν οὕτως ἱερόσυλος
 θὰ ἐπετρέπετο νὰ ζῇς· ἀλλ' ἀσθενὴς
 δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ σὲ καταρασθῶ.
 Βεβαίως εὐχερῶς νικᾷς τὰ νήπια
 τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας· ἄφοβος
 ἀθῶον αἶμα χύνεις· ἀλλὰ πρόσχευ'

ἐγὼ δὲ τότε πλέον γράϊα, ἀσθενής,
 κυρτῇ, λευκόθριξ, ὅμως θ' ἀπελάμβανον
 τοὺς ἀγαθοὺς κερποὺς τοσούτων μεριμνῶν.
 Καὶ ἤδη... ἤδη... ὦ κὰν χθὲς ἂν ἔθνησκον,
 πρὶν ἐπιπέσῃ καθ' ἡμῶν ἡ συμφορά!
 Ἄλλ' ὅχι· ἀφοῦ εἵμαρτο νὰ πέσωσιν,
 παραμυθῶ τοῦλάχιστον τὰ δυστυχῇ
 καὶ μῆτηρ πάλιν εἶμαι πρὸς τὸν θάνατον.

(εἰσέρχεται ὁ Λύκος.)

ΛΥΚΟΣ

Εἰς τὸν βωμὸν, Μεγάρα, κατεφύγετε;
 Ἄλλ' εἶναι σύνηθες αὐτὸ μηχανήμα,
 ἀνάξιον τῆς εὐφυΐας γυναικός.
 Ἄλλ' οἱ βωμοὶ οὐδέποτε ἐπτόησαν
 τοὺς ἄνδρας ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ στήθη των
 ψυχὴν κοινῶν ἀνθρώπων ὑπερέχουσιν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Προθύμως ἀποθνήσκω· ὦ! ἐγήρασα
 ἀφοῦ νὰ βοηθήσω κὰν δὲν δύναμαι
 τοὺς παῖδας τούτους· ἀφοῦ πίπτει ἀσθενής
 ὁ ῥωμαλέος ἄλλοτε βραχίων μου,
 δὲν ὠφελεῖ νὰ ζῶ, καὶ πρὸς τὸν θάνατον

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ἀμφιτρύων, Μεγάρα, ἔχουσα κεκομμένην τὴν κόμην καὶ ἐστολισμένην κατὰ τὰ
εἰωθότα φέρει ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆ τέκνα τῆς ἐστεμμένα μὲ στεφάνους ἐξ ἀνθίων.

ἔσταγγιζον ἐμὸν ὦτοδ' ἰσχυρὰ στελεθεῖν ἵπ
ΜΕΓΑΡΑ

νικητὸν νικτὸν οὐχὲν ἐν σπερσῇ! Ἀ

Ἐλθέτε· διὰ γάμον σᾶς ἐστόλισαι· ἔσται ἡ
ἐδῶ, πλησίον θέσατε τὰς χεῖράς σας ἐν τοῖς
τὰς ἀπαλάς, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐδῶ νέβ
ἀκόμῃ πλησιέστερον· νὰ ἀσπασθῶ ἐν τῇ
τὰ χεῖλη σας· μὲ ἐλέγετε ὅτι ποτὲ οὐδέ ποτε
θὰ δρέψητε καὶ σεῖς τοῦ Ἡρακλέους μου Ἀ
τὰ ἄθλα, μὲ ἠπατήσατε, ὦ! διατί ἐν ἑστέ
μὲ ἠπατήσατε; Καὶ πάλιν νὰ ἀσπασθῶ ἐν
τὰ χεῖλη σας! Οἶμοι! ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ
νὰ ἀποθάνω τὴν ζωὴν σας σώζουσα,
νὰ ἐπιζήσω ἡθελον καὶ νὰ θρηνῶ
τὸν θάνατόν σας, νὰ τιμῶ τὴν κόνιν σας,
νὰ σπεύδω εἰς τὰ μνήματα τὰ ἔρημα,
καὶ νὰ ἐξευμενίζω προσφιλεῖς σκιᾶς, ὅτι ὦ
Κάνεις δὲν θὰ σᾶς κλαύσῃ τώρα· ὦ Κάνεις.

ἔλπιοντες ὡς ἐν τῇ νύκτι ἐξουσιάζουσιν
ἡσυχία νύκτι ἈΜΦΙΤΡΥΩΝ ὡς ἐν τῇ νύκτι

ἡσυχία νύκτι ἈΜΦΙΤΡΥΩΝ ὡς ἐν τῇ νύκτι
Θὰ ἀποθάνω μὲν ὥς πρέπει εἰς υἱοὺς ἐμὸν καὶ
καὶ εἰς πατέρα καὶ εἰς Ἡρακλέους σύζυγον.

τὸ πῦρ καὶ οὕτω καίονται καὶ ὁ βωμὸς
καὶ οἱ καταφυγόντες εἰς τὸ ἄσυλον.

(πρὸς τὴν Μεγάρην)

Τοῦ ὑμεναίου δᾶς διὰ τὰς νύμφας σου.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Ἡ πράξις αὕτη εἶναι ἱερόσυλος.

ΛΥΚΟΣ

Βεβαίως οὕτως οἱ πολλοὶ νομίζουσιν·
ἀλλ' ὅστις θέτει ὡς κριτὰς τῶν ἔργων του
τὸν ὄχλον, εἶναι ἄνθρωπος οὐτιδανός.

ΜΕΓΑΡΑ

Ω Δηϊκόον, Τήλεφε, Θηρίμαχε,
ἡ δόξα τῆς μητρός σας καὶ τὸ μέλλον της,
ἀκατονόμαστα λοιπὸν θὰ πέσητε
μετὰ μικρὸν ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ ἡ ψυχρά
καὶ ἄστοργος αὐτῆς ἀγκάλη θὰ δεχθῇ
τὰ προσφιλῇ μου τέκνα;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Λύκε, δέχθητι

στεφάνους νὰ περιβληθῶσι νεκρικοὺς,
νὰ κόψωσι τὴν κόμην, πρὸς τὸν θάνατον

τερπνότερον τῆς εὐτυχοῦς ἐπιστροφῆς
εἰς οἶκον ὃν ἐπὶ μακρὸν κατέλιπες.
Πολλάκις ἐφοβήθην ὅτι τοῦ λοιποῦ
ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην δὲν θὰ κοιμηθῶ.
Ἄλλοίμονον! τοσοῦτον χρόνον ἔλειψα
εἰς πολλαπλοῦς ἀγῶνας κατερχόμενος,
ἀλλ' ὅταν τὸ κατώφλιον αὐτὸ πατῶ
τὸν Ἡρακλέα λησμονῶ καὶ ὁ πατήρ
εἰς τὴν καρδίαν μου ἀκμαῖος ἀναζῇ.

Ἄκούω βήματα.

ΜΕΓΑΡΑ

Ὁ Λύκος ἔρχεται.
τετέλεσται, ὦ τέκνα μου.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ, βλέπων τὸν Ἡρακλῆα.

Ὁ Ἡρακλῆς;
Δὲν εἶναι ἄρα ὄνειρον; Ὁ Ἡρακλῆς;

ΜΕΓΑΡΑ. ρίπτομένη πρὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡράκλεις, σῶσον, σῶσον τὰ ταλαίπωρα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τί τρέχει; τί δηλοῦσι τὰ ἐνδύματα;

εἰς πτόμα γέροντος καθὼς καὶ παλαιστοῦ
ἐπίσης τέλος νὰ προσκρούσης δύνασαι.)

(Ὁ Λύκος ἀπέρχεται μιλιδίων οἴκου μεδίαμα· ὁ Ἀμφιτέρων
κάθηται ἐπὶ τοῦ βομοῦ).

Χορός.

Ναὶ, ὦ Λύκε, ὁ Ζεὺς ἀπηνῶς τιμωρεῖτο
τὸν συλοῦντα ἀφόβως βωμοὺς ἱεροὺς,

καὶ ἂν ἤδη σιγᾷ,
ἡ ποινὴ θὰ ἐπέλθῃ ταχέως.

Δὲν ἀρμόζει, ὦ Λύκε, οἰκτρὰ τελευτὴ
εἰς υἱοὺς εὐεργέτου κ' ἐνδόξου πατρὸς
οὗ τὰ ἄλλα φωνεῖ

τῆς Ἑλλάδος ἡ σύμπασα χώρα.

Δὲν ἀρμόζει, ὦ Λύκε, οἰκτρὰ τελευτὴ
εἰς νηπίων ἀθώων γελώσας μορφάς,
ὡς ἐπίσης δὲν πρέπει
καὶ ὁ σκώληξ εἰς κάλυκα ῥόδου.

Ἀλλὰ σὺ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ὄψιν θρασὺς,
σὺ δ' ἄρπαξ τοῦ θρόνου τῆς χώρας ἡμῶν
δὲν πτοεῖσαι εὐκόλως
Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ δᾶς ἐριννύς.

ἂν ἔλθῃ ὦ! θὰ τὰ φονεύσῃ τάχιστα·
μὴ φεύγῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ

μὴ φοβεῖσθαι καὶ μετὰ μικρόν
ὁ Λύκος ἀνθ' ὑμῶν τὸν ἄδην θὰ ἰδῇ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ΜΕΓΑΡΑ, ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλείους.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Καὶ τώρα σᾶς ἀσπάζομαι ἰδοὺ ἐγώ·
ἔλθε πλησίον, Τήλεφε, μὴ δειλιᾷς.
Ὡς φύλλα ἔτι τρέμουσι τὰ δυστυχῇ·
ἀλλὰ ὁ Λύκος δὲν ὑπάρχει, ἔπαυσε
τὴν γῆν μολύνων διὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ.
Καὶ σὺ, Μεγάρα, κάθησε πλησίον μου·
σὺ τῆς ἐστίας φύλαξ ἀγαθὴ, πιστή.

ΜΕΓΑΡΑ

Δὲν θὰ ἀναχωρήσῃς πλέον, φίλε μου·
πλησίον μας θὰ μείνης, τὸ ὑπόσχεσαι;
Ἄν ἤδη ὥς ἐκ θαύματος ἐσώθην·
τίς οἶδε ποῖται πάλιν νέαι συμφοραὶ
μᾶς ἀπειλοῦσι.

ΜΕΓΑΡΑ, ἀποθεῖσα τὰ τέκνα της.

Ἄφῃτε με, ἀφῃτε με, δὲν ἤμπορῶ
 νὰ σώσω τὴν ζωὴν ὑμῶν, δὲν ἤμπορῶ·
 τί θέλετε καὶ οὕτω μὲ συσφίγγετε;
 Ἄ! ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἴσην δύναμιν
 ἡ μήτηρ καὶ πρὸς τὴν φιλοστοργίαν της.
 Ποῦ εἶναι ὁ πατὴρ λοιπόν; καὶ διατί
 δὲν ἔρχεται; πολὺ, πολὺ ἀργοπορεῖ.
 Ἀφῃτε με! . . ἅ! ὄχι· πλησιάσατε,
 ἐδῶ, ἐδῶ πλησίον τῆς καρδίας μου. . .
 Ἄς ἤμην στεῖρα κάλλιον καὶ ἄγονος
 παρὰ νὰ ἦμαι μήτηρ τέκνων ἀτυχῶν.
 Νὰ σᾶς φιλήσω, πάλιν, πάλιν τέκνα μου
 μακρὸν ὥς ἡ αἰωνιότης φίλημα. . .

(κρύπτει τὴν κεφαλὴν της ἀνὰ μέσον τῶν τέκνων της.)

ΗΡΑΚΛΗΣ, φαινόμενος αἰφνὴς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ἀόρατος
 ἔτι εἰς τὴν Μεγάραν καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα).

ὦ στέγη προσφιλὴς, μετὰ πολὺ μακρὰν
 ἀποδημίαν πάλιν σὲ ἀσπάζομαι.
 Περιφρουρεῖς πᾶν ὅ,τι ἔχω προσφιλές,
 τοὺς νεαροὺς μου παῖδας, τὴν Μεγάραν μου,
 τὸν γέροντα πατέρα Ἀμφιτρύωνα.
 Θὰ μὲ γνωρίσῃ ἄρά γε ὁ Τήλεφος
 ὃν βρέφος ἄφησα ποτέ; Οὐδὲν, οὐδὲν

καὶ ἥνοιγον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑταστικῶς·
 ἀνέπνεον ταχύτερον· συνέσφιγγον
 ἐνίοτε ὀργίλως τὴν πυγμὴν αὐτῶν·
 καὶ τότε εἶχον, πίστευσε, τὸ βλέμμα σου.
 Ὁ Δηϊκόων πάλιν ὅταν ἔμαθεν
 ὅτι βαρὺν ἀγῶνα σὲ διέταξαν,
 τὸν Κέρβερον ν' ἀρπάξης ἐκ τοῦ Πλούτωνος,
 « Μῆτερ μου » εἶπεν « ἄφες πρὸς βοήθειαν
 » νὰ σπεύσω τοῦ πατρός μου. »

ΗΡΑΚΛΗΣ

Καὶ ὁ Τήλεφος;

ΜΕΓΑΡΑ

Ὁ Τήλεφος τὴν σπάθην ἠγωνίζετο
 ματαίως ν' ἀνασπάσῃ καὶ ἐδάκρυεν.
 Ἄλλ' ἤδη εἶναι εὐτυχῆ, Ἡράκλεις μου.
 Κατὰ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος τὰς μακρὰς
 θὰ διηγεῖσαι πρὸς αὐτὰ τὰ ἄθλά σου
 καὶ τοὺς κινδύνους ὅσοι σὲ ἠπείλησαν
 ἐνῶ ἐπὶ τοῦ γόνατός σου κάθηνται
 καθὼς τὸ πλοῖον εἰς λιμένα ἀσφαλῆ.

ΗΡΑΚΛΗΣ, πρὸς τὸν Ἀμφιτρώνα·

ὦ γέρων πάτερ, διατί ἐκάθησες
 μακρὰν τοσοῦτον ἀφ' ἡμῶν ; πλησίασον.

αὐτὰ τοῦ πένθους; ὦ Μεγάρα προσφιλὴς,
τίς σ' ἔκαμε νὰ κλαίης; τίς τὴν κόμην σου
σ' ἠνάγκασε νὰ κόψης; τέκνα, Τήλεφε. . .
Σὺ πάτερ, λέγε, τί συμβαίνει, τάχιστα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Ὁ Κρέων, τῆς Μεγάρας ὁ καλὸς πατήρ,
δὲν βασιλεύει πλέον ἐπὶ τῶν Θηβῶν·
ὁ Λύκος τὴν ἀρχὴν τοῦ ἥρπασεν· αὐτὸς
ἐφόνευσε τὸν ἄνακτα καὶ τοὺς υἱοὺς
τοῦ Κρέοντος τοὺς δύο, καὶ αὐτὸς ἐδῶ
ἡμᾶς θὰ ἔλθῃ νὰ φονεύσῃ τάχιστα.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ῥίπτει χαμαὶ τοὺς στεφάνους τῶν τέκνων του.

Χαμαὶ τοῦ πένθους, τοῦ θανάτου σύμβολα.
Ὁ Λύκος ἄς τὰ θέσῃ καὶ οὐχὶ ὑμεῖς.
Προσμείνατε, ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψα·
δὲν θέλω, ὅχι, νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ
ἐνῷ τὰ στήθη μου πιέζει ἡ ὀργή·
καὶ ζῇ ὁ Λύκος· περιμείνατε μικρὸν,
ταχέως ἐπανέρχομαι.

ΜΕΓΑΡΑ

Ἀλλοίμονον!

Πῶς μόνῃ πάλιν; μόνῃ; μείνε φίλτατε.

Λοιπὸν μετὰ δοκιμασίας φοβερὰς
ἔσωθη ἵνα ζήσῃ εὐτυχέστερος
παρὰ τὴν προσφιλῇ του οἰκογένειαν;

ΑΥΤΤΑ

Καλῶς· σὺ, Ἰρίς, ἄπελθε καὶ ἄφες με.

Χορός.

Ταχεῖα

ὥς ἀστραπῆς ταχεῖα λάμπεις

παρέρχεται ἡ εὐτυχία.

Τὸ χεῖλος μειδιᾷ ἀκόμῃ

ἐνῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς θολώνει

τὸ δάκρυ.

Ἢ Λύττα τί ζητεῖ ἐνταῦθα

ἡ διεγείρουσα μανίαν

καὶ ἡ σαλεύουσα τὰς φρένας;

Τί μελετᾷ ἡ Ἥρα πάλιν;

Ἄρκοῦσι,

ἄρκοῦσι κίνδυνοι τοσοῦτοι

καὶ βάσανοι καὶ ἀγωνίαι

ἃς ἡσυχάσῃ ἐπ' ὀλίγον

τοῦ Ἡρακλέους ἡ καρδία.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Σίγα· εἶμαι εὐτυχής,
δὲν θέλω φόβους νὰ ἀκούω· ἡ στιγμή
αὐτὴ ἐξαγοράζει πάντας τοὺς κινδύνους μου.

ΜΕΓΑΡΑ

Τῶν ἄθλων σου ἡ φήμη ἔφθανεν ἐδῶ
μετὰ πολλῶν ἐπαίνων καὶ εὐφημιῶν,
καὶ ἔπαλλον τὰ στήθη μου ὑπὸ χαρᾶς,
καὶ ἐμεριζόμην καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν σου·
ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους σου πλειότερον.

Ὁ Ἡρακλῆς ἀνήκει μόνον εἰς ἐμὲ
ἐνῷ τὸ κλέος του εἰς σύμπασαν τὴν γῆν.
Καὶ διὰ τοῦτο προτιμῶ πλησίον μας
νὰ μένης· δὲν ἀρκεῖ ἡ τόση δόξα σου
ἀφοῦ καὶ οἱ θεοὶ ἐφθόνησαν αὐτήν;

ΗΡΑΚΛΗΣ, θωπεύων τὰ τέκνα του.

Ἐνέπνευσας εἰς ταῦτα τὴν ἐμὴν ψυχὴν;
Προέτρεψες νὰ ἀγωνίζωνται καλῶς;

ΜΕΓΑΡΑ

Δὲν εἶναι τέκνα σου; μὲ πόσην προσοχὴν
τὰ ἄθλα ἠκροῶντο τοῦ πατρὸς αὐτῶν!
Τὸ αἶμα εἰς τὴν ὄψιν των συνέρρεε

Ἄν ἔβλεπες τὸ τέρας πῶς ἐκάμπτετο
κ' ἐζήτει ἔλεος !

ΜΕΓΑΡΑ

ὦ ! μὴ ταραττεσαι
Ἡράκλεις μου· ἐτιμωρήθη ὁ τραχὺς
καὶ ἄσπλαγχνος ἐκεῖνος τύραννος, ἄρκεϊ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἐτιμωρήθη ναί· καὶ σεῖς ἐσώθητε·
ὀλίγον ἂν ἐβράδυνα, τετέλεσται.
Καὶ ὅμως διατί εὐθὺς ἀπέθανε;
Τρὶς τὸν ἐχθρόν μας πρέπει νὰ φονεύωμεν.
Ὡς ἡ Λερναία Ὕδρα ἔπρεπεν αὐτὸς
νὰ ἔχη ὅχι μίαν κεφαλὴν, πολλὰς,
νὰ καταφέρω πολλαπλοῦν τὸν θάνατον.

ΜΕΓΑΡΑ

Πραῦνθητι, Ἡράκλεις· ὅταν ὁ ἐχθρὸς
ἀπέθανε, τὸ μῖσος πρέπει νὰ ταφῇ.

ΗΡΑΚΛΗΣ, παραφερόμενος.

Ὁ Ἡρακλῆς οὐδέποτε πραύνεται.

Ἄμφιτρύων' οὐκ νομίονα
 νομίονα νομίονα
 Αἶ! τὰ ψυχία τῆς τραπέζης δι' ἐμὲ εἰσὶν
 ἄς μείνωσι· πρὸ τῆς συζύγου ὁ πατήρ
 καὶ πρὸ τῶν τέκνων, λησμονεῖται πάντοτε.
 ΗΡΑΚΛΗΣ
 Ἐξ ἔσου ὅλους ἀγαπῶ· πλησίασον.

(ἐξακολουθεῖ παίζων μετὰ τῶν τέκνων του καὶ συνομιλῶν μετὰ τῆς Μεγάρας
 ἐνθ' εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ἐμφανίζεται ἡ Ἴρις καὶ ἡ Λύττα.

ΙΡΙΣ
 Ἴδου ὁ τῆς Ἀλκμήνης κρατερὸς υἱός·
 τὰς φρένας σάλευσον αὐτοῦ ταχύτατα· ὅπως
 τὰς χεῖρας βάψῃ μ' αἶμα φίλτατον.
 Ἦ Ἡρα, τὸ διέταξεν, ὑπάκουσον.
 ΛΥΤΤΑ
 Ἐκεῖνος ὁ μὲ ὄψιν τόσον ἰλαρὰν
 παρὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ καθήμενος;
 ΙΡΙΣ

Αὐτὸς ἐκεῖνος· τάχιστα ὑπάκουσον,
 ἀλλέως τρέμε τῆς δεσποίνης τὴν ὀργήν.
 Τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἡ θεὸς φθονεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ, καγγάζων.

Φύγετε μακράν, μακράν !
Θὰ σὲ φονεύσω ὧ τοῦ Λύκου σύζυγε,
καὶ σᾶς ἀχρεῖοι ἀλωπεκιδεῖς αὐτοῦ.
ὦ Λύττα ! ἔτι ἴστασθε ;

ΜΕΓΑΡΑ

Ἡράκλεις μου
ὑπὲρ σου μόνον ἐπαιτῶ τὸν ἔλεον.
Παραφρονεῖς ταλαίπωρε καὶ μαίνεσαι
καὶ θὰ συντρίψῃς λίαν ἱεροὺς δεσμοὺς
καὶ ἔπειτα θὰ κλαύσῃς, ὦ ! πικρότατα.
Τῶν τέκνων τούτων πάτερ, σύνελθε λοιπόν·
θὰ θραύσῃς τὴν εἰκόνα σου, Ἡράκλεις μου.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Σιώπα· εἰς τὰς φλυαρίας ἡ ὀργὴ
δὲν συνειθίζει νὰ προσέχῃ· φύγετε,
ἀλλέως μὰ τὴν στύγα σᾶς ἐφόνευσα.

(ἡ Μεγάρα μετὰ τῶν τέκνων τῆς ἀπέρχεται.)

Ἀπῆλθον ; ὦ ! εἰς μάτην· δὲν ἐσώθησαν.

(ὁρμᾷ ὀπισθεν αὐτῶν.)

Καὶ ὅμως,
ἐὰν κορέννυται τὸ μῖσος,
ἐὰν πραῦνεται ἡ ἔχθρα,
ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία μόνη
ποτὲ, ποτὲ δὲν ἡσυχάζει
δὲν ἡμεροῦται.

Εἶναι βαθὺ τὸ πάθος τοῦτο·
καὶ ἂν ἐξ ἔρωτος γεννᾶται
πολλάκις σθέννυται ὁ ἔρως
ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία μένει.

(Ἡ Λύττα θίγει τὸν Ἡρακλῆα καὶ γίνεται ἀφαντος.)

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὦ Ζεῦ! Θεοί... ποία σκοτοδινίασις
κατέλαβε τὸν νοῦν μου! ποία καταιγὶς
ταράττει τὴν ψυχὴν μου ἀκατάσχετος!
Τὸ αἷμα πρὸς τὴν κεφαλὴν συνέρρευσε
φλόγες πυρὸς θερμαίνουσι τὰ στήθη μου.
Νομίζω ὅτι τῆς ἀβύσσου ἄνωθεν
ὥς φύλλον στροβιλοῦμαι ὑπὸ τοῦ βορρᾶ.
Μεγάρα, βλέπεις; σείεται δεινῶς ἡ γῆ.
Ζαλίζομαι, Μεγάρα μου, βοήθησον.
Ἄφες με· ἄφες· ἡ ἀνάμνησις αὐτοῦ
τοῦ Λύκου μὲ ἐτάραξε· πῶς ἔσπαιρεν!

Αὐτὸς οὐδόλως τρέμει πρὸς τὸν θάνατον·
καὶ ὅμως κλαίει· τὸν πατέρα του θρηνεῖ
δι' ὅσα πράττει τώρα ἀνομήματα.
Τὸ βέλος ἐνεπήγει εἰς τὰ στήθη του.
Καὶ ὁ Θηρίμαχος! ἐσφάγη καὶ αὐτὸς
ἐσβέσθη τῶν βλεμμάτων του ἡ ἀστραπή.
Ἄλλὰ, Ἡράκλεις, τέκνον μου, ὁ Τήλεφος
ὁ Τήλεφός σου εἶναι ὁ ἀγαπητὸς
δι' ὃν τὰ πάντα ἄλλοτ' ἐθυσίαζες.
Φρικῶδες ἔγκλημα· οἰκτρὰ παραφορά!
Ἄν ἡδυνάμην νὰ τὸν σώσω! Ἐπεσεν.
Τετέλεσται, τοῦ Ἡρακλέους ὁ ἀστὴρ
ἐν μέσῳ σκοτεινῶν νεφῶν κατέδυσεν·
ἐνίκησες, ὦ Ἡρα· ἡ ζωὴ αὐτοῦ
θὰ ᾗναι συνεχῆς ἡμέρα συμφορᾶς·
καὶ εἰς τὸ μέλλον ὅταν σπᾷ τὴν σπάθην του,
ὅταν τὸ βέλος θέτει εἰς τὸ τόξον του,
θὰ ἐνθυμῆται τὴν φρικτὴν αὐτὴν σκηνὴν,
τὴν νίκην ταύτην εἰς ἣν ἥττα ἤρμοζεν.
ᾧ Θῆβαι! ἐμολύνθησαν τὰ τείχη σου
καὶ αὔθις· τὴν φιλοξενίαν σου πικρῶς
πολὺ πικρῶς ἀντήμειψεν ὁ Ἡρακλῆς.

(εἰσέρχεται ὁ Ἡρακλῆς.)

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τί μορμυρίζεις οὕτω γέρον ἄθλιε

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Πυρέσσεις, ὦ Ἡράκλεις· ἀναπαύθητι·
Τὸ βλέμμα ἔχεις λίαν βλοσυρόν.

ΗΡΑΚΛΗΣ, παραφερόμενος.

Ἄ! ναί!
Τοιοῦτον βλέμμα ἔχω βλοσυρόν ἐγὼ
πρὸ τῶν ἐχθρῶν μου πάντοτε.

ΜΕΓΑΡΑ

Ἀλλὰ ἐχθρὸς
οὐδεὶς τολμᾷ ἐνταῦθα νὰ ἐμφανισθῇ.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παραφερόμενος.

Τί θέλεις σὺ τοῦ Λύκου σύζυγε κακὴ;
Ἄ! ὥς ἐκεῖνος τώρα ἔλεον ζητεῖς
καὶ οἶκτον δὲν ἡσθάνθης ἄθλιε ποτέ.
Τί θέλετε σεῖς τέκνα ἐναγῇ αὐτοῦ;
Μακράν· θὰ σᾶς φονεύσω, φύγετε μακράν.

ΜΕΓΑΡΑ

Οἴμοι! Ἡράκλεις, ποία αἴφνης σύγχυσις
κατέλαβε τὸ πνεῦμά σου; τὰ τέκνα σου
ιδὲ κ' εὐφήμει.

ὁ ὕπνος καὶ ὁ θάνατος.

Ὁ θάνατος βρέφος καλὸν

κρατεῖ ὑπνώττων ἤρεμος

σβεσθεῖσαν δᾶδα πρὸ μικροῦ.

Διὰ τῆς ἀρωγῆς αὐτοῦ

καλύπτεται ἡ συμφορὰ

ὑπὸ γαλήνης συνεχοῦς

ἐν τῇ αἰωνιότητι.

Ὁ ὕπνος φέρων μῆκονα

λήθην δωρεῖ εἰς τοὺς θνητοὺς

λήθην τῶν πόνων τῆς ζωῆς

καὶ τοὺς ὀνείρους τοὺς τερπνοὺς.

Ἀλλὰ ταχεῖς οἱ ὄνειροι

ἐκεῖνοι διαλύονται·

ἡ λήθη ἔτι τάχιον

παρέρχεται καὶ ἀναζῇ

ἡ κοιμηθεῖσα συμφορὰ

μὲ νέαν πάλιν δύναμιν.

Ἡράκλεις τώρα ὑπνωττε

τὸν ὕπνον μὴ ταραττετε

τοῦ κοιμωμένου δυστυχοῦς·

ὁπότεν οὗτος ἐγερθῇ

φρικτὸν θὰ ἴδῃ ὄνειρον.

ΠΡΑΚΛΗΣ, ἐξεγερόμενος.

Ὅποια τρικυμία μὲ ἐτάραξεν!

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ, βλέπων ἀπὸ τῆς θύρας εἰς τὰ ἔσω τῆς οἰκίας.

Θεοί! πρὸς τί λοιπὸν ἐφείσθητε ἐμοῦ
ἀφοῦ νὰ γίνω μάρτυς ἔμελλον σκηνῶν
τραγικωτέρων τοῦ θανάτου; Μαίνεται
ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐκλαμβάνει ὡς ἐχθροὺς
τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα ὑπεραγαπᾷ.
Ἴδέτε τα· συστρέφονται περιδεῇ
περὶ τὴν τρέμουσαν μητέρα των· ὀρνοῦν
βοήθειαν ζητοῦντα κατὰ τοῦ πατρός.
Ἴδέτε τα· συστρέφονται περιδεῇ
καὶ ἡ Μεγάρα ἐπὶ τῆς ἀγκάλης της
τὰ περικλείει ὡς εἰς ἄσυλον βωμοῦ.
Υἱέ μου, φίλτατε! . . . ἀλλ' ἀσθενῆ φωνὴν
δὲν δύναται ν' ἀκούσῃ ὁ μαινόμενος.
Μὴ τὴν φονεύσης τὴν καλὴν Μεγάραν σου·
τὰ τέκνα σου ζητεῖ νὰ σώσῃ· προσπαθεῖ
μὴ βάψῃς εἰς τὸ αἷμά σου τὰς χεῖράς σου
καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἀντιτάσσεται.
Ὁ Ἡρακλῆς ἐτάνυσε τὸ τόξον του . . .
ἐσκόπευσεν· ἰδοὺ τὸ βέλος ἵπταται·
θὰ τὴν φονεύσῃ· οἶμοι! τὴν ἐφόνευσεν.
Τὸν Δηϊκόοντα! Ἡράκλεις, εἶναι σὸς·
κλίνει τὸ γόνυ κλαίων ὁ ταλαίπωρος
καὶ τὴν μητέρα του ἀσπάζεται θερμῶς.

ὅτι ὑπῆρξες, ὅτι ἔζησες ποτέ·
εἰς τὰ ὀπίσω μὴ τὸ βλέμμα σου στραφῇ
πικρῶς ἀλλέως θὰ θρηνήσῃς δύστηνε.

ΗΡΑΚΛΗΣ, βλέπει τὸ πτώμα τοῦ Δηϊκόοντος.

Ὁ Δηϊκόων! καὶ αὐτὸν μ' ἐφόνευσαν
τὸν μέλλοντα ν' ἀναδεχθῇ τὴν δόξαν μου...
καὶ ὑπνωττον ἐγὼ καὶ δὲν μ' ἐξήγειρε
κάνεις νὰ τρέξω πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ;

(βλέπει τὸν Θηρίμαχον.)

Τὸ κάλλιστον τῶν τέκνων μου νεκρόν!
Λοιπὸν τίς ἔσπειρεν ἐδὼ τὸν θάνατον
κ' ἐσπάραξε τὰ σπλάγχχνα μου; τίς θύελλα
κατέρριψε τοὺς κλάδους ἀπὸ τοῦ κορμοῦ;

(βλέπει τὸν Τήλεφον.)

Ὁ Τήλεφος! ὦ! τίποτε δὲν μ' ἄφισαν·
δὲν ἔχω πλέον τίποτε. Ἀλλοίμονον!
δὲν εἶναι ἀληθές, δὲν εἶναι δυνατὴ
τοιαύτη συμφορὰ· τρώντι τίποτε,
κανὲν ἐξ ὅλων τῶν ὠραίων τέκνων μου;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Ἐλθὲ ἄς φύγωμεν μακρὰν τῆς θεάς των.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Καὶ ἡ Μεγάρα καὶ ὁ Τήλεφος... κανεὶς

τῶν μυσαρῶν ἐκείνων ὄντων σύμμαχε;
Τί θέλεις; ἄ! καυχᾶσαι διὰ τὰς λευκάς
αὐτάς σου τρίχας; Δὲν τὰς σέβομαι ἐγώ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Φοβοῦ μὴ γίνης πατραλοίας τέκνον μου·
ἄρκει τὸ αἷμα ὅσον ἔχυσες, ἄρκει.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι δὲν ἄρκει· ὁ Ἡρακλῆς
δὲν ἀποκάμνει εὐχερῶς· ἐπίκουρε
τοῦ Λύκου πέσσε.

(ἐγείρει τὸ ξίφος· τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐμφανίζεται ἡ Ἀθηνᾶ κρατοῦσα μήκιον
καὶ θίγει τὸν Ἡρακλῆα.)

ΑΘΗΝΑ

ὦ Ἡράκλεις, μὴ βαφῇ
ἡ χεὶρ σου καὶ μὲ αἷμα πατρικόν· κοιμοῦ.
(ὁ Ἡρακλῆς ἵσταται, κλονίζεται καὶ πίπτει κοιμηθεὶς αἰφνιδίως.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Ὁ Ἡρακλῆς κοιμώμενος· ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ πτώματα τῆς Μεγάρας, τοῦ
Δηϊκόοντος, τοῦ Θυρεμάχου, τοῦ Τηλέφου. Ὁ Ἀμφιτρυὼν κάθηται σύννους.
Χορὸς γερόντων.)

Χορός.

Δίδυμοι εἶναι ἀδελφοὶ

ΗΡΑΚΛΗΣ

Εἰπέ τις ὁ φονεύς! ἀκούεις; ἔρημος
δὲν ἔχω πλέον τέκνα, ἔχω τὴν ἐκδίκησιν·
καὶ εἰς τὸ ὕδωρ τῆς στυγῆς ὀρκίζομαι...

ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ

Ταλαίπωρε! σιώπησον· ἄς φύγωμεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Νὰ φύγω οὕτως ἄνευ ἐκδικήσεως;
Ἦ συμφυρὰ, ὦ γέρον, ἔθραυσε καὶ σέ·
ὀνόμασε ταχέως τὸν κατάρατον.

ΙΡΙΣ, εμφανιζομένη.

Σὺ μόνος ἐν μανίᾳ τὰ ἐφόνευσες.

(Ἡ Ἴρις ἀπέρχεται·

ὁ Ἡρακλῆς πλήττων τὸ μέτωπον ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῆς σκηνῆς.)

Χορός.

Τέλος κορέσθητι ὦ ἀγρία.
ὀργὴ τῆς Ἥρας, ἡ ἀμειλίχως
καταβαλοῦσα τὸν Ἡρακλέα.
Ὁ τῆς Ἀλκμήνης υἱὸς γενναίως

Θολὸς ὁ νοῦς μου ἔτι εἶναι σκοτεινός.
Δὲν εἶμαι εἰς τὸν οἶκον μου; ἐνόμιζα
ὅτι παλαίσας πρὸς τὴν Ὑδραν κ' ἤττηθεις,
κατέπεσα βαρὺς ἐπὶ τὸ ἔδαφος
μὴ θέλων πλέον νὰ ἀνεγερθῶ ποτέ.

(στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης.)

Ἀκόμῃ δὲν συνῆλθον· καὶ ὁ λήθαργος
ἀκόμῃ πάσας τὰς αἰσθήσεις μου κρατεῖ.
Μολύβδινος ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβε.
Πῶς πάλλῃ ἡ καρδίᾳ μου! Τί; ἔπαυσα
νὰ εἶμαι πλέον ὁ γενναῖος Ἡρακλῆς;
ᾧ Ἀμφιτρύων, πάτερ μου, βοήθησον
ν' ἀνεγερθῶ.

(τείνει τὴν χεῖρα ἣν ὁ Ἀμφιτρύων διστάζει νὰ λάβῃ.)

Διστάζεις; δὸς τὴν χεῖρά σου.
Ποῦ εἶναι ἡ Μεγάρα; ποῦ τὰ τέκνα μου;
(βλέπει τὸ πτώμα τῆς Μεγάρας.)

Θεοί! πῶς κεῖται οὕτως αἵματόφυρτος
ἐνταῦθα ἡ Μεγάρα; τί δηλοῖ αὕτῃ
ἡ σιωπή; δὲν ζῆς, δὲν ζῆς Μεγάρα μου;
ᾧ! τίς ἐφόνευσε λοιπὸν τὴν δυστυχῇ
τὴν προσφιλῇ Μεγάραν μου;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Λησμόνησον
ὀλόκληρον τὸ παρελθόν· λησμόνησον

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Θησεῦ! δὲν ἔμαθες τὰ πάντα· ἀγνοεῖς
τοῦ Ἡρακλέους τὰς μεγίστας συμφοράς.

ΘΗΣΕΥΣ

Ὅποίας λέγεις; δὲν ἐσώθησαν λοιπὸν
τὰ τέκνα του; ὁ Λύκος δὲν ἀπέθανεν;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Οἴμοι! καλλίτερον ἂν δὲν ἐσώζοντο
καὶ ἂν βραχίων ξένος τὰ ἐφόνευεν.

ΘΗΣΕΥΣ

Γριφώδη λέγεις, γέρων, δὲν σὲ ἐννοῶ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Ἡ Ἥρα ἐπὶ τέλους τὸν ἐνίκησεν.
Ἄφοῦ τὸν Λύκον ἐθανάτωσεν, ἀφοῦ
τὰ τέκνα καὶ τὴν σύζυγόν του ἔσωσεν,
ὁ Ἡρακλῆς εὐδαίμων ἀνεπαύετο
ἐν μέσῳ ὄντων προσφιλῶν, μετὰ μακρὰν
ἀποδημίαν· αἴφνης ἀποστέλλεται
ἡ Λύττα ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ Διὸς,
καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας του

κανείς δὲν μ' ἔμεινεν ὡς χεὶρ τοῦ γήρατος
καὶ ὡς παραμυθία τόσων συμφορῶν.
Ἄλλ' Ἀμφιτρύων, πρὸ μικροῦ τοὺς ἔσωσα
καὶ πρὸ μικροῦ ὀμίλου καὶ συνέπαιζον
μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας μου αὐτῆς
ἥτις ἐδὼ ἐσίγησε διὰ παντός.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Αἱ ἰσχυραὶ καρδίαι δοκιμάζονται
εἰς τὰς μεγίστας, εἰς τοιαύτας συμφοράς.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Καὶ ὁ Θηρίμαχος, ναί! ὅλοι ἄψυχοι
καὶ ἡ Μεγάρα κ' ὁ μικρός μου Τήλεφος.
Ἄλλ' εἶμαι, γέρον, εἶμαι ὄντως ἔξυπνος
ἢ βλέπω ὄνειρον, φρικῶδες ὄνειρον;
(ἀνατινασσόμενος.)

Ἄ! δότε, δότε με λοιπὸν τὸ ῥόπαλον
νὰ θραύσω τὸ κρανίον τὸ ἀπάνθρωπον
τοῦ ἐναγοῦς ἐκείνου ὅστις ἤρπασε
τὴν εὐτυχίαν μου· κατάρρα . . .

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Σίγησον·

κατάραν μὴ ἐκφέρωσι τὰ χεῖλη σου.

Ὅποταν ἔλθῃ σκότος, τὰ μεσάνυκτα,
ἐγὼ δικάζων ἑμαυτὸν θά φονευθῶ.
Οἷμοι! γὰ λησμονήσω ἐπεθύμησά
ὅτι πατὴρ ὑπῆρξα, δυστυχῆς πατήρ.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἡράκλεις;

(τείνει τὴν χεῖρά του.)

ἩΡΑΚΛΗΣ, σπεύδων πρὸς αὐτόν.

Ὁ Θεσεύς;

(ἰσταται.) Ὁ Θεσεύς;
Ἀλλὰ, ταλαίπωρε,
γινωρίζεις ποῖος εἶμαι, καὶ τὴν χεῖρά σου
μὲ τείνεις;

ΘΗΣΕΥΣ

Εἶσαι ὁ γενναῖος Ἡράκλῆς;
ὃν ὁ Θεσεύς ἠγάπησεν ὡς ἑαυτόν.

ἩΡΑΚΛΗΣ

Ὁ Ἡράκλῆς δὲν εἶμαι, ὄχι· ἀπελθε
τῆς δεξιῶσεώς σου εἴμ' ἀνάξιος.
Δὲν ἔμαθες λοιπὸν, Θεσεῦ, δὲν ἔμαθες;

(ΑΓΟΡΑ)

16

παραφρονεῖ ὁ Ἡρακλῆς, ἐγείρεται,
 ἀντὶ ἐχθρῶν ἐξέλαβε πάντας ἡμᾶς,
 ὀρμᾷ λυσσῶν φονεύει τέκνα, σύζυγον,
 καὶ ἤθελε φονεύσει ἴσως καὶ ἐμὲ
 εἰάν ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἔσωζεν αὐτὸν
 ἀπὸ τοῦ πατραλοίου τὸ ἀνόμημα.
 Ἴδὲ προσέρχεται κυρτὸς ἀγνώριστος,
 ἀλλόφρων ἔτι ἐκ τῶν τόσων συμφορῶν.

ΗΡΑΚΛΗΣ, ἔρχεται κεκυφὼς καὶ καταβεβλημένος.

Καὶ τώρα, "Ἥλιε, τὸ φῶς σου πῶς τολμῶ
 νὰ ἴδω ὁ ταλαίπωρος· καὶ πῶς τολμῶ
 ἐνῷ αὐγάζει ἡ ἡμέρα, νὰ φανῶ
 ἔχων αἱμάτων ἵχνη εἰς τὰς χεῖράς μου;
 ὦ στέγη, πῶς δὲν καταπίπτεις ἐπ' ἐμοῦ
 νὰ θραύσης, νὰ συντρίψῃς τὸν ἀνόσιον
 ὅστις ἐμόλυνε τὴν ἱεράν αὐτοῦ
 ἐστίαν μ' αἶμα φίλτατον; τὰ δώματα
 αὐτὰ ἐγὼ ἐρήμωσα· τὰ σώματα
 αὐτὰ ἐγὼ ἐνέκρωσα· τὸ αἶμά μου!
 Ἄ! δότέ μέ το, μὲ ἀνήκει... Τέκνα μου!..
 Οὐδεὶς θὰ λύσῃ τὴν τοιαύτην σιωπὴν.
 Τετέλεσται· δὲν ἔχω πλέον τίποτε
 νὰ ἀγαπήσω καὶ ἐμίσησα ἐμὲ
 ἐμὲ αὐτόν. Τετέλεσται· πρὸς τί νὰ ζῶ;

ΘΗΣΕΥΣ

Πολλοὺς ἐνίκησες
ἄγωνας μᾶλλον φοβεροὺς, ἄδυνατεῖς
νὰ κατὰβάλης ταύτην σου τὴν συμφοράν;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄ! οἱ ἄγωνες ὅλοι ἦσαν παίγνια
ἐνώπιον τῆς νέας ταύτης συμφορᾶς.

ΘΗΣΕΥΣ, λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός.

Ἀπέλθωμεν μακράν, Ἡράκλεις, τῶν Θηβῶν,
τῆς χώρας ὅπου ἔγινε τὸ ἔγκλημα·
εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου σὲ ἐτίμησαν
ὥς ἥρωα, ἐκεῖ, διὰ τῆς ἀρετῆς,
τοῦ αἵματος τὸ στίγμα θὰ ἐξαλειφθῇ·
ἐκεῖ εἰς νέα ἄθλα κατερχόμενος,
εὐεργετῶν τοὺς ἀσθενεῖς ὥς ἄλλοτε,
θὰ λάβῃς νέον πάλιν δόξης στέφανον,
θὰ σοὶ ἀποδοθῶσιν ἥρωος τιμαί.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἀλλὰ κάνεις δὲν θ' ἀποδώσῃ εἰς ἐμὲ
τὰ τέκνα μου.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἐμπρὸς, Ἡράκλεις, ὥς πατὴρ

ΘΗΣΕΥΣ

Γνωρίζω ὅλα, φίλε, καὶ τὴν χειρά μου
μετὰ ἀγάπης τείνω ὅπως ἄλλοτε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄλλὰ... Ἄλλ' εἶμαι παιδοκτόνος, ὦ Θησεῦ

ΘΗΣΕΥΣ

Τῶν νεαρῶν μου χρόνων εἶσαι σύντροφος.

ΗΡΑΚΛΗΣ, δεξιούμενος τὸν Θησεῖα.

Καὶ ζῶ ἀκόμη, ὦ Θησεῦ! ἡ συμφορὰ,
τὸ βλέπεις, δὲν φονεύει, δὲν μ' ἐφόνευσεν.
Ἄ! μὲ τὸ ξίφος μου αὐτὸ τὸ ἀπηνές
ταχύτατα θὰ ἐκδικήσω ἐμαυτόν.

ΘΗΣΕΥΣ

Ἄλλ' ἂν οἱ ζῶντες μόνον ἀμαρτάνωσιν,
οἱ ζῶντες ὅμως πάλιν ἐξαγνίζονται
μὲ ἀρετὴν καλύπτοντες τὸ ἔγκλημα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄλλ' ἐνεκρώθην· παιδοκτόνος ἔγινα
μὲ ἐννοεῖς, Θησεῦ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πάτερ μου,

Σὺ φρόντισον νὰ θάψῃς τὰ ταλαίπωρα,
σὺ νὰ ἐνδύσῃς φρόντισον ἐπιμελῶς.

Μὴ λησμονήσῃς ν' ἀσπασθῇς καὶ δι' ἐμὲ
τὴν σύζυγον, τὸν Τήλεφον, τὰ τέκνα μου.
Στεφάνους θὲς καὶ τὰς θυσίας τέλεσον.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Ὑπαγε, τέκνον μου· τὸ ἔργον τὸ πικρὸν
θὰ ἐκτελέσω.

(Ὁ Ἡρακλῆς προχωρεῖ μετὰ τοῦ Θησίως πρὸς τὴν θύραν,
ἀλλ' αἰρῆς ἐπιστρέφει.)

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πάλιν ἦλθα, πάτερ μου.

Νὰ ἶδω πάλιν θέλω τὴν μορφὴν αὐτῶν
μὴ λησμονήσῃς νὰ ταφῶσιν εὐπρεπῶς.

Ὑγείαινε, ὦ Ἀμφιτρύων.

(ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Θησίως, ἐνθ' ὃ Ἀμφιτρύων θέτει
τοὺς ἀπὸ τῆς πρώτης σκηνῆς εὐρισκομένους στεφάνους εἰς τὴν κόμην τῶν νεκρῶν.)

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

Ἄλλ' ἐμὲ,

ὁ ποῖται χεῖρες προσφιλεῖς θὰ θάψωσιν;

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἐν τῷ Θεάτρῳ τοῦ Διονύσου. Ἐπὶ τῶν ἐδωλίων, ΚΙΜΩΝ,
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ΚΙΜΩΝ

Τί κοινότερον τῆς ὑποθέσεως τῆς διδαχθείσης
τραγωδίας.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Κοινὸν βεβαίως, ἂν ἐννοεῖς κοινὸν ὅ,τι πᾶς
ἀντελαμβάνεται καὶ ὅ,τι πάντα συγκινεῖ. Συν-
εκινήθης; ἰδοὺ τὸ ζήτημα, καὶ εἰς τοῦτο ἀπο-
βλέπει ὁ ποιητής· δὲν ἀποβλέπει εἰς πέντε ἢ
δέκα ἀνθρώπους οἵτινες πολλὰ διδαχθέντες καὶ
πολλὰ μαθόντες ἐκορέσθησαν τῶν ἀπλῶν αἰ-
σθημάτων καὶ ἐπιζητοῦσι τροφήν μᾶλλον ἐπι-
τετηδευμένην καὶ σπανίαν, ὅμοιοι μὲ τοὺς λαί-
μάργους οἵτινες, ἀφοῦ κατεβρόχθησαν τὰ σπα-
νιώτερα τῶν φαγητῶν, ἀναλύουσι μαργαρίτας εἰς
ῥῆος καὶ πίνουσιν· ἀλλ' ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ
μέγα πλῆθος.

KIMON

Καὶ πάντες οἱ ἐδῶ καθήμενοι, ὁ λαὸς οὗτος εἶ-
ναι τοσοῦτον εὐπορος ὥστε νὰ δαπανᾷ εἰς θεάτρα
καὶ θεάματα;

ΛΙΣΧΥΛΟΣ

Ὁ λαὸς πληρώνεται, δὲν πληρώνει διὰ νὰ ἔρχεται
εἰς τὸ θέατρον.

KIMON

Ὁραῖον πρᾶγμα!

ΛΙΣΧΥΛΟΣ

Κάλλιστον, μάλιστα. Τὸ θέατρον εἶναι σχο-
λεῖον, καὶ σχολεῖον ἄριστον· προάγει τὰ εὐγενέ-
στερα τῶν αἰσθημάτων καὶ τὰ γενναιότατα τῶν
φρονημάτων· καὶ δικαίως πληρώνεται ὁ λαὸς
ὅπως ἐνισχυθῇ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν διὰ τῆς ἀκροά-
σεως τῶν καλῶν ἡμῶν τραγωδιῶν.

KIMON

Γυναῖκας δὲν βλέπω.

ΔΙΣΧΥΛΟΣ

Τὰς γυναῖκας θ' ἀπαντήσης τώρα παρὰ τὴν
κοιτίδα τοῦ τέκνου αὐτῶν, κλωθούσας· ἐκεῖ ἡ
γυνὴ εἶναι σεβαστὴ ὡς ἄνασσα· ἅμα ἐξέληται τοῦ
οἴκου καὶ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν τύρβην τοῦ ἀνδρικοῦ
βίου, παύει τὸ γόητρον αὐτῆς. Ἀλλὰ σιωπὴ· ἰδοὺ
ἡ κωμῳδία.

(ἐπὶ τῆς σκηνῆς διδάσκεται ὅτι εἶναι

ΠΛΟΥΤΟΣ,

ΚΩΜΩΔΙΑ Εἰς ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, ΕΡΜΗΣ, ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, ΚΑΡΑΒΟΣ, ΛΥΣΙΖΩΝΗ, ΧΑΡΜΙΔΗΣ,

Ῥήτωρ, Πολίται Ἀθηναῖοι καὶ βιομήχανοι.

Χορὸς Ἀθηναίων.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ἄγρὸς ἔξω τῶν Ἀθηνῶν· ὁ Φιλάρετος σκάπτει.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, καταθέτων τὴν ἀξίνην καὶ σπογγίζων τὸν ἰδρώτά του.

ὦ Ζεῦ, Κρονίδη, ὕπατε θεῶν,
καλύπτει τόσους θησαυροὺς ἡ γῆ,
καὶ ὅμως πένονται οἱ ἄνθρωποι.
Πρὸς τί, Κρονίδη, νὰ κυλίωνται
οἱ μὲν εἰς πλούτη καὶ νὰ τρώγωσι

πολυτελῶς εἰς τράπεζαν καλὴν,
 ἀφρόντιδες διὰ τὴν αὐρίον,
 καὶ ἄλλοι σκόροδα νὰ τρώγωσι
 καὶ κρόμμυα, ὡς πολυτέλειαν
 νομίζοντες ἂν αἴφνης προστεθῇ
 ἐλαία εἰς τὸ δεῖπνον τὸ ἰσχνόν ;
 Πρὸς τί ὁ μὲν νὰ κάθεται τρυφῶν
 εἰς οἶκον πλούσιον καὶ κάλλιστον
 κοσμούμενον μὲ ἔπιπλα κομψὰ
 καὶ μὲ ἀγάλματα καὶ μὲ στοάς·
 ὁ δὲ νὰ ἔχῃ μόνον ἔπιπλον
 ὑδρίαν, τεθραυσμένην καὶ αὐτὴν,
 ἢ τρίπουν δίποδα γενόμενον ;
 καὶ ἄλλος ἔτι δυστυχέστερος
 νὰ μένῃ ἄστεγος, τὸν οὐρανὸν
 ὡς στέγην ἔχων καὶ τρεπόμενος
 ἄκων εἰς ἀστρονομικὰς σπουδὰς ;
 Πρὸς τί ὁ μὲν ἐνδύεται λαμπρῶς
 καὶ ἄλλος περιφέρεται γυμνὸς
 δεικνύων ἀφελῶς τὸ γένος του ;
 Τὴν Ἥραν δὲν αἰσχύνεσαι, ὦ Ζεῦ,
 τὴν ἐπινεύουσαν ἐξ οὐρανοῦ
 καὶ λίαν περιέργως βλέπουσαν
 ὅ,τι εἰς σὲ νὰ βλέπῃ ἔπρεπεν,
 εἰς σὲ καὶ μόνον, ὕπατε θεῶν ;

Δικαιοσύνη εἶν' αὐτή, ὦ Ζεῦ!
ἦ εἶσαι κάθαρμα, φιλόργυρος,
τοὺς θησαυρούς σου θάπτων εἰς τὴν γῆν
καὶ χαίρων εἰς τοὺς συναγμοὺς ἡμῶν;

(ἔρχεται ὁ Ἑρμῆς.)

ΕΡΜΗΣ

ὦ γέρων, τί παραληρεῖς;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Καὶ σὺ

μὴ τάραττε τὴν ἐργασίαν μου
δι' ἧς τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορίζομαι·
ἀλλέως—τὴν ἀξίνην μου θεώρησον,
καὶ πείσθητι, καὶ σίγα φίλτατε.

ΕΡΜΗΣ

Τὸν Δία ἐβλασφήμεις πρὸ μικροῦ,
θνητὸς σὺ σκώληξ, τὸν ἀθάνατον,
καὶ ἀπεκάλεις ἄδικον αὐτόν.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Μ' ἀρέσουν τ' ἀληθῆ ὀνόματα·
ὁ ἀδικῶν καλεῖται ἄδικος,
οὐχὶ ἐνάρετος· ὁ ἄσπλαγχνος

παρὰ θεοῖς ἂν ὀνομάζεται
καλὸς, φιλόανθρωπος, τὸ ἀγνοῶ·
ἐγὼ τὸν ὀνομάζω ἄσπλαγχνον.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ δὲν φοβεῖσαι, ὦ ταλαίπωρε,
τοὺς κεραυνοὺς τοῦ τιμωροῦ Διός;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἡ τύχη διευθύνει καὶ αὐτοὺς,
καὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πίπτουσιν
ἐπὶ δικαίων μόνον κεφαλὰς.

ΕΡΜΗΣ

Παῦσε ληρῶν καὶ εἶμαι δ' Ἑρμῆς.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Γνωρίζω τὸν προστάτην τῆς κλοπῆς·
Νὰ κλέψω δὲν σκοπεύω, φίλτατε,
καὶ ἄπελθε εἰς τὰ Ὀλύμπια.

ΕΡΜΗΣ

Ἐστάλην, γέρων, ὑπὸ τοῦ Διός·
θὰ παύσης ἐπὶ τέλους φλυαρῶν;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Εἰς τὴν πλησίον τότε ὕπαγε
οἰκίαν· θὰ εὕρῃς ἐκεῖ καλὴν
διὰ τὸν Δία κόρην, εὖμορφον·
εἶμαι ἀνὴρ ἐγὼ, ὥς ἐννοεῖς·
θὰ ἡπατήθης πρὸς ἐμὲ ἐλθὼν
ἀφοῦ δὲν εἶμαι Γανυμήδης κἄν·
Δανάη ἔτι ὀλιγώτερον.

ΕΡΜΗΣ

Μαρμαίкуθε· ἀλλὰ ὁ μέγας Ζεὺς
τάς παρακλήσεις σου εἰσήκουσεν.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Τὰς βλασφημίας θέλεις νὰ εἰπῇς;
ὥς φαίνεται, τὸν βλάσφημον ὁ Ζεὺς
ὑπολαμβάνει ἱκετεύοντα.

ΕΡΜΗΣ

Ἐκάλεσες τὸν Δία ἄδικον·
καὶ ὅμως, γέρον, σὲ εἰσήκουσε.
Πρὸς σὲ νὰ ἔλθω μὲ διέταξε
κομίζων πακτωλὸν ἀμύθητον
χρυσίου καὶ πλουτίζων δι' αὐτοῦ
τῶν Ἀθηναίων ὅσους εὖνοεῖς.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

νοῦν γὰρ εἰς τὸν νοῦν

Μ' ἐμπαίζεις; οἱ θεοὶ ἀρέσκονται ἱκανῶς
σκληρῶς ἐμπαίζοντες τὸν ἄνθρωπον· ὁ
καὶ πότε ὄνειρα τὸν πέμπουσι, καὶ πότε
τὰς ἐλπίδας τὰς καλὰς, καὶ ἄλλοτε
γριφῶδες μάντευμα.

Μ' ἐμπαίζεις, ὦ φιλοψευδέστατε;

ΕΡΜΗΣ

Μὰ τὴν Στύγα δὲν σ' ἐμπαίζω.

Λέγε καὶ ἀμέσως πάντες τὰ πλούτη
θ' ἀποκτήσωσι τὰ πλούτη, καὶ οἱ υἱοὶ
τὰ ὅποια σὺ δὲν εἶδες, οὔτε εἰς τὸ ὄνειρόν σου.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ὦ χαρά μου, ὦ χαρά μου!

Πάντες θέλω νὰ πλουτήσουν· καὶ ὁ υἱός
νὰ ἀρθῇ ἡ ἀνισότης,
νὰ μὴ ἐπαιτῇ τὸν ἄρτον
ὁ ταλαίπωρός μου γείτων·
νὰ μὴ τρώγῃ κολοκύνθας· ὁ υἱός
τῆς θυγατρὸς μου. Πάντες θέλω νὰ πλουτήσουν.

Ἵπαγε εἰς τὰς Ἀθήνας
δὸς χρυσίον, δὸς χρυσίον
καὶ εἰπὲ ὅτι σὲ στέλλει
ὁ Φιλάρετος ἐκεῖνος
ὅστις σκόροδα χορτάσας
ἐπεθύμησε πλακοῦντας.

ΕΡΜΗΣ

Σπεύδω· σὺ δὲ μετ' ὀλίγον
εἷσελθε εἰς τὰς Ἀθήνας
ν' ἀπολαύσῃς τῆς εὐκλείας
τοῦ τῆς πόλεως προστάτου.
Ἄν δ' ἀχάριστοι φανῶσι
καὶ ἀντὶ εὐγνωμοσύνης
σ' ἀδικήσωσιν, αἶ! τότε
θὰ πτωχύνωσι καὶ πάλιν·
καὶ ὥς ὄνειρον ὥραϊον
θὰ νομίσωσι τὸν πλοῦτον
τὸν ὅποιον σὺ τοῖς δίδεις.

Χορός.

Τὰ κείμενα κακῶς μὴ κίνει·
ὁ νοῦς πολλάκις ἀπατάται
καὶ ὥς ὀλέθριον νομίζει.

ὅ,τι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη.
Τὰ κείμενα κακῶς μὴ κίνει·
πολλάκις ἡ μεταβολὴ
χείρονας φέρει συνεπείας
παρὰ τὸ κείμενον κακῶς.
Ἦ νύξ ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη,
τότε θαυμάζομεν τὸ φῶς·
καὶ βλασφημεῖ ὁ ὁδοιπóρος
τὸ ὄρη ὅσα ἀπαντᾷ,
ἀλλὰ τὰ ὄρη προκαλοῦσι
νέφη καὶ ἄφθονον βροχὴν,
καὶ ἡ βροχὴ τὴν γῆν ἀρδεύει
καὶ μᾶς παράγει τὴν τροφήν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὸ Κεραμεικόν.

Πένης.

Ζήτω ὁ πλοῦτος, ἡ ἀφθονία,
ζήτω ὁ στίλβων αὐτὸς χρυσός.
Εἰς πολυτέλειαν ἅς τραπῶμεν
εἰς εὐθυμίαν καὶ εἰς χορούς.

Ἀρτοπώλης.

Ἦλιε, βλέπεις τὸ κέρμα τοῦτο;

Εἶναι ὁ ἥλιος ὁ τῆς γῆς.
 Ζήτω ὁ πλοῦτος· τῶρα ἐρρέτω
 ἡ ἐργασία ἡ ὀχληρά·
 καὶ τοῦ ἀλεύρου ἡ κόνις· πλέον νοσέει
 δὲν θὰ μολύνη διηνεκῶς
 σῶμα, ἐνδύματα, κόμην, χεῖρας,
 ὡς ἄλλο νέφος κόνιορ τοῦ.

Σανδαλοποιός·

Ἐκαστα τὰ δέρματα
 ἔθραυσεν καὶ τὴν βελόνην
 εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὸ ρεῦμα
 ῥίψας τὰ σανδάλια.

Ὁ Ναύτης.

Εἶναι πικρὸς ὁ τῆς θαλάσσης βίος·
 παλαίωμεν πρὸς φοβεράς θυέλλας
 καὶ μὲ πολλοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς μας
 κερδαίνωμεν τὸ ποθήτὸν χρυσίον·
 ἀλλὰ συχνὰ ἐπίσης ναυαγοῦμεν.
 Ἦδη ὁ πλοῦτος ἄφθονος ἐχύθη
 εἰς τὰ βαλάντια ἡμῶν· ἐρρέτω
 ἡ κώπη, τὸ ἱστίον καὶ τὸ πλοῖον.

Ὁ Φιλόσοφος.

Χρυσέ, λατρεύομέν σε μόνον
ὥς ἀληθῆ φιλοσοφίαν·
καὶ διὰ σοῦ ἡ εὐτυχία
καθὼς ὁ ἄρτος ἀποκτᾶται.
Σὺ εἶσαι ἡ τιμὴ τοῦ κόσμου
καὶ σὺ ἡ ἀρετὴ ἐπίσης·
καὶ διὰ σοῦ ἡ νέα κόρη
νομίζεται ὠραιότερα,
καὶ ἐκλαμβάνεται ἡ γραῖα
ἀντὶ Παφίας Ἀφροδίτης.
Ὁ δικαστὴς διὰ σοῦ μόνον
δικαιοσύνην ἀπονέμει·
καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ ἐπίσης
δωροδοκοῦνται μὲ θυσίας.

Ποῦται διάφοροι.

Οἱ ὄνοι καὶ τὰ κτήνη ἅς ἐργάζονται·
ὁ ἄνθρωπος, τῆς γῆς ὁ ἀληθὴς θεὸς
δὲν πρέπει, ὅχι, ἐξευτελιζόμενος,
νὰ κύπτη ἐργαζόμενος ὡς βοῦς·
ἀλλὰ ν' ἀπολαμβάνη τὰ καλὰ τῆς γῆς
νὰ παίζη, νὰ χορεύη, νὰ παρακυλᾷ
ὑπὸ τοῦ Διονύσου κατεχόμενος.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οικία Καλλίου· ὁ Καλλίας εὐρίσκεται εἰσὶν ἐν τῇ κλίνῃ.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Τὴν νύκτα ταύτην δὲν ἠμπόρεσα ποσῶς
τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ κλείσω· ὄνειρα φρικτὰ
ἐτάραττον τὸν ὕπνον μου καὶ κώνωπες,
περὶ τὸ οὖς μου ἤλουν· καὶ οἱ κώνωπες
καθὼς ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως, συγκινοῦν
αὐτοὺς τοὺς λίθους, ἦτοι τὸν κοιμώμενον.
Θὰ θύσω εἰς τὰς σκνίπας καὶ τοὺς κώνωπας,
νὰ ἡμερώσω τοὺς κακοὺς αὐτοὺς θεοὺς.
Χαρμίδη αἶ! παράδοξον, μεσουρανεῖ
ὁ ἥλιος καὶ ὅμως ἄκρα σιωπὴ
ἐνταῦθα βασιλεύει· τὸ ἐνδυμά μου
Χαρμίδη, αἶ! Βεβαίως κᾶτι ἔτρεξε·
ψυχὴ ἐδῶ δὲν φαίνεται· Χαρμίδη αἶ!
Θὰ τὸν διώξω τὸν κακοηθέστατον,
τὸν κέπρον, τὸν μωρὸν, τὸν καταπύγωνα.
Λοιπὸν θὰ ἐγερθῶ χωρὶς βοήθειαν;
Ταλαίπωρε Καλλία, τί ἐπέπρωτο
νὰ πάθῃς εἰς τὸ γῆράς σου τὸ ἔσχατον!

ΧΑΡΜΙΔΗΣ, εἰσερχόμενος ἀγερώχως.

Καλλία!

(ΛΟΓΙΑ)

ΚΑΛΛΙΑΣ

Ἐξω ὄναγρε, κανθήλιε!
Κρημνίσου· τίς σέ δίδει τὸ δικαίωμα
νὰ προσφωνῇς Καλλίαν τὸν αὐθέντην σου;

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἐπιθυμεῖς νὰ γίνης ὑπηρέτης μου;
σέ δίδω καθ' ἡμέραν καὶ ἓν τάλαντον.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Ἐμέθυσας, ἀνόητε, ὀνάριον
καὶ φλυαρεῖς; κρημνίσου, Βάκχε μέθυσε.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

Ἐμβρόντητε! δὲν δέχεσαι τὸ τάλαντον;
Θὰ τὸ μετανοήσης· εὐκόλον πολὺ
θὰ σέ δρίζω ἐργασίαν πάντοτε.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Δὸς τὸ ὑπόδημά μου τάχιστα.

ΧΑΡΜΙΑΗΣ

καὶ σὺ
καθάρισον εὐθὺς τὸν ἐπενδύτην μου.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Κανείς φιλόσοφος θὰ σὲ κατήχησεν
ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος,
καὶ σὺ ἐπίστευες τὰς φλυαρίας του
κ' ἦλθες ἐδῶ, κακοηθέστατε,
νὰ ἐφαρμώσης δοξασίας πονηράς;
Ἐὰν ὑπάρχουσι φύσει ἐλεύθεροι
ἀλλὰ καὶ φύσει δοῦλοι ἐγεννήθησαν·
καὶ σὺ τοιοῦτος εἶσαι, ἐξωλέστατε.

(ὁρμᾷ νὰ τὸν κτυπήσῃ.)

ΧΑΡΜΙΔΗΣ, δεικνύων χρυσόν.

Ἴδου καὶ ὁ φιλόσοφος, ἰδὲ αὐτὸν
τὸν ἀληθῆ κ' ἐμοῦ καὶ σοῦ κυρίαρχον.
Δὲν εἶμαι πλέον δοῦλος ὅχι, φίλτατε·
καὶ ἴσοι εἴμεθα· λοιπὸν, Καλλία μου,
διψῶ καὶ δός μοι ὕδωρ σὲ παρακαλῶ
ψυχρόν.

ΚΑΛΛΙΑΣ

ἀμέσως· ἀλλ' οὐχὶ ψυχρόν, θερμόν.

(τὸν καταδιώκει καὶ φεύγουσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κλεομβρότου.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, ΚΑΡΑΒΟΣ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Τὸ γεῦμα εἶναι ἕτοιμον, ὦ Κάραβε;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Δὲν ἔβρασε τὸ κρέας ἔτι, κύριε.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

καὶ διατί δὲν ἔβρασεν, ὦ κάθαρμα;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Τὰ διατί γνωρίζουν οἱ φιλόσοφοι,
καὶ ὑπαγε νὰ σ' ἐξηγήσωσιν αὐτοὶ
ὅτι ὁπόταν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος
νὰ θέσῃ τὴν κακκάβην ἐπὶ τοῦ πυρὸς,
τὸ κρέας δύσκολον νὰ βράσῃ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Διατί

νὰ μὴ τεθῇ τὸ κρέας ἐπὶ τοῦ πυρός;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Καὶ πάλιν διατί! ἀλλὰ φιλόσοφος

ἂν καὶ δὲν εἶμαι, ὑποθέτω, κύριε,
ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἴσως μάγειρος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Καὶ σὺ τί εἶσαι ἄθλιε;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Ὁ Κάραβος

δὲν ἐτοιμάζει πλέον ὄχι γεύματα,
ἀλλ' εἶναι ἴσως πλουσιώτερος καὶ σοῦ·
καὶ ζήτω ὁ χρυσὸς τοῦ θύλακος ὁ Ζεὺς!

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Σιωπά, ζῶον, σπεῦσε ἐξωλέστατε
τὴν τράπεζαν νὰ ἐτοιμάσῃς τάχιστα
πρὶν ἀποδείξω ὅτι λίαν εὐθραυστὸν
ἢ φύσις τὸ κρανίον ἔπλασεν αὐτό.

ΚΑΡΑΒΟΣ

Υγίαινε, αὐθέντα μου καὶ κύριε
ὥς χθές· ἤδη τὸν πλοῦτον σου ἀπέκτησα
καὶ σήμερον ἐταῖροι εἵμεθα καλοί.
Ἐπιθυμεῖς εἰς δίσκον νὰ παλαίσωμεν;

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ταλαίπωρε ἐμάνης.

ΚΑΡΑΒΟΣ

Ὅμως εὐτυχῇ
μανίαν μαίνομαι, ἐνῶ σὺ σωφρονῶν
τὴν δύναμίν σου βλέπεις καταρρέουσιν.
Ἵγίαινε αὐθέντα μου καὶ κύριε
ὡς χθές· ἤδη τὸν πλοῦτον σου ἀπέκτησα.
(ἀπέρχεται.)

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Καὶ τώρα ἡ κοιλία μου χοροπηδᾷ
κ' ἐγὼ πεινῶ καὶ οὐδὲ ἄρτον εὔρηκα·
εἰς τὴν οἰκίαν πᾶσαν. Ἀληθῶς λοιπὸν
θὰ καταντήσω ν' ἀγοράζω μόνος μου
τὸν ἄρτον μου; οὐαὶ τῆς συμφορᾶς!
Δικαιοσύνη εἶν' αὐτὴ ὦ Ξένιε;

(εἰσέρχεται ἡ ἑταῖρα Λυσιζώνη.)

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Κλεόμβροτε, πῶς εἶσαι τόσον κατηφής;
ῥιτίδας τριπλασίας εἰκονίζουσιν
αἱ παρειαί σου αἱ ῥικναὶ ἐκ γήρατος·
ἡ ῥίς σου συναντᾶται μὲ τὸ μέτωπον.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ἐλθὲ, Λυσιζωνίδιον ἀγαπητόν·

τὰς εἰρωνίας ἄφες, εἶναι ἄκαιροι·
ἔλθῃ παραμυθίαν ἐπεθύμησα.
Ὁ Κάραβος ἀπῆλθε καὶ μ' ἐξύβρισε·
μὲ λέγει ὅτι πλούσιος ἐγένετο
καὶ ἄνευ φαγητοῦ μὲ ἐγκατέλιπε.
Ἀλλὰ, ἂν σὲ φιλήσω μόνον, λησμονῶ
καὶ πεῖναν καὶ τὰς ὕβρεις καὶ τὸν Δρέπανον.

(σπεύδει ν' ἀσπασθῇ αὐτὴν ἥτις τὸν ἀπωθῇ.)

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Ναί· τὸ γνωρίζω, φίλτατε Κλεόμβροτε,
ἀρκεῖσαι αἰωνίως εἰς φιλήματα.
Μὴ τόση βία, γέρον μου· εἰς ζωηρὰς
κινήσεις δὲν ἀντέχεις, ὥστε πρόσεχε
μὴ πέσης πρὶν μὲ ἀσπασθῆς.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Πικρότατα

ὦ Λυσιζώνη χεῖλη ἔχεις σήμερον.
Καὶ σὺ, καὶ σὺ λοιπὸν μὲ ἐγκατέλειπες
σὺ ἥτις ὠμνυες ἀγάπην ἔτι χθὲς
κ' ἐπεκαλεῖσο τὸν θεὸν τοῦ ἔρωτος;

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Ἀλλ' οἱ μωροὶ ζητοῦσιν ὄρκους ἔρωτος
πρὸ πάντων περὶ τοῦ ἀδήλου μέλλοντος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Λυσιζωνίδιον;

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Εἰς τρίχας πολιὰς

ὦ! πόσον εἶναι κωμικοὶ οἱ ἔρωτες!

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Καὶ ὅμως χθὲς ἐθαύμαζες θερμότατα
τὴν κόμην ταύτην ἣν ἐμπαίζεις σήμερον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Νομίζω ἦτο χθὲς χρυσῇ ἡ κόμη σου.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ὅμοία ἦτο ὅπως εἶναι σήμερον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Αἶ, τότε ἠπατώμην· εἶμαι ἄνθρωπος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ἀλλὰ μὲ ἔλεγες ὠραῖον, εὐφυᾶ

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Καὶ τοῦτο εἶπα; εἶναι ἀσυγχώρητος
αὐτή μου ἡ ἀπάτη· φίλε σύγγνωθι.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Τῶν νέων ὅλων, ἐπρωτίμας συνετὸν
μεσόκοπον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Ὡς φαίνεται θὰ ἥλλαξα
ιδέας τώρα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Κάκιστον ζῶϋφιον
μ' ἐμπαίξεις.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Ἡ πρότερον σ' ἐνέπαιζα·
ἀφεύκτως ἐν τῶν δύο εἶναι ἀληθές.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Λοιπὸν δὲν θὰ μὲ περιβάλλης, φίλη μου,
καὶ δὲν θὰ μὲ ἀσπάζεσαι ὥς ἄλλοτε
μὲ θέρμην φιλημάτων ἀκατάσχετον
ζητοῦσα ἔπειτα ἐν ψέλλιον χρυσοῦν;

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Ὡς φαίνεται, δὲν θέλω πλέον ψέλλια·
τίς οἶδε ἴσως καὶ ἐγὼ ἐπλούτησα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ἔστω, δὲν θέλεις ψέλλια· ἀλλ' ἐραστὴν
δὲν θέλεις προσηνέστατον οἶος ἐγώ;

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Σὺ εἶσαι τὴν τῶρα τοῦ θανάτου ἐραστὴς·
τοὺς νέους μᾶλλον προτιμῶ· τοῦλάχιστον
καὶ λόγῳ εἶναι ἐρασταὶ καὶ πράγματι.
Καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ θερμότατα,
νὰ δώσης τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐπιστολὴν
εἰς τὸν ὠραῖον Κίμωνα. Τὸν προσκαλῶ
νὰ ἔλθῃ τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν οἶκόν μου,
ὅπου ἰσχάδας ἔχομεν τῆς Ἀττικῆς
καὶ ἀπαλὰ ἀμύγδαλα, καὶ γέροντα
— οὐχὶ Κλεόμβροτον — ἀλλ' οἶνον θάσιον.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

ὦ ἄπιστε, ἀλλὰ, ἀλλὰ ζηλοτυπῶν
θὰ σᾶς φονεύσω καὶ τοὺς δύο, τέρατα.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Ἄν δὲν σὲ ἐμποδίσῃ ἡ ποδάγρα σου.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ἀχρεία! καὶ τοσοῦτον σὲ ἠγάπησα.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Δὲν βλάπτει· ὅπως ἄλλοτε ἀγάπα με·
ἡ ἀπουσία μου δὲν βλέπω διατί
νὰ ἐνοχλῇ τὴν θέρμην τῶν ἐρώτων σου
ἀφοῦ μ' ἠγάπας πάντοτε Πλατωνικῶς.

(ἀπέρχεται καγχάζουσα.)

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ἦ ἀπιστος! τὸ τέρας! μὲ ἐπρόδωσε!
ὁ ἔρωσ ὄντως ἔχει πτέρυγας· πετᾷ.
Ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐμορφος αὐτὴ πολὺ
καὶ πρὸ μικροῦ ὁπότε μὲ ἐνέπαιζε
τὴν ὄψιν εἶχεν ἐριννύος φοβεραῶς
καὶ ὄχι γυναικὸς ἀξίας ἔρωτος.
Εἰς κόρακας λοιπόν. Καὶ ἔπειτα πεινῶ
καὶ εἰς τὴν πεῖναν καὶ ὁ ἔρωσ πείθεται.
Δι' ἀγορὰν τροφίμων ἄς ἐξέλθωμεν!

(εἰσέρχεται.)

Χορός.

Ἦ πόλις πᾶσα ἀνεστατώθη·
οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ πένης πλέον·
ἀλλ' ἡ ἰσότης αὐτὴ συγχρόνως
τὰ ἐργαστήρια κλείει πάντα

καὶ δὲν ὑπάρχει ἀρτοποιεῖον
καὶ δὲν ὑπάρχει ὀψοπωλεῖον.
Οἱ δοῦλοι πάντες θρασεῖς ἀπῆλθον
καὶ ὁ ἐπώνυμος ἄρχων πλύνει
τὰς χύτρας μόνος καὶ τὴν ἐσθῆτα,
ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ζημώσῃ
δὲν ἔχει ἄλευρον καὶ καμίνους.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἡ ἀγορά. Πλῆθος πολὺ συνωθεῖται, ἄγριον καὶ ἀπειλητικόν.

Κῆρυξ.

Τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Εἷς πολίτης.

Περίφημα!

Δὲν βλέπεις ὅτι πάντες ἀγορεύουσιν;

Ἄλλος πολίτης.

Πρὸ πάντων ἡ κοιλία μας παραληρεῖ.

Τρίτος πολίτης.

Ἄν ἀγορεύσῃ τις θὰ εἶπῃ ἀληθῆ
ἀφοῦ ἐπίσης καὶ αὐτὸς πεινᾷ κ' ἡμεῖς.
Καὶ ἴσως πρῶτον ἦδῃ τὴν ἀλήθειαν
θὰ συναντήσωμεν εἰς χεῖλην ῥήτορος.

Κῆρυξ.

Σιγήσατε λοιπόν· δὲν ἀκούμεθα,
σιγήσατε· τίς ἀγορεύειν βούλεται;

Εἷς πολίτης.

Ἄν ὅσοι ῥήτορες ἐδῶ ὑπάρχουσιν
εἰς ἄρτους μετετρέποντο, θὰ ἔτρεφον
τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ ἔτη χίλια

Ἄλλος πολίτης.

Εἷς κολοκύνθην δύνατ' εὐκολώτερον
νὰ μεταπέσ' ἢ κεφαλὴ τοῦ ῥήτορος.

Ῥήτωρ.

Ἐγὼ τὸν λόγον ἔχω, ἄνδρες ἄριστοι.

Εἷς πολίτης.

Καὶ ἄρτον εἰς εἶχες ἦτο κάλλιον.

Ῥήτωρ.

Μὰ τὰ ἐν Μαραθῶνι πάλαι τρόπαια,
καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα ἐν Πλαταιαῖς...

Εἷς πολίτης.

Γνωρίζομεν τὸν ὅρκον τοῦτον κάλλιστα·

ρητορικῶν σχημάτων δὲν εἶναι καιρὸς
καὶ τετριμμένων μάλιστα πλειότερον
τοῦ τετριμμένου τραγικῶς πεδίου μου.

Ῥήτωρ.

ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔνδοξε λαέ. . .

Εἰς πολίτης.

Λημοκτονοῦντες πρόσθε, ὦ μεγάφωνε!

Ῥήτωρ.

Προτείνω τοὺς ἐργάτας νὰ βιάσωμεν
τὰς ἐργασίας νὰ ἐπαναλάβωσιν.

Εἰς πολίτης.

Ἀλλὰ δὲν θέλουσι καὶ πρέπει πόλεμον
νὰ διεγείρωμεν, γεννάδα, κατ' αὐτῶν.

Ῥήτωρ.

Αἶ! τότε ἄνδρες, ἵτε πρὸς τὸν πόλεμον
πατρίδα γῆν ἐλευθεροῦται· τάφους τε
προγόνων. . .

Εἰς πολίτης.

Τέλος εἶσαι ἀνυπόφορος.

Ἄρτοπώλης.

Ἄφοῦ κ' ἐγὼ, ὦ ῥήτορ, εἶμαι πλούσιος
καθὼς καὶ σὺ, ποσῶς δὲν ἐννοῶ πρὸς τί
καὶ σὺ ἄρτοποιὸς δὲν γίνεσαι.

Ὁ Ῥήτωρ.

Ἀλλὰ

ἐπλάσθην ἵνα τρέφω τὰς ψυχὰς ἐγώ.

Εἰς πολίτης.

ὦ τῆς λιτῆς τροφῆς ἐν ὥρᾳ μάλιστα
λιμοῦ· κρονόλῃρε, ἀχρεῖε, κάτελθε.

(ἀνέρχεται τὸ βῆμα.)

ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσοι ὥς ἐγὼ
τὸν ἄρτον ὅχι βλέπετε, φαντάζεσθε
ἐρωτικῶς, ἀκολουθεῖτε με· ἐμπρός!
ἅς θραύσωμεν τοὺς οἴκους τῶν ἄρτοπωλῶν
καὶ ἀφοῦ φάγωμεν ἅς ὑποτάξωμεν
τοὺς βλάκας ὅσοι πρὸ μικροῦ πλουτήσαντες
ἐπιθυμοῦσιν ἐκ λιμοῦ νὰ πέσωμεν.
Ἐμπρός.

Πολίται διάφοροι.

Ὁ πόλεμος κυρύττεται, ἐμπρός.

(ἰτοιμάζονται οἱ μὲν νὰ ἐπιτίσωσι κατὰ τῶν δι.)

Χορός.

Ἴδου καὶ ὁ Φιλάρετος προσέρχεται
βραδέως καὶ ὑπερηφάνως ὥς θεὸς
νὰ δρέψῃ τῆς εὐεργεσίας τοὺς καρπούς·
ἀντὶ καρπῶν θὰ δρέψῃ ξύλον φαίνεται.

(διέρχεται τὴν σκηνὴν πληθὺς καταδιωκομένη ὑπὸ ἄλλης πληθύος.)

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, φαινόμενος εἰς τὸ πέρας τῆς σκηνῆς καὶ βλέπων
τοὺς τρέχοντας.

Ἐμὲ ζητεῖτε; ἔρχομαι ἰδοῦ, ἰδοῦ.
Ποῦ βαίνετε ἐκεῖθεν; ὁ Φιλάρετος
τῶν Ἀθηνῶν ὁ πολιοῦχος, πάρειμι.
Ἐγὼ τὸν πλοῦτον πάντα ἔδωκα εἰς σᾶς.
Ἐγὼ ὁ θέλων ὄλβιον τὸν πένητα,
ἐγὼ τὸν Δία παρεκάλεσα θερμῶς
καὶ μὲ εἰσήκουσε καὶ σᾶς ἐπλούτησε.

Εἷς πολίτης·

Ἄ! σὺ τὴν πόλιν οὕτως ἀνεστάτωσες·
ἅς ἐνωθῶμεν πάντες· ὁ ἐχθρὸς ἰδοῦ·
αὐτὸν ἅς θανατώσωμεν, τὸν ἄθλιον,
τὸ ξόانون, τὸ κτῆνος καὶ τὸ ξόانون.

(ρίπτουσι λίθους κατ' αὐτοῦ.)

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Βαβαί, παπαί! μὴ λίθους καταφέρετε·
ἀχάριστοι, ἐγὼ χρυσὸν σᾶς ἔδωκα.

Ἄλλος πολίτης.

Ἄλλ' ὄχι ἄρτον κολοκυνθοκέφαλε
χρυσόν, καὶ ἤδη ἄρτοπώλης οὐδαμοῦ,
ὀψοποιεῖτον οὐδαμοῦ, καὶ ἔπαυσε
πᾶν ἔργον καὶ ἐκ πείνης ἀποθνήσκομεν.
Μὲ λίθους ἐκδιώξατε τὸ κάθαρμα!

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Τὴν κεφαλὴν μ' ἐθραύσατε, ὦ ἄσπλαγχοι.

Ἄλλος πολίτης.

Καὶ τὰ ὀστέα καὶ τὸν αὐχένα πλήττετε.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Βαβχί, βαβαί, ταλαίπωρος ἀξίνη μου!
τί ἤθελον νὰ γίνω εὐεργέτης σας!
καὶ τώρα κόσκινον ἐκ τῶν πολλῶν πληγῶν
ἀπέρχομαι τοῦ πρῶην ἀτυχέστερος.

Ἄλλος πολίτης.

Διώκετε, διώκετε τὸ κάθαρμα
μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν· ἔφυγεν.

ΧΑΡΜΙΑΔΗΣ, θέτων τὰς χεῖρας εἰς τοὺς θύλακας.

Παράδοξον! ἐνόμιζα ὅτι χρυσόν

πολὺν οἱ θύλακές μου ἔκρυπτον! δεινὴ
ἀπάτη ἦτο· ἀλλ' ἰδοὺ ὁ κύριος.

(πρὸς τὸν Καλλίαν.)

ὦ κύριε, ἐμέθυσα, συγχώρησον·
δὲν παίζει, τὸ γνωρίζεις, ὁ Διόνυσος.

ΚΑΡΑΒΟΣ, συναντῶν τὸν Κλεόμβροτον.

Θεράπων, ἐπιστρέφω εὐπειθέστατος
καὶ μάγειρος ὥς πάλαι τεχνικώτατος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ὑπομονή, ὦ Κάραβε, σὲ συγχωρῶ
ἀφοῦ κατασκευάζεις τὰ πλακούντια
ὥς ἐὰν ἦσο Ζεὺς, τῶν πλακουντίων Ζεὺς.
Τὴν Λυσιζώνην ὅμως ἂν ποτε ἰδῇς
μὴ τὴν ἀφίσης νὰ εἰσέλθῃ, Κάραβε,
εἰς τὴν οἰκίαν μου· δὲν θέλω μὲ αὐτὴν
νὰ ἔχω σχέσεις· ἤκουσες;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Καὶ τάχιστα

νὰ σ' ὑπακούσω δίδεται περίστασις·
ἰδοὺ αὐτή.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Κλεόμβροτε!

ΚΑΡΑΒΟΣ

Εἰς κόρακας!

(ἀπωθεῖ αὐτήν.)

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, πρὸς τὸν Κάραβον

Μὴ εἶσαι τόσον βίαιος.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Κλεόμβροτε

τοιούτων ὕβρεων ἀξία ἔγινα;
ταχέως ἐλησμόνησες τὸν ἔρωτα
τοὺς ἀσπασμούς, τί ἄλλο; καὶ τοὺς ἀσπασμούς;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Μὴ πλησιάζης· μὴ βλέπε ἐρωτικῶς
τὸν τοῦ κυρίου μου χρυσόν, ὦ γύναιον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Οἴμοι· ταλαίπωρος, ἐγὼ μ' ἐμίσησες
λοιπὸν καὶ μ' ἐλησμόνησες, Κλεόμβροτε;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Κρημνίσου γύναιον, ἀλλέως τάχιστα...

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Αἶ! ἀναιδέστατε, μωρὲ, κρημνίσου σύ.

Ἐλθε Λυσιζωνίδιον· σὺ Κάραβε
θὰ λάβης δέκα ῥαβδισμοὺς διὰ ποινὴν
νὰ μάθης πῶς πρὸς τὰς γυναῖκας φέρονται.
Ἐλθε ἀγαπητὸν Λυσιζωνίδιον.

Κῆρυξ.

Οἱ ἄρτοπῶλαι πάλιν ἐπανέλαβον
τὰς ἐργασίας· ἄρτον ἤδη ἔχομεν.

ΑΓΟΡΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἀσπασίας ἐν Ἀθή-
ναις. Ἡ Ἀσπασία ἡὐπρεπισμένη κάλλιστα καὶ κεκο-
σμημένη διὰ βαρυτίμων στρεπτῶν καὶ ψελλίων συνομιλεῖ
μετὰ τοῦ Σιμμίου ἐξηπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ ἀνακλίν-
τρου καὶ διὰ τοῦ κομψοτάτου αὐτῆς ποδὸς παίζει μὲ τὸ
πέδιλόν της. Εἰσέρχεται ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Κίμων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἄνασσα τῆς καλλονῆς, ἰδοὺ νέος ὅστις ἐπιθυ-
μεῖ νὰ σὲ λατρεύσῃ, δηλαδὴ νὰ σὲ γνωρίσῃ.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Εἶναι ἀληθὲς λοιπὸν ὅτι ὁ φιλόσοφος Σωκρά-

της μεταβάλλεται εἰς κόλακα πλησίον τῆς Ἀσπασίας;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, πρὸς τὸν Κίμωνα.

Κίμων, εἴμαι κόλαξ;

ΚΙΜΩΝ

Φίλος, ὅπως πάντοτε, τῆς ἀληθείας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἀλλὰ, Ἀσπασία, διέκοψα ἔσως διάλογον χαριέστατον περὶ καλοῦ, περὶ ποιήσεως, περὶ ἀρχιτεκτονικῆς μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Σιμμίου.

ΣΙΜΜΙΑΣ

Ἡ Ἀσπασία εἶναι ζῶσα ἀντίφασις· ἄλλα φρονεῖ καὶ ἄλλα λέγει· πρὸ μικροῦ ἤρνεῖτο καὶ ἀπέπτυσε πάσας τὰς ἀρχὰς ἐκείνας, ἃς μετὰ σοῦ ἐμελέτα καὶ ἀνέπτυσσε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Μὰ τὸν κύνα, παύω νὰ ἔρχωμαι εἰς τὴν οἰκίαν σου, Ἀσπασία.

ΣΙΜΜΙΑΣ

Διατί, Σώκρατες; Ἄγνωστον τίς ἔχει δίκαιον. Καὶ ὁ ἀσπαζόμενος πολλὰς καὶ ἀντιφασκούσας γνώμας εὐρίσκεται ἐγγύτερον τῆς ἀληθείας τοῦ μίαν μόνον ἀποκλειστικῶς παραδεχομένου. Πλανᾷσθε αἰωνίως· αὐτὸ ἔλεγα πρὸ μικροῦ εἰς τὴν Ἀσπασίαν· ἐσυζήτει καὶ ἐγὼ ἐθαύμαζα τὸ κάλλος τῶν χειλέων της, ὠργίζετο ἔνεκα τῶν ἀντιλογιῶν μου καὶ ἐγὼ ἐθαύμαζα τὰς πορφυράς παρειάς της. Πλανᾷσθε αἰωνίως· ζητεῖτε τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὸν θεόν, δηλαδὴ χιμαίρας. Ὁ ἰδεώδης θεὸς ὃν πλάττει ὁ Σωκράτης εἶναι χιμαίρα. Τὸ τέλειον δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ὑπαρξιν· πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἀποτελεῖται ἐκ σειρᾶς φαινομένων ἐρχομένων καὶ παρέρχομένων· εἶναι ἀτελές· ἄρα τὸ τέλειον δὲν ὑπάρχει. Ἡ πραγματικότητα καὶ ἡ ἀλήθεια εἰσὶν ὅροι ἀντίθετοι. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ζῶσα, συγκεκριμένη, ὠρισμένη· ἀναπτύσσεται ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ· ἡ ἀλήθεια εἶναι ἰδέα πρὸς ἣν τείνει ἡ πραγματικότητα, ἀλλ' ἣν οὐδέποτε ἐπιτυγχάνει· ἡ ἀλήθεια εἶναι ἰδέα, τύπος γεωμετρικὸς καὶ οὐδὲν ἄλλο· ὁ ἀληθὴς θεὸς εἶναι ὁ Κόσμος, ἡ πάγκόσμιος ζωή, ἡ ποικίλη φύσις· ἄνωθεν αὐτῆς εἰσὶν οἱ γενικοὶ ἰδεώδεις τύποι, τοῦ

τελείου καλοῦ, ἀγαθοῦ καὶ ἀληθοῦς, οὓς κατασκευάζει ὁ ἄνθρωπος, ὅπως κατασκευάζει τὰ γεωμετρικὰ ἀξιώματα. Ὁ τέλειος θεὸς ὁ ἰδεώδης, ὃν ὁ Σωκράτης ἔθεσε ζῶντα ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ μεγαλοπρεπείᾳ ἐκτὸς τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, δὲν ἔχει ἄλλον θρόνον ἢ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, καὶ ἄλλην ἀρχὴν ἢ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ἀνάγειν εἰς τελείους καὶ ἀναμφισβητήτους τύπους τὰς γνώσεις καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Χαριέστατα ἐλάλησες, καὶ εἶσαι δεινὸς . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ

Ἄρχεῖ· ὁ ξένος οὗτος ἴσως δὲν ἀγαπᾷ τὴν φιλοσοφίαν· (κρούει τὰς θύρας καὶ ἐμφανίζεται παιδίσκη) φέρε φυάλας οἴνου. (ἡ παιδίσκη ἐξέρχεται). Ξένε, πόθεν ἔρχεσαι, ἢ μᾶλλον πῶς σ' ἐφάνησαν αἱ Ἀθῆναι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Παράδοξον ἔχεις περιέργειαν· ὁ Κίμων εἶναι τέκνον τοῦ μέλλοντος, ἀνελθὼν εἰς τὸ παρόν.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Δὲν ἐννοῶ τὰ αἰνίγματα. Κίμων, ἰδὲ τὸν ἔρωτα τοῦτον, ἔργον καὶ δῶρον τοῦ Φειδίου· σὲ ἀρέσει; Κρατεῖ λυχνίαν τῆς νυκτός.

ΚΙΜΩΝ

Ὡραῖον ἀληθῶς σύμβολον· ἔρωσ κρατῶν λυχνίαν φωτίζουσιν τοὺς ἔρωτας τῆς νυκτός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι ἔτι λεπτοφυσέστεροι.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Νομίζω ἀπατᾶσαι· ὁ ἔρωσ εἶναι παῖς καὶ ὁ παῖς καὶ εἰς τὴν βρεφικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν ἔχει χαρακτηρηστικὰ ἀρρενωπότερα τοῦ κορασίου.

ΚΙΜΩΝ

Ἔχει δίκαιον ἡ Ἀσπασία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ἡττήθην.

(Ἡ παιδίσκη φέρει οἶνον.)

ΑΣΠΑΣΙΑ, προσφέρουσα οἶνον.

Κίμων, πίε· οἱ φιλόσοφοι λέγουσιν ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθη διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ἀντέρωτος· ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐπλάσθη διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ οἴνου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Εὐφήμει, Ἀσπασία.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Ὁ μεθύων ζῇ δι' ὀνείρων μεγαλεπηβόλων καὶ πίπτει ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸν βόρβορον· καὶ ὁ κόσμος οὗτος κατοικεῖται ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἥτις ἔρπει ἐνώπιον τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν. Πίε, Κίμων· ἐὰν ὑπάρχει πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ὕδωρ εἶναι ἔτι ἀφθονώτερον· ἐὰν ὑπάρχει εὐαισθησία, εἶναι σταγὼν ἐνώπιον τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ψυχρότητος. Πίε Κίμων. Μετὰ μακρὰς σκέψεις ἐπανῆλθον εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ εἰς ταύτην μόνον πιστεύω.

ΚΙΜΩΝ

Πίνω ὑπὲρ τῆς ὥραίας μορφῆς σου.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Ἦρχισε νὰ καλύπτεται ὑπὸ ρυτίδων καὶ αὐ-
ριον ἢ Ἀσπασία θὰ λησμονῇται ἐνώπιον τῆς παι-
δίσκης αὐτῆς. Σώκρατες, διατί ὑπάρχει γῆρας;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Διατί ὑπάρχει νεότης;

ΑΣΠΑΣΙΑ, ἀπογυμνοῦσα τοὺς ὤμους αὐτῆς.

Ὅποῖος καύσων! Βλέπεις Κίμων, τί ἐστὶ φι-
λόσοφος; ὁ οὐδὲν ἐπιστάμενος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, πρὸς τὸν Σιμμίαν.

Νομίζω ὅτι εἴμεθα περιττοί. (πρὸς τὴν Ἀσπασίαν
δεικνύων τὸν Κίμωνα) Ὁ νέος αὐτὸς ἐπεθύμησε ν' αὐ-
τοκτονήσῃ· πείσε αὐτὸν νὰ ζήσῃ· ἀναχωρῶ.

(ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Σιμμία ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΣΠΑΣΙΑ, ΚΙΜΩΝ.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Ὑπέφερες πολὺ, Κίμων πρὶν ἀποφασίσης ν' αὐτοκτονήσης; Σιωπᾶς; Ἡ ἀληθὴς ὁδὺνη σιωπᾶ. Αἶ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θὰ νομίσωσιν εὐθυμον τὸν αἰῶνα ἡμῶν διότι πᾶσχομεν καὶ σιωπῶμεν. Τί ὑπέφερες δὲν σ' ἐρωτῶ ἀδιάφορον. Ἐλθε πλησίον μου· στηρίχθητι ἐπὶ τοῦ στήθους μου· εἶσαι βρέφος· διότι εἰς βρέφος μεταβάλλεται ὁ πᾶσχων.

ΚΙΜΩΝ

Αἶ! Μ' ἐννοεῖς σὺ λοιπόν; Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Καὶ νομίζεις ὅτι δωρεὰν λαμβάνομεν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς τύχης τὴν καρδίαν; Θέλεις ν' ἀποθάνης; Δὲν σὲ ἀποτρέπω· ἐὰν εἶχον θάρρος θὰ σ' ἐμιμούμην· ἀλλὰ, δὲν εἶμαι γυνή;

ΚΙΜΩΝ

Εἶσαι ὠραία γυνή.

ΑΣΠΑΣΙΑ, καγχάζουσα μετὰ πικρίας.

Ἀληθῶς τιμᾶται πολὺ ἡ καλλονή μου· ἄφες τὰς τετριμμένας φράσεις· ὁ ἔρωσ εἶναι ἔμφυτον αἴσθημα καὶ εἰς τὰ ἔμφυτα αἰσθήματα ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ζητῇ τὴν εὐτυχίαν. Ποῦ πρέπει νὰ ζητῇ αὐτήν; ἀγνοῶ. Ὁ Σωκράτης ἀνεκάλυψε τὸν Θεόν· ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀπήντησε τὰ ἔχνη τῆς εὐτυχίας.

ΚΙΜΩΝ

Καὶ ζῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐθύμου ταύτης κοινωνίας!

ΑΣΠΑΣΙΑ

Εὐθύμος ἡ κοινωνία αὐτή; ἀπατᾶσαι. Εἶναι πενθιμωτέρα τοῦ τάφου· ἀλλὰ δὲν ἔμαθεν ἀκόμη τὴν γλῶσσαν δι' ἧς καλλιτεχνικῶς ἐκφράζεται ἡ δδύνη. Θέλεις ν' αὐτοκτονήσης; Σὲ ἀποτρέπου-

σιν; Εἶναι μωροὶ ἢ ἐχθροὶ σου. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται οὐχὶ εἰς τὸ ὑπακούειν εἰς τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰς τὸ παρὰβαίνειν αὐτούς· ἄφες τὸν σκώληκα ν' ἀποθνήσκῃ ἐκ γήρατος ἢ ἐκ τύχης· σὺ ἔσο θεὸς σοῦ. Οἱ βλαῖες κύπτουσι τὸν αὐχένα ὑπὸ θεσμούς· ἀνθρωπίνους.

KIMON

Καὶ ὅμως λέγουσιν ὅτι σὺ ἐνέπνευσες εἰς τὸν Σωκράτην τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Διότι ὁ Σωκράτης ζητεῖ νὰ ἐμπνέεται. Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἱερεῖς μεταχειρίζονται τὸν ἄνθρωπον, ὅπως οἱ ἰατροὶ τὸν ὑπὸ θανατηφόρου νόσου κατεχόμενον· ὁμιλοῦσι πρὸς αὐτοὺς περὶ τῆς αὔριον ἐνῶ εἰσὶ πεπεισμένοι ὅτι αὔριον δὲν θὰ ὑπάρχωσι καὶ θέλουσι νὰ ἐμπνεύσωσι πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα, ἥς στεροῦνται. Ἀλλὰ σὺ γνωρίζεις τὸ πάθος σου· οὐδεὶς δύναται νὰ σὲ παραμυθήσῃ.

KIMON, θωπεύων τὴν κόμην της.

Μὲ ὁδηγεῖς πρὸς τὸν θάνατον τοσοῦτον τερπνῶς!

ΑΣΠΑΣΙΑ

Δικαίως· διότι ὁ θάνατος εἶναι γαλήνη· πῖε οἶνον, τὴν πρώτην θ' ἀνήκεις εἰς τὴν φύσιν ἐξ ἧς προῆλθες καὶ ἥτις εἶναι ἀθάνατος. Θὰ γίνῃς φυτὸν ἢ ἄνθος· βραχεῖα ὥρα ἡδονῆς ὑπολείπεται. (κρούει τὸν κώδωνα καὶ εἰσέρχεται ἡ παιδίσκη) Λάβε τὰ φῶτα καὶ κλείσε τὰς θύρας. (ἡ παιδίσκη ἐξέρχεται πρὸς τὸν Κίμωνα) Ἡ μόνη δυνατὴ εὐτυχία εἶναι ἡ ἡδονή· ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ ὑλικωτέρα τῶν ἀπολαύσεων· τὰ ἔργα τῆς τέχνης ὕλη καὶ οὐδὲν ἄλλο· ἡ οἰκογενειακὴ στοργὴ κτηνώδες ἔμφυτον αἰσθημα· εἰς τὴν ἡδονὴν μόνην πιστεύω· ἐλθὲ εἰς τοὺς κόλπους μου.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ πλατεῖα τῶν Στηλῶν. Τρίτη ὥρα μετὰ μεσονύκτιον. Οὐρανὸς νεφελώδης· ἀστραπαὶ διασχίζουν τὰ σκότη. Ὁ Κίμων ὑπνώττει ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης πλησίον τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἐν τῷ προλόγῳ. Πίπτουσι ψεκάδες βροχῆς. Ὁ Κίμων ἐγείρεται.

KIMON

Ποῦ εἶμαι; Ζῶ λοιπὸν εἰσέτι; ἐνεφανίσθησαν αἱ

σκιαὶ τῶν παρωχημένων γενεῶν εἰς ἐμὲ καὶ ἔζησα
μεταξὺ ἀγνώστων κόσμων. Παράδοξον ὄνειρον.
Ἄ! Ἡ Ἀσπασία εἶχε δίκαιον ὁ Θεὸς ἐμέθυε ὅταν
ἔπλαττε τὸν κόσμον τοῦτον. Ἡθέλησαν νὰ μὲ
ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τῆς αὐτοκτονίας, ἀλλὰ δὲν ἐ-
πέτυχαν. Θὰ συντρίψω τὴν ὑπαρξίν μου. Δὲν
συνήνεσα νὰ γεννηθῶ, δὲν συνήνεσα διὰ τοῦ βίου
ν' ἀναλάβω σωρείαν καθηκόντων, δὲν συνήνεσα
ἐπὶ τέλους νὰ εἶμαι δυστυχής. (ἀστράπτει) Χαίρετε
πεδιάδες τῆς Ἀττικῆς· ἀλλὰ εἴσθε τόσον σκο-
τειναὶ τὴν στιγμὴν ταύτην! Καὶ ὅμως ἐπόθουν
νὰ ζήσω· ἴσως ἡδυνάμην ν' ἀφίσω καὶ ἐγὼ ἵχνος
τῆς διαβάσεώς μου. Ἀλλὰ δὲν ἐπέπρωτο. (ἀσφάπτει)
Παράδοξον ὄνειρον! Διστάζεις ἀκόμη ταλαίπωρε
Κίμων; ἀμφιταλαντεύεσαι μεταξὺ τῆς βαθείας
εἰρήνης ἣτις θὰ καλύψῃ μετὰ μικρὸν τὴν ὑπὸ
τῆς ὀδύνης συνεσταλμένην ταύτην μορφήν σου
βίου ἀφορήτου καὶ διηνεκοῦς ψυχορῥαγήματος;
Δὲν ἔχεις τίποτε πλέον ν' ἀγαπήσῃς· ἡ τεθλιμ-
μένη σου κεφαλὴ ἃς ἀναπαυθῇ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ
καὶ ἃς παύσῃ πάλλουσα ἡ δυστυχὴς σου καρδιά.
(ἐξάγει τὸν ἐσταυρωμένον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του καὶ παρατηρεῖ
αὐτὸν μετὰ παραδόξου θλέμματος) Διὰ τί δὲν ἔφερες,
Μεσσία, τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τῆς γῆς; (μικρὰ σιωπὴ)
Ἄρα γε θὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ κλάψῃ ἐπὶ τοῦ τάφου

μου ; ἄρά γε θὰ μ' ἐνθυμῇται κανεῖς ; Ἄρά γε
θὰ ἐννοήσῃ κανεῖς ποίαν ὁδύνην αἰσθάνεται ὁ ἀ-
ναγκαζόμενος ν' αὐτοκτονήσῃ ; Ταλαίπωρε Κίμων !

(πυροβολεῖ ἐπὶ τῆς καρδίας του· ἀστράπτει· φαίνεται
ὁ Κίμων πίπτων ἄψυχος.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ·

— 182 —

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTEN LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

1. The first part of the book is devoted to a general
2. description of the country and its inhabitants.
3. The second part is devoted to a description of the
4. principal cities and towns of the country.
5. The third part is devoted to a description of the
6. principal rivers and lakes of the country.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΙΗ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΣΥΖΥΓΓΟΥ ΕΚΛΟΓΗ χωμωδία μονόπρακτος.....	Δραχ.	1
ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.....	»	4
ΟΡΦΕΥΣ	{ ἀρχαῖοι Μῦθοι.....	» 1,23
ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ		
ΠΟΙΗΣΕΙΣ	»	2

Τιμᾶται . . . . . δραχμῶν 3.